

NỮ HIỆP SĨ

TRONG VÒNG TAY ĐỨC MẸ

In the hand of the Goddess - Song of the lioness

TAMORA PIERCE

2

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tập 2: Trong vòng tay Đức Mẹ

Text + Soát lỗi: Hà Du

Alanna học tập không mệt mỏi chuẩn bị cho kỳ thi hiệp sĩ và ngày một bị cuốn sâu hơn vào dòng sự kiện của triều đình. Trong tháng ngày chiến tranh, Alanna đóng một vai trò quan trọng và trở nên NỔI DANH khắp doanh trại quân ta lẫn quân địch.

Chỉ rất ít người biết Alanna là con gái. Thế nhưng gã pháp sư quyền thế nhất nước, kẻ đang âm mưu chiếm ngai vàng, đã nảy ý NGHĨ NGỜ...

Tuổi dậy thì của Alanna: tình yêu đầu tiên, NHỮNG QUAN HỆ RẮC RỐI ĐẦU TIÊN, các vấn đề về cơ thể và về tính cách bản thân ta!

Thật may mắn là ngày nay chúng ta được thích thú đọc về một nữ anh hùng không tuân theo bất kỳ một khuôn phép sáo rỗng nào của hình tượng phái nữ thuở trước: một người tự tin và mạnh mẽ khẳng định vị trí của mình trong thế giới đàn ông, thay vì vào vai cô nàng ngu ngốc phải ở nhà mỗi lần có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Giọng văn của Tamora Pierce về những chủ đề như tình yêu đầu, những tiếp xúc âu yếm đầu tiên... trong sáng và trung thực, không hề vòng vo vụn vặt. Tamora Pierce gửi Alanna, với nồng độ thiết thực cao nhất, đi qua tất cả những kinh nghiệm tiêu biểu của các thiếu nữ hôm nay, không một lời răn dạy đạo đức mà cũng không một gram của lòng cảm thông phóng đại...

Kể cả trong cuốn sách thứ hai này, Alanna cũng cần rặng vượt qua mọi chướng ngại, dũng cảm xử lý những điểm yếu của mình và ngoài ra mỗi ngày một học được nhiều hơn cách chấp nhận bản thân mình. Cô cũng mỗi ngày học được thêm cách đánh giá cho đúng độ quý báu của tình bạn thực thụ.

Một kết hợp tuyệt vời những nét tính cách của phái nam và phái nữ trong bản thân Alanna. Cuốn sách đặc biệt thích hợp với các bạn nữ và cũng không kém phần hấp dẫn đối với cánh con trai.

*Vô số những cảnh tượng được miêu tả thật sống động và sắc sảo.
Nữ nhà văn chỉ cần vài ngôn từ để hóa phép nên một không khí độc
đáo cho các nhân vật sống dậy thành người thực.*

Chương 1. Người đàn bà trong cánh rừng

Người cưỡi ngựa có mái tóc màu đồng ngẩng mặt nhìn bầu trời tối sẫm và buột miệng văng tục. Cơn giông sắp bắt đầu, vậy mà toàn vùng không một chỗ trú chân. Không còn chọn lựa nào khác: đêm nay cô phải ngủ ngoài trời.

“Ta rất ghét cái trò bị ướt”, Alanna von Trebond giảng giải với con ngựa cái. “Mà ta cũng không hề thích bị cồng, vậy mà chắc chắn sắp bị rồi.”

Thay cho câu trả lời, con ngựa hí lên một tràng dài, lúc lắc cái bờm trắng muốt. Alanna thở dài, tay vuốt cổ Ánh Trăng - cô cũng không thích con ngựa trung thành của mình phải chịu đựng thời tiết tồi tệ đến thế này.

Người và ngựa vừa trở về từ vùng Đồi Ven Biển, nơi Alanna có việc phải thực hiện. Trước mặt họ là một cánh rừng trải dài, phía sau đó là Đường Chính Nam và dọc theo nó nửa ngày cưỡi ngựa nữa là tới thủ đô, về nhà. Alanna lắc đầu tự khích lệ. Chỉ cần một chút may mắn là cô sẽ tìm được một chỗ trú chân bên dưới các tàng cây.

Cô tắc lưỡi ra lệnh cho Ánh Trăng và thúc nó đi nhanh hơn. Sấm đã nổi phía xa, vài giọt nước mưa bay vào mặt. Run lên vì lạnh, nữ kỵ sĩ buột miệng rủa lần nữa. Rồi cô kiểm tra lại để tin chắc rằng cuộn giấy mà cô mang bên mình đang nằm an toàn trong lớp bọc không thấm nước, đút chắc chắn giữa áo khoác và áo sơ mi. Sau đó Alanna chui vào một lớp áo choàng có mũ trùm đầu. Ông bạn già Myles von Olau chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ nếu món tài liệu có tuổi đời ba trăm năm mà cô đến lấy về cho ông bị thấm nước mưa.

Ánh Trăng đưa chủ vào dưới lớp tàng cây, Alanna trôn trôn nhìn bóng tối đang sà xuống. Chỉ thêm chút nữa là cô hết hy vọng tìm gỗ khô làm củi, kể cả trong một cánh rừng rậm như thế này, bởi mưa bây giờ đã nặng hạt. Tốt biết bao nếu tìm được một túp lều bỏ hoang - hoặc thậm chí đang có người sử dụng - nhưng trong lòng cô cũng rõ, cô không được phép mong chờ như vậy.

Có cái gì ươn ướt đập toẹt xuống cùi tay đi găng - một con nhện rừng lông lá khổng lồ. Alanna phun ra một tiếng kêu, gẫy con quái vật sang bên khiến Ánh Trăng hoảng hồn. Con ngựa cái màu vàng óng bối rối nhảy nhót, một lúc sau cô chủ mới khiến được nó bình tĩnh trở lại. Alanna rúm người ngồi im dưới làn áo choàng một chút, rùng mình.

Mình căm thù bọn nhện, dòng suy nghĩ cuộn lên điên cuồng. Nhện là loài tởm lợm. Rùng mình, cô lại lắc đầu và cầm dây cương bằng đôi tay vẫn còn run. Đám cận vệ trong cung sẽ cười vỡ bụng nếu họ biết cô sợ nhện. Bọn họ sẽ nói “đồ con gái”, mặc dù họ không hề biết cô là con gái thật.

“Mà suy cho cùng - bọn họ đã biết gì về con gái nào?”, cô hỏi Ánh Trăng khi người và ngựa tiếp tục tiến lên. “Các cô hầu trong cung biết điều khiển rắn và giết nhện, vậy mà họ đâu có khoe khoang gì. Tại sao bọn con trai cứ hay mang câu đồ con gái ra làm lời nhục mạ?”

Alanna lại lắc đầu và thoáng mỉm cười. Trong ba năm qua, ba năm giả làm con trai, cô đã ngộ ra một điều là con trai chẳng mấy hiểu về con gái, cũng như con gái chẳng mấy hiểu về con trai. Thật điên rồ, cô nghĩ. Tất cả chúng ta đều là người. Nhưng cuộc sống là như vậy.

Phía bên trái con đường nổi lên một ngọn đồi, trên đỉnh đồi lưng lửng một cây liễu cổ, cành lá đan sát vào nhau. Ở đó phải vài tiếng đồng hồ nước mưa mới rơi được xuống dưới đất, nếu có lúc nào nó làm được điều đó, mà giữa tán lá và thân cây lại có đủ chỗ cho cô và ngựa.

Vội vàng như cơn gió, cô tháo yên cương cho Ánh Trăng và phủ một tấm chăn lên lưng nó. Con ngựa gặm cỏ dưới tàng cây, trong khi

Alanna gom nhặt cành khô, cành nhỏ và lá. Với một chút cố gắng và rất nhiều câu chửi rủa (Coram, ông thầy dạy nhóm lửa đầu tiên của cô, vốn là lính, và chú đã dạy cho cô những cách ăn nói rực rỡ sắc màu nhất của lính), Alanna nhóm lên một đống lửa. Khi lửa đã bốc cao, cô đi tìm một số cành cây lớn hơn, hơi ẩm, đặt cạnh lửa để hong cho khô. Tất cả những việc này cô học được từ chú Coram thời ở Trebond, khi cô còn nhỏ và mơ mộng trở thành nữ chiến binh.

Thuở đó, khi nghe cô kể về dự định của mình, chú Coram đã giải thích rằng họ chỉ gặp duy nhất một vấn đề. Con gái các gia đình quý tộc phải đi học trong các tu viện để trở thành quý cô quý bà. Chỉ đám con trai, nhất là những cậu con trai cả, mới được trở thành chiến binh. Cứ mỗi lần nói đến điểm này là chú lại găm một cái nhìn u ám về phía Thom, anh trai song sinh của Alanna, người suốt ngày chỉ mê mãi cúi đầu vào những trang sách pháp thuật. Thom không phải chiến binh, cũng như Alanna không phải một nữ pháp sư, mặc dù cô cũng có pháp lực y hệt như Thom. Cô căm thù và sợ hãi quyền lực của bản thân mình - còn Thom lại muốn trở thành vị pháp sư tài năng nhất từng sống trên mảnh đất của các thần linh, vị pháp sư vĩ đại nhất mọi thời đại.

Alanna nhăn trán, lấy một ít đồ ăn từ túi yên cương. Bây giờ, khi thấy mệt mỏi và hơi có chút cô đơn, cô thật không muốn nghĩ nhiều về Thom.

Đột nhiên Alanna hắt hoi hai lần liền. Cô ngẩng lên, căng mắt nhìn vào khoảng rừng thưa năm sáu dặm dưới ánh trăng những cành liễu. Mũi cô bao giờ cũng ngứa trước khi gặp chuyện siêu nhiên; tại sao, cô không hề biết. Bằng một cách nào đó, khoảng không khí ở phía rừng thưa đã thay đổi. Cô nhanh lẹ gạt tà áo choàng ra sau lưng, để lộ hai cánh tay. Cặp mắt tím biếc mở lớn nhìn thẳng vào bóng tối, tay rút cây kiếm Tia Chớp khỏi bao.

Ánh Trăng hí lên và lúi sất thân cây liễu. “Có chuyện không ổn phải không em?”, Alanna hỏi. Cô lại hắt hơi lần nữa và giơ tay cọ mũi.

Có tiếng động từ mấy bụi cây phía sau. Cô xoay phắt về, giơ kiếm. Tiếng động lặp lại. Alanna nhăn trán. Nếu không biết là chuyện này không thể nào xảy ra, thì chắc cô đã quả quyết là phía ngoài kia vừa có tiếng meo meo. Và khi một con mèo nhỏ màu đen chậm chậm ló ra từ những cành cây đang che mưa trên đầu Alanna thì nữ kỵ sĩ bật cười thành tiếng, rút kiếm Tia Chớp trở lại bao. Vừa nhìn Alanna con mèo vừa kêu luôn mồm, cái đuôi xù lông vung vẩy như một ngọn cờ. Con vật xinh xẻo đi chậm chậm sang phía cô, tỏ ý muốn được bế lên.

Alanna làm theo. Cô dịu dàng áp nó vào sát người mình, thò tay vào túi yên cương để tìm chấn.

“Mày ở đâu ra thế, mèo con?”, cô vừa hỏi vừa dùng chấn lau khô lông cho mèo. “Người ta chẳng nên để một ai phải ra ngoài đường vào một đêm như thế này.”

Con mèo gừ gừ to tiếng, như muốn đồng tình. Tội nghiệp, nó chỉ có da với xương - chắc nó không có nhà, Alanna cân nhắc. Muốn biết màu mắt con vật, cô dịu dàng nâng cằm nó lên. Rồi khó nhọc nuốt khan. Cặp mắt mèo mở lớn, tím biếc một màu như mắt cô.

“Lạy Đức Mẹ Tối Cao”, cô cung kính thờ ra. Nữ kỵ sĩ ngồi xuống bên đồng lửa, lấy đồ ăn mời vị khách và suy nghĩ. Chưa bao giờ cô nghe kể về một con mèo mắt tím. Phải nó là vật siêu nhiên? Một người bất tử? Alanna không rõ liệu cô có muốn liên quan gì tới con mèo này không, nếu nó thật sự nằm trong hàng ngũ những linh hồn bất tử. Không có nó thì cô cũng đủ khó khăn vất vả rồi!

Khi con vật đã no, nó liếm lông rửa mặt rất hăm hở. Alanna cười. Chỉ riêng một cặp mắt màu tím đậm có nhất thiết biến nó thành người siêu nhiên - cho chuyện này thì bản thân cô và cậu anh trai Thom của cô là bằng chứng tốt nhất. Rõ ràng là con mèo cư xử rất bình thường. Nghĩ đến đây cô chợt nhớ ra một điều. Cô nhắc cái đuôi thú cưng mới của mình. Nó là một con mèo đực. Cô lờ đi tiếng la phản đối cách cư xử khiếm nhã và nhắc nó lên lòng mình. Con mèo phản đối thêm chút xíu nữa rồi nằm xuống lòng cô. Alanna tựa lưng vào thân cây liễu

khổng lồ, tai lắng nghe tiếng gừ gừ của con mèo. Sẽ hay biết bao nếu có một con thú biết nói chuyện với mình, cô lơ mơ nghĩ trong cơn buồn ngủ.

Bất chợt, cô lại hắt hơi, liền tù tì năm lần liền. Một thoáng, cô hầu như không thể nhìn thấy gì. Alanna chửi rủa như một tay lính canh và giơ tay chùi nước mắt. Khi ánh nhìn rõ ràng trở lại, cô thấy bên đồng lửa đứng sừng sững một người lạ cao to, mặc áo choàng có mũ trùm đầu.

Alanna nhảy dựng lên, rút kiếm và hầy rơi con mèo đang càu nhàu phản đối. Cô nhìn trân trân kẻ mới tới, gắng sức giữ bình tĩnh. Cô không có quyền tấn công người đàn ông này - hay đó là một phụ nữ - chỉ bởi vì cô bị bất ngờ.

“Tôi có thể phục vụ điều gì?”, cô thở hắt ra. Con mèo cào vào ủng cô, tỏ ý muốn được bế lên. “Im nào”, cô ra lệnh rồi quay trở lại với người lạ.

“Ta nhìn thấy đồng lửa của con qua tàng cây.” Giọng nói khàn khàn dịu dàng như con gió đang vi vút trên đỉnh tàng cây, vậy mà nó vẫn nhắc cho Alanna nhớ tới một bày chó săn khổng lồ đang sủa vang trời. “Con có cho phép ta được sưởi ấm cùng?”

Alanna chần chừ rồi gạt đầu. Người lạ gạt lần mũ đội đầu ra sau, và một phụ nữ - một phụ nữ cao lớn nhất mà Alanna từng nhìn thấy - hiện ra trong ánh lửa. Trên làn da trắng như tuyết nổi bật cặp mắt xếch xanh màu ngọc lục bảo và bờ môi dày đặn đỏ thắm. Mái tóc để xõa, loăn xoăn những lọn đen nhánh xuống quá vai. Alanna nuốt khan. Gương mặt người đàn bà này quá hoàn hảo để có thể là hiện thực, mà đáng diệu ngời xuống bên đồng lửa của bà cũng thanh nhã và huyền ảo như thể bà không có một khúc xương. Bà nhìn Alanna khi cô vụng về ngồi xuống theo. Cặp mắt xanh đến kinh ngạc của bà mở ra mênh mang.

“Thật lạ là lại gặp một cậu bé đi một mình như thế này, ở một khoảnh rừng như thế này”, cuối cùng bà nói. Khóe miệng khẽ nhếch

lên trong một nụ cười thấp thoáng. “Về cái cây này và những gì xảy ra bên dưới tán lá của nó, người ta vùng này thường kể cho nhau nghe nhiều chuyện lạ.” Con mèo nhỏ lại nhảy lên lòng Alanna và rừ rừ về thỏa mãn. Alanna bối rối vuốt ve nó, mắt nhìn vị khách không chớp.

“Tôi đang đi giữa đường thì gặp giông”, cô đáp. “Đây là chỗ trú đầu tiên mà tôi tìm thấy.” Và bây giờ mình lấy làm tiếc là đã tìm thấy nó, cô thầm nghĩ thêm. Mình không thích những chuyện bất ngờ!

Người phụ nữ nhìn cô từ đầu xuống chân. Nụ cười mênh mang khó hiểu vẫn đọng phảng phất trên khuôn mặt. “Vậy là bây giờ con đã thành cận vệ, con gái ta. Bốn năm nữa con sẽ thành hiệp sĩ. Cho tới đó chẳng còn xa nữa, đúng không?”

Ngạc nhiên, Alanna há miệng ra rồi ngậm lại, nhiều lần liên tiếp. Sau rốt cô mím môi thật chặt. Chuyện cô đang là cận vệ là thứ dễ đoán - bên dưới tà áo choàng cô có mặc bộ đồng phục của hoàng gia, theo đúng quy định khi một cận vệ đi đường mà không có chủ. Nhưng vị khách đã gọi cô là “con gái ta”. Vậy là người lạ biết cô là con gái mặc dù cô mặc quần áo con trai và quần cho bẹp ngực mình! Mà mẹ của Alanna thì đã qua đời khi sinh ra cô. Đột ngột, cô hiểu ra rằng cô đã nghe thấy giọng người phụ nữ này một lần rồi. Chỉ có điều ở đâu? Cuối cùng, cô đưa ra câu trả lời đơn giản nhất mà cô nghĩ ra lúc này.

“Tôi không muốn là người mất lịch sự, nhưng tôi không thích nói về cuộc thi hiệp sĩ”, cô nói ngắn gọn và quả quyết. “Nếu có thể, tôi thậm chí không muốn nghĩ đến nó nữa.”

“Nhưng con phải nghĩ tới nó chứ, con gái ta”, người đàn bà quở trách. Alanna nhăn trán. Chỉ một xíu nữa thôi là cô đã nhớ ra cô đã nghe thấy giọng nói này từ đâu. “Sẽ có nhiều việc xảy ra khi con trải qua kỳ thi hiệp sĩ. Con sẽ trở thành hiệp sĩ - nữ hiệp sĩ đầu tiên kể từ trên một trăm năm của trường các con. Ngay sau đó con sẽ phải công nhận giới tính thực sự của mình - cứ theo như tính cách của con thì con sẽ không im lặng được lâu nữa đâu. Ta biết rõ, con căm thù cái cảnh phải sống đối trá trước mắt bạn bè trong cung tới mức nào.”

Alanna chờ người. Giờ thì cô đã nhớ ra cô nghe giọng nói này ở đâu. Jonathan, con trai nhà vua, thuở đó còn là một cậu thiếu niên. Anh mắc bệnh sốt đở mồ hôi và nằm chờ chết. Các thầy thuốc ở cung điện nói rằng không còn hy vọng cho anh nữa. Nhưng tiểu đồng Alanna lúc đó đã thúc đẩy được Sir Myles thuyết phục những người khác cho cô sử dụng pháp lực chữa bệnh của mình. Pháp thuật đã gây nên cơn sốt thuở đó quá mạnh mẽ so với những gì mà cô nắm trong tay, nên cuối cùng cô đã cầu xin Đức Mẹ Tối Cao. Sau đó, cô nghe thấy một giọng nói đập vào tai cô như trống thúc - một giọng phụ nữ, nghe như tiếng súa của một đàn chó khổng lồ đang nổi giận hoặc như tiếng một nữ thợ săn vĩ đại đang la hét thúc đàn chó tiến lên. Và mới cách đây một năm, khi cùng Jon ở trong Thành Phố Đen, cô đã nghe thấy giọng nói này thêm lần nữa. Cả lần đó họ cũng cầu xin Đức Mẹ Tối Cao cứu giúp, và bà đã lên tiếng dẫn dắt họ.

“Không thể nào”, cô thì thào với giọng nói chập chờn. “Đức - Đức Mẹ không thể -”

“Tại sao không?”, Đức Mẹ hỏi. “Đã đến lúc hai ta nói chuyện với nhau. Chắc con phải biết, con là một trong những trẻ được ta chọn lựa. Chả lẽ việc ta đến với con đôi chút lại kỳ quặc đến thế, con gái ta?”

Cho dù các thần linh không can thiệp thì cuộc đời đã quá đủ khó khăn, hơn một lần Myles đã nói với cô như vậy. Mặc dù vậy các Đức Ngài vẫn làm. Con người chúng ta chỉ còn biết hy vọng rằng các Đức Ngài sẽ mau chóng cảm thấy mệt mỏi và lại để cho chúng ta được yên!

Alanna bướng bỉnh vươn cằm ra. “Con chưa bao giờ nài xin được nói chuyện với các thần linh”, cô giải thích cùng người bất tử đang ngồi phía bên kia đồng lửa.

“Đúng thế. Con hiếm khi nài xin điều gì”, Đức Mẹ nói và gật đầu. “Con thích làm một mình, càng nhiều việc càng tốt. Nhưng những gì sẽ xảy ra trong mấy năm tới sẽ quyết định cuộc đời tương lai của con, mà con thì không có mẹ để bảo ban.”

Con mèo nhảy ra khỏi lòng Alanna và vừa meo meo giận dữ vừa nhảy sang phía Đức Mẹ. Người đàn bà giơ một bàn tay duyên dáng nâng nó lên rồi vuốt ve nó bằng những ngón tay có móng sơn màu đỏ thắm. “Đừng sợ, bé con, cô ấy sẽ không sao đâu. Cô ấy chỉ cần một chút thời gian, mà cũng có thể là hơn một chút, để đối mặt với nỗi sợ của mình.”

“Con không sợ”, Alanna gầm lên. Cặp mắt màu ngọc lục bảo tóm lấy ánh mắt cô và giữ thật chặt, cho tới khi Alanna phải nuốt khan rồi nhìn sang bên.

“Thôi được - con có sợ. Nhưng chắc sẽ chẳng lợi lộc gì nếu chìm vào nỗi sợ của mình. Việc Đức Mẹ nói chuyện với con, chẳng lẽ nào thì con cũng sẽ không ngăn cản được, nên tốt nhất là con chấp nhận luôn cho rồi.”

Đức Mẹ gật đầu. “Con nhớ rất tốt bài học tiểu đồng”, bà khen ngợi. “Nhưng con có ba nỗi sợ, ba nỗi sợ mà con chưa dám nhìn thẳng vào nó.” Thấy Alanna không nói gì, bà nói tiếp. “Con sợ cuộc thi hiệp sĩ. Con sợ điều này từ lễ Hội Giữa Đông vừa qua, khi con đứng canh cho cuộc thi của hoàng tử Jonathan.” Alanna nhìn vào lửa. Khi thấy ngọn lửa nhỏ xuống, cô đặt thêm gỗ vào. Cô lại như thấy trước mắt mình cảnh Jonathan lao đảo bước ra từ phòng thi gắn lưới sắt, gương mặt tái xám - Jonathan! Anh nhìn cô mà không thấy cô. Ngay cả bây giờ, ánh mắt anh thỉnh thoảng lại tối thẫm xuống và thoát thành trống rỗng, và cô hiểu rằng anh đang nhớ lại kỳ thi đó.

Giọng Alanna chập chờn khi cô cất tiếng: “Trông mặt anh ấy như thể một phần con người anh đã chết ở phòng thi. Sau đó, đêm tiếp theo, đến lượt Gary thi, rồi đến Alex và Raoul - và tất cả trông đều như thế.” Cô lắc đầu, mắt không dám nhìn nữ thần. “Không ai trong số họ là kẻ hèn. Nếu đối với họ mà nó đã khủng khiếp đến thế...” cô lấy hơi thật sâu. “Thỉnh thoảng Jon lại la hét và thức dậy trong đêm. Con biết rõ là anh ấy lại mơ thấy kỳ thi hiệp sĩ, mặc dù anh ấy không được phép nói cho con nghe lời nào. Nếu cuộc thi khủng khiếp đến như thế,

chắc con sẽ không qua được. Chắc chắn không. Và thế là mọi thứ đều uổng công. Ba năm làm tiểu đồng, bốn năm làm cận vệ, trò giả trai này, tất cả.” Cô nhìn trân trân vào gương mặt bí hiểm đối diện. “Hay là thôi nhỉ?”

“Hoàng tử Jonathan đã chọn con làm cận vệ, mặc dù cậu ta biết con là con gái”, nữ thần - Đức Mẹ đáp. “Con đã làm quen với thế giới bên ngoài Trebond. Con biết cưỡi ngựa; con biết sử dụng cung tên; con biết chiến đấu với dao, với kiếm và với thương. Con biết đọc bản đồ. Con cai quản thái ấp trong khi anh trai con học hành. Con biết nói và viết hai ngoại ngữ; con biết chữa bệnh. Ta tin rằng con phải tự trả lời câu hỏi của mình: Những gì con làm có bổ công không?”

Alanna nhún vai. “Bây giờ thì có. Nhưng sẽ là không nếu con thất bại. Nhiều đêm con đổ mồ hôi đầm đìa, thức dậy và chỉ muốn la hét, chỉ có điều con không làm thế. Những lúc đó Jon sẽ sang phòng con mặc dù bọn con đã quy ước là anh ấy sẽ không được làm điều đó. Không làm thế, sau khi chúng con đã lên giường. Còn về giấc mơ thì con chỉ nhớ là họ đóng lại tấm lưới sắt đằng sau con, con ở trong căn phòng đó và mọi thứ đều đen như mực.”

“Một giấc mơ chỉ là một giấc mơ”, nữ thần lẩm bẩm. Alanna nghi ngờ nhìn tới. Người phụ nữ dịu dàng thêm vào: “Thế nếu Jonathan thật sự đến để an ủi con thì có trầm trọng lắm không?”

Alanna đỏ mặt. “Dĩ nhiên là tệ hại. Anh ấy - vâng thì, giữa chúng con không có chuyện đó đâu. Con không muốn.”

“Vì con sợ tình yêu”, nữ thần giải thích. “Con sợ tình yêu của Jonathan và tình yêu của kẻ lưu manh Georg Cooper. Thậm chí con sợ cả tình yêu của một Sir Myles, người chỉ muốn làm cha con. Cái gì làm con sợ đến thế? Sự ấm áp của tình người? Lòng tin tưởng? Hay sự đụng chạm của một người đàn ông?”

“Con không muốn có người đàn ông chạm vào người con”, Alanna la lớn. Kinh hoàng, cô chìa hai bàn tay ra, thề thốt vô tội. “Con xin lỗi. Con không muốn láo hỡn với người. Con chỉ muốn trở thành một nữ

chiến binh và trải qua những cuộc phiêu lưu. Con không thích yêu, nhất là Georg hay là Jon. Họ sẽ muốn con giao nộp cho họ một phần con người con. Nhưng con lại muốn giữ con cho riêng mình. Con không muốn cho mình đi. Thử nhìn cha con xem. Ông không bao giờ bước qua được cái chết của mẹ con. Người ta kể lại rằng tháng vừa rồi khi ông qua đời, ông đã gọi tên bà. Ông đã tặng cho mẹ con một phần của bản thân ông và không bao giờ nhận lại được phần đó. Chuyện đó sẽ không xảy ra với con đâu.” Cô thở thật sâu. “Còn nỗi sợ thứ ba của con là gì? Tốt nhất là cho con nghe luôn cho nó xong việc đi.”

“Công tước Roger von Conté.” Giọng nữ thần dịu dàng và nhỏ nhẹ.

Alanna lại chờ người ra. Mãi sau rồi cô mới thì thào: “Con không có lý do để sợ công tước Roger. Không có lý do nào hết.” Thế rồi cô đập hai bàn tay lên mặt. “Con không có lý do để sợ ông ấy - vậy mà con vẫn sợ.” Nếu cho tới nay Alanna còn thoảng qua một chút nghi ngờ rằng có phải Đức Mẹ thật sự đang ngồi trước cô hay không, thì bây giờ cô bị thuyết phục bởi việc cô cởi mở đến như thế với bà hầu như ngược lại mong muốn của bản thân. “Con căm thù gã!” Cô đột ngột kêu to và ngẩng mặt lên. Được nói ra điều này sau cả một thời gian dài mới nhẹ nhõm làm sao. “Đức Mẹ, người có biết con tin điều gì không? Cơn sốt đố mồ hôi hôi đó đã rút kiệt sức lực của tất cả các thầy thuốc, đến mức họ không chữa bệnh được nữa. Căn bệnh chỉ hoành hành ở thủ đô - không một nơi nào khác - và Jon là người cuối cùng bị mắc bệnh. Người ta biết rằng bệnh dịch phải là công trình của một pháp sư. Hồi đó người ta gửi người đi tìm công tước Roger, nhưng không một ai - kể cả nhà vua lẫn Myles, công tước Gareth hoặc công tước Baird -, không một ai nghĩ ra rằng đích thị công tước Roger có thể đã tạo nên căn bệnh đó! Thom có nói Roger là một pháp sư đủ tài năng để gửi căn bệnh đó từ Carthak, chỗ ông ta đang dừng chân. Và Thom phải là người biết rõ chuyện này.”

Alanna đứng lên. Móc chặt hai ngón tay cái vào thắt lưng, cô đi đi lại lại dưới tán lá liễu. “Khi Roger kiểm tra liệu con có phép lực hay

không, cảm giác trong đầu con kỳ quặc lắm, như thể có kẻ cầm gậy ngoáy vào não con. Và Thom viết cho con từ Thành Phố Thánh Thần là anh ấy bị theo dõi. Còn mùa hè vừa rồi...”

“Mùa hè vừa rồi?”, nữ thần khích lệ.

“Con không tin là Jonathan sẽ đến Thành Phố Đen, nếu trước đó Roger không gọi tất cả đám con lại để cảnh báo về mối nguy hiểm ở đó. Jonathan rất có ý thức về chuyện anh ấy là người sẽ lên ngôi vua - anh ấy sẽ không dễ dàng đặt mạng sống của mình vào trò chơi. Nhưng Roger đeo quanh cổ một viên ngọc lớn màu xanh dương. Trong khi nói chuyện với bọn con, ông ta cứ xoay viên ngọc đó, và những tia sáng mà nó hắt ra làm con buồn ngủ, mãi rồi con phải nhìn đi chỗ khác. Hồi đó con có cảm giác là những lời nói của Roger chỉ dành cho một mình Jonathan - như thể ông ấy muốn thách thức anh ấy đi lên thành phố đó, mặc dù Roger biết rõ là ở đó anh ấy có thể chết!” Thở dài, Alanna tựa vào thân cây. Đã lâu lắm rồi cô chưa thấy được thoải mái như bây giờ. “Con không thể nói với Jon về chuyện này. Đã có lần con thử, nhưng anh ấy nổi cơn thịnh nộ. Anh ấy yêu Roger. Nhà vua cũng vậy. Roger đẹp trai, trẻ trung, thông minh và là một pháp sư tài năng. Tất cả đều ngưỡng mộ ông ấy. Không một ai ý thức rõ rằng Roger sẽ là người lên ngôi, nếu Jonathan có gặp chuyện gì. Không một ai, ngoài con.”

“Con muốn làm gì cho nỗi sợ thứ ba này?”, nữ thần hỏi và gạt con mào ra khỏi lòng mình.

“Quan sát gã”, Alanna mới mệt nói. “Chờ đợi. Quan trọng nhất là con muốn theo dõi hẳn. Georg - vua ăn trộm - sẽ giúp con. Thom cũng vậy. Ít nhất thì anh ấy cũng làm những gì có thể làm được từ khoảng cách xa. Nếu phỏng đoán của con là đúng thì con sẽ không đầu hàng trước khi hạ gục được Roger.”

Nữ thần gật đầu. “Vậy là con đang đối mặt với nỗi sợ của mình, con gái ta. Với thời gian, rồi con cũng sẽ vượt qua được nỗi sợ trước cuộc

thi hiệp sĩ. Thế còn nỗi sợ của con trước tình yêu thì sao? Thôi được, ai mà biết được, chuyện gì rồi sẽ phải xảy ra để con đổi ý.”

“Không có gì khiến con đổi ý được”, Alanna quả quyết.

“Có thể.” Nữ thần thục tay vào đồng lửa và lôi ra một đống tro đỏ rực. “Thời gian của con với ta sắp hết. Hãy lấy cái này ra khỏi tay ta.”

Alanna vất vả nuốt khan. Đòi hỏi như vậy là quá nhiều, thậm chí từ một nữ thần cũng là quá nhiều. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp mắt người phụ nữ. Chần chừ, cô giơ bàn tay run bần tới và cầm lấy nó.

Nó lạnh! Cô kinh hãi đến mức suýt làm nó rơi. Khi nhìn nó, cô thấy đống than được bọc bằng một lớp vỏ trong suốt, lớp vỏ thậm chí có sẵn một lỗ nhỏ, đủ cho người ta xuyên một sợi dây chuyền. Đống lửa cháy bập bùng bên trong; ánh đỏ chói gắt dần dịu xuống, chuyển thành một đốm sáng dịu dàng.

Nữ thần đứng dậy. “Phòng thi chỉ là một căn phòng, mặc dù nó có phép lực siêu nhiên, và con sẽ bước vào đó chừng nào tới lúc. Công tước Roger chỉ là một gã đàn ông, cho dù gã ta có pháp lực. Người ta có thể đối mặt với gã và chiến thắng gã. Nhưng còn con, con gái ta, con phải học yêu, phải làm quen với tình yêu. Con đường đời của con đã được định trước là nặng nề vất vả. Tình yêu sẽ làm nó dễ dàng hơn. Rất nhiều chuyện phụ thuộc vào con, Alanna von Trebond. Đừng làm ta thất vọng!”

Alanna nhớ đến phép lịch sự và nhảy dậy. “Con sẽ không làm Người thất vọng”, cô hứa hẹn, bàn tay cầm chặt đống than hồng. “Ít nhất con cũng sẽ gắng sức.”

“Một nữ thần không thể đòi hỏi hơn.” Đức Mẹ Tối Cao vĩ đại nhìn xuống con vật bé nhỏ giờ đây đang ngồi bên chân Alanna. “Canh chừng cô bé cho kỹ đấy, bé con.”

Con mèo meo meo trả lời, và Alanna nhìn nó trân trân. Phải chăng con thú cưng mới đây của cô không chỉ là thú mà cô thoát tưởng?

Nữ thần đưa tay ra cho cô. “Hãy đeo kỷ vật của ta và đừng cảm lên. Nhưng đừng quên - ta không đùa khi nói rằng người ta kể những câu

chuyện kỳ lạ về cây liễu này. Hãy ở gần đống lửa!” Người mỉm cười. “Tạm biệt, con gái ta.”

Khi Alanna hôn bàn tay của người bắt tử, cô cảm giác một luồng năng lượng kỳ lạ chảy xuyên cơ thể mình. Cô bước sang bên và lắc đầu, muốn rũ bỏ trạng thái chòng chành ngây ngất. “Tạm biệt, Đức Mẹ Tối Cao!”

Người đàn bà bước đến bên Ánh Trăng, vuốt ve nó và khẽ khàng nói với nó. Rồi bà giơ tay về hướng Alanna lần cuối và biến mất.

Đột ngột, Alanna hầu như không còn đủ sức để mở mắt ra nữa. Cô hầu như không đủ sức trái túi ngủ và dụi cho lửa nhỏ bớt, nhưng cô ép mình làm những chuyện đó. Cô vẫn còn thời gian sau này để suy nghĩ về chuyện vừa rồi mà. Cuối cùng, khi cô thả mình xuống túi ngủ, thì con mèo con đã chui sẵn vào đó chờ cô.

“Liệu hồn đừng có ngáy”, Alanna ngái ngủ ra lệnh. Con mèo trả lời, chùng nào Alanna không ngáy thì nó cũng sẽ yên lặng. Alanna gật đầu về đồng tình và ngủ thiếp đi, tay nắm chặt đống lửa lóng lánh trong suốt.

Ngày hôm sau, Alanna nhẹ nhõm thở ra khi đến được cung điện và lại nhìn thấy những gương mặt thân quen. Cô thấy nhớ chú Coram vạm vỡ, chú đang thay cô và Thom cai quản thái ấp Trebond cho tới ngày cô được trao biển hiệp sĩ, nhưng đây là chuyện không thể thay đổi được. Vì người cha, huân tước Alan đã qua đời và Thom chẳng quan tâm đến bất kỳ chuyện gì ngoại trừ việc học của anh, nên sắp xếp như vậy là tốt nhất - ít nhất cho tới khi Alanna đã sẵn sàng rời cung và lên đường trải nghiệm các cuộc phiêu lưu. Lúc đó, cô sẽ muốn có chú Coram bên cạnh.

Buổi tối đầu tiên trong cung điện, đúng lúc cô đang cho mèo ăn thì có tiếng người vang lên trong căn phòng bên cạnh của hoàng tử Jonathan. Sau đó một chút, có tiếng gõ cửa phòng cô.

“Cận vệ, là ta, chủ nhân của người đây”, Jonathan gọi. Theo quy định ngầm của hai người thì câu đó có nghĩa là: Anh không đi một

mình. “Cho ta vào”.

Alanna mở cánh cửa ngăn giữa hai căn phòng, Jonathan bước vào cùng Gary và Raoul, bạn chung của cả hai.

“Em có muốn cùng xuống quán Bờ Câu Nhảy Múa, đến thăm Georg không?”, Gary nói.

Mặt Alanna bừng sáng. Kể từ thời gian trước khi cha cô qua đời, cách đây đã sáu tuần, cô chưa có lần nào đến thăm vua của những tay ăn trộm lâu lâu một chút. Đang khi cô đi ủng thì Raoul kêu lên: “Lạy thần Mithros, một con mèo! Em muốn làm gì với con này? Chắc nó có bọ chét đấy.”

Jonathan cúi xuống, giơ cho mèo người mấy đầu ngón tay của anh. “Chả lẽ cậu không nhận ra người bạn cùng sống với một pháp sư khi nó đứng trước mặt cậu?”, hoàng tử pha trò. “Và những người bạn như thế đã bao giờ có bọ chét chưa?” Anh nâng con thú bé xíu lên cao và nhìn nó kỹ hơn. Cặp mắt màu xanh ngọc sa-phia của anh mở lớn. “Ôi, lạy nữ thần!”

Raoul và Gary xúm lại rồi cũng chờ người theo. Con mèo con có một cặp mắt tím biếc, tím y hệt mắt cậu bạn nhỏ Alan. Raoul khó khăn nuốt khan rồi cất tiếng: “Em muốn đặt tên cho cậu mèo này là gì? Nó có phải là một cậu mèo không?” Alanna gật đầu.

“Gọi là Mắt Tím đi”, Jonathan đề nghị.

“Hoặc là Nhỏ Đen”, Raoul góp ý.

“Thôi cứ gọi hẳn là Raoul đi?”, Gary thăm dò.

Con mèo duỗi một chân về phía Alanna và kêu lên meo meo. Cô đón người bạn mới từ tay hoàng tử Jonathan và đặt nó lên chỗ mà nó thích nhất - trên bờ vai cô - đằng sau vành tai trái.

“Thật thà mà nói, em thích nhất là cái tên Mãi Trung Thành”, cô giải thích.

Jonathan rút dao găm ra khỏi bao, chạm lưỡi dao lên hai vai mèo rồi lên đầu mèo, như thủ tục tấn phong hiệp sĩ. “Qua đây ta đặt tên cho

người là Mãi Trung Thành”, anh trịnh trọng tuyên bố. “Hãy phục vụ trung thành và tận tụy.”

Mãi Trung Thành thật xứng với cái tên của nó, con mèo bám theo Alanna từng bước chân. Ở các bãi tập, nó chiếm ngay lấy một đầu cột, nơi nó có thể ngồi quan sát cảnh Alanna luyện tập những môn thể thao chiến đấu cùng các cận vệ và tiểu đồng. Phải mất một thời gian dài hơn nó mới lên được vào phần lớn các phòng học. Myles ngay từ đầu đã cho phép nó ngồi cùng, tuyên bố rằng, cũng giống như tất cả mọi người, mèo cũng có quyền học lịch sử. Nhưng những thầy khác của Alanna - đa phần đều là thầy tế thuộc dòng thần Mithran - thì cấm cửa Mãi Trung Thành nhiều ngày trời. Con mèo không hề bỏ cuộc, cứ chốc chốc nó lại tìm được cách chui vào phòng học, cho đến khi các ông thầy cuối cùng đành phải thôi, và thậm chí, trong lúc hăng hái giảng bài, họ thỉnh thoảng còn lơ đãng vuốt ve nó.

Chỉ những giờ pháp thuật của công tước Roger dành riêng cho những học trò có phép lực như Alanna và Jonathan, là cô không cho anh bạn nhỏ bén mảng tới. Cô không rõ ngài pháp sư sẽ đánh giá bạn thú mới của cô ra sao, và cô cũng hoàn toàn không muốn biết.

Thời gian còn lại, Mãi Trung Thành dán vào Alanna như một quả ngư lôi màu đen. Công tước Gareth von Naxen, cha của Gary, không bực bội về chuyện con mèo bám theo Alanna từng bước vì ông thấy nó không làm ai bị phân tâm trong việc học hành. Chẳng bao lâu, hình ảnh Alanna với con mèo con sau vành tai trái đã trở thành một bức tranh quen thuộc trong cung. Mặc dù Mãi Trung Thành rõ ràng tỏ ra thân thích Myles, Jon và đa phần bạn bè của Alanna (kể cả Georg), sẵn sàng ở bên họ khi Alanna bận rộn, nhưng nó chỉ chịu cười trên một mình vai cô.

“Có lẽ nó sợ độ cao”, Gary có lần nghi ngờ như thế vào một buổi chiều tháng năm ướt mưa, chỉ vài ngày trước sinh nhật thứ 15 của Alanna.

Đó là một trong những buổi chiều yên tĩnh hiếm hoi của các hiệp sĩ tượng lai và Alanna. Vì Gary và Raoul hôm nay không có giờ học nên họ cũng cho cả hai cận vệ của họ được nghỉ. Raoul và Jonathan chơi bài Halma, trong khi Alex - thành viên thứ năm trong nhóm của họ và người duy nhất không ngắm ngẫm kết bạn với Georg - ngồi bên quan sát. Gary ườn oài trên một bệ cửa sổ và suy nghĩ, tìm cách né chuyến viếng thăm thái ấp Naxen, quê anh, trong mùa hè năm nay. Alanna cũng đang ườn oài trên một bậu cửa sổ khác, lơ đãng nghe Mãi Trung Thành gừ rừ rì bên vành tai trái của cô, trong đầu chả nghĩ đến chuyện gì hết.

“Sao?”, Alanna hỏi bằng giọng buồn ngủ, khi nhận thấy Gary đang nói chuyện với mình.

“Có lẽ Mãi Trung Thành không muốn ngồi trên vai bọn anh vì nó sợ độ cao.”

“Có thể lắm”, Jonathan cười. “Thậm chí Alex cũng cao hơn Alan của chúng ta đến một nửa cái đầu.”

“Cảm ơn nhiều”, Alex lãnh đạm đáp.

Đột ngột, cửa mở ra và công tước Roger bước vào. Người ta không thể không thể nhận thấy ngay là ông ta và Jonathan rất giống nhau. Mặc dù cặp mắt của ngài công tước thẫm màu hơn cặp mắt của người em họ. Ngoài ra, mái tóc ông ta không đen nhánh như tóc Jonathan, mà mang màu nâu thẫm. Nhưng cả hai đều có chung một làn da sáng, một sống mũi thẳng và khuôn cằm ương ngạnh, nét nổi trội trong dòng họ Conté.

“Ra em ở đây, Alex?”, công tước nói. “Ta không thích làm phiền em, nhưng có một gói hàng rất quan trọng đối với ta vừa cập cảng Caynn. Ngoài em ra, ta không muốn giao nó cho người khác. Em đi lấy nó về cho ta chứ?”

Alex cười rạng rỡ và đứng dậy. “Đối với em là một vinh dự, bầm tước công!”

“Bỏ tao ra, con mèo ngu ngốc!”, Alanna la lên khi Mãi Trung Thành cắm phập những móng vuốt của nó vào vai cô. Con vật xù lông, gù lưng, gặm gừ thật sâu trong cuống họng và nhìn ngài công tước trân trân. Alanna gắng sức gỡ những móng vuốt ra khỏi da thịt mình và nghiêng răng nói: “Mày có thôi cái trò hư hỏng đó đi không?”

Ngài pháp sư quan sát cô.

Ông ta chú ý và bước lại gần hơn. “Em có một người bạn mới à, Alan?”

“Nó chỉ là bạn của em trước khi nó giở trò này”. Alanna gỡ được móng vuốt cuối cùng ra và nhắc con mèo lên cao. Mãi Trung Thành quần quại, vẫn trân trân nhìn Roger, họng gặm gừ. “Hôm nay mày làm sao thế?”, Alanna hỏi và gắng quay đầu Mãi Trung Thành đi hướng khác, để ngài công tước Roger không nhìn thấy màu mắt nó.

“Ngoan nào! Nó chưa bao giờ hư như thế này, bấm ngài!”

Khi Roger bước lại gần hơn, Mãi Trung Thành xò vuốt cào về phía ông ta. “Ta tin rằng, nó muốn cảnh cáo không cho ta lại gần nó”, ngài pháp sư nhận xét và đứng lại. Ông nhìn Mãi Trung Thành chăm chú, trong khi Alanna gắng nuốt cái nắm đấm to nhất xưa nay từng chặn ngang cổ họng cô.

“Một cặp mắt lạ”, cuối cùng Roger nhận định. Mãi Trung Thành gào tru tréo. “Ta vừa mới từ giữa chuồng chó vào đây - rất có thể nó ngửi thấy mùi chó. Mà cũng có thể nó biết rằng ta chưa bao giờ ưa lũ chúng, bọn...” Ông ta ngừng lại và Alanna thấy rõ cả người cô đầm đìa mồ hôi lạnh. “Bọn mèo”, ông ta nói hết câu.

Alanna ấn con vật vẫn còn phản đối vào sát ngực mình. Roger biết cô có con mèo này từ đâu, hay ít nhất thì ông ta cũng đã đoán ra đôi điều, nhưng ông ta không nói ra thành lời. Như thế là tốt.

“Chắc đó là mùi chó, bấm ngài”, cô đồng tình. “Con này ưa người và ngựa, nhưng nó không thích chó.” Những người khác nhìn về phía cô. Hệt như Alanna, cả nhóm họ đều biết là Mãi Trung Thành để yên bọn chó, trong khi lũ chó lại né mặt con mèo. Nhưng đó không thật sự

là một lời nói dối, và ngài công tước có vẻ chấp nhận lời giải thích của cô. Ông hất đầu về phía Alex và hai người rời phòng.

Khi họ đi rồi, Alanna nâng con mèo lên và bắt nó nghe một tràng rao giảng đạo đức dài ngoằng và giận dữ. Trước khi cô xong việc thì Mãi Trung Thành đã lại gừ gừ về hài lòng ngoan ngoãn, các bạn cô đã lại cười nói và toàn bộ câu chuyện này được quên đi. Ít nhất Alanna cũng hy vọng thế.

Nhưng tối hôm đó cô vẫn viết cho anh trai Thom ở Thành Phố Thánh Thần và nhờ Georg bí mật gửi thư. Thom mới là pháp sư, chứ không phải cô. Anh ấy cần phải biết về con Mãi Trung Thành cũng như phản ứng của nó trước ngài công tước Roger.

Chương 2. Roger von Conté

Trong tháng bảy nóng nực có phái đoàn đến từ Tusain, quốc gia hàng xóm về hướng Đông của Tortall. Có nhiều chuyện quan trọng cần phải được bàn bạc. Lính do thám đã báo rằng vua Tusain đang cân nhắc khả năng chiếm lại lưu vực sông Drell bên biên giới Tortall, mà nhà vua Roald thì lại muốn né tránh chiến tranh bằng mọi giá. Ngược lại với người cha danh tiếng của mình, Roald không bị gọi là “Kẻ Xâm Lăng” mà có tên là “Người Yêu Hòa Bình”. Ông tự hào với danh tiếng này và muốn gìn giữ nó. Ai cũng biết, đại sứ Mikal von Donne thật ra đến triều đình Tortall để xem liệu “Người Yêu Hòa Bình” có đủ dũng cảm tiến hành một cuộc chiến hay không.

Đoàn khách từ Tusain được canh chừng thật cẩn thận, nhưng đồng thời vua Roald cũng gắng sức tiếp đãi họ thật tử tế. Là cận vệ của Jonathan, Alanna phải có mặt khắp nơi. Cô phục vụ bàn trong những cuộc họp mặt và đi theo hoàng tử của mình đến không biết bao nhiêu các bữa đại tiệc và vũ hội.

Không khí căng thẳng trĩu nặng. Trong các cuộc họp, đại sứ Mikal ra mặt kẻ cả, bởi gã cho rằng sự nhũn nhặn của vua Roald là biểu hiện của yếu ớt. Những cuộc chuyện trò vốn mang tính bạn bè giữa nhóm bạn của Alanna và đám hiệp sĩ Tusain trở nên gay gắt, và hai nhóm ngày càng khiêu khích nhau vào những cuộc so tài khó khăn hơn. Trong một bữa dạ tiệc nho nhỏ có đoạn đầu rất yên bình, cơn bão tụ tập mấy ngày trước bất chợt bùng ra.

Alanna cùng cận vệ của Gary là Sacherell von Wellam, và cận vệ của Raoul là Douglass von Veldine, nhận nhiệm vụ rót rượu trong bữa tiệc này. Họ đã nhận lệnh của công tước Gareth là phải luôn giữ cho

các cốc đầy rượu và phải báo cáo lại với ông tất cả những gì họ đã nghe được. Trong khi mọi người chuyện trò và tán tỉnh nhau trong những bộ quần áo sang trọng nhất của họ, thì ba cận vệ chăm chú thực hiện công việc và gắng sức tận dụng bữa tiệc này.

Công tước Roger nói chuyện với đại sứ Mikal; vợ của ngài đại sứ là quý bà Aenne thì kể cho hoàng hậu Lianne và vua Roald nghe những câu chuyện xảy ra trong triều đình Tusain.

Gary, Raoul, Alex và Jonathan cùng trò chuyện với một nhóm hiệp sĩ trẻ tuổi của Tusain. Đột ngột, tất cả những người khác đổ dồn mắt về đám thanh niên này vì Dain von Melor, một hiệp sĩ của Tusain, vừa to tiếng châm chọc: “Đấu kiếm hả? Cái thứ mà các người gọi là đấu kiếm thì tôi đã nhìn thấy rồi. Ở nhà tôi người ta gọi đó là “trò nhảy nhót uốn éo”! Đám trẻ con mới ba tuổi ở Tusain đã múa kiếm khéo hơn không ít hiệp sĩ của anh ở đây, hoàng tử Jonathan à!”

“Nhà người cư xử thô lỗ trong cung điện của chủ nhà”, Gary đáp lời. Bờ vai rộng căng lên. Alanna thấy rõ anh đang gắng hết sức kìm nén giọng mình. “Ta cứ mong có được cơ hội để dạy cho nhà người cách cư xử.”

Một thoáng, im lặng bao trùm. Hầu như mọi hiệp sĩ - ngoại trừ Myles, người chỉ im lặng uống rượu và quan sát - đều đặt tay lên đốc kiếm. Đám người Tusain làm theo.

Đại sứ Mikal xoay sang phía công tước Roger. Giọng ông ta lớn và rành rọt trong bầu tĩnh lặng. “Tôi phải ngỏ lời xin lỗi thay hiệp sĩ Dain trẻ tuổi.”

Ông ta cúi mình trước nhà vua. Vua Roald nghiêng đầu và im lặng nhận lời xin lỗi. Với nụ cười ranh mãnh, đại sứ Mikal thêm vào: “Mặc dù vậy, tôi e rằng tôi phải đồng ý với cậu ta. Về nghệ thuật chiến đấu có vẻ như người Tusain chúng tôi biết nhiều hơn. Rất có thể nền hòa bình đã làm yếu tinh thần chiến đấu của quý vị chăng?”

Alanna sờ đốm lửa nằm dưới áo sơ mi và tự hỏi, giờ sẽ xảy ra chuyện gì. Cô xoay người lại. Anh Raoul đứng bên lò sưởi đã vào tư

thế chiến đấu. Con mắt đen nhánh của anh lóe lên vì giận dữ, anh siết đốc kiếm mạnh đến mức những đốt xương trên bàn tay anh nổi lên trắng bợt.

Alanna vội vàng ra hiệu cho cận vệ Douglass, nhắc cậu ta về với hiệp sĩ chủ nhân. Cậu bạn hồi hồi há nhao đến bên Raoul, ấn vào tay chàng trai vạm vỡ một cốc rượu vang và hạ giọng hồi hồi nói với anh. Thoáng một chần chừ ngăn, rồi Raoul thở dài, buông đốc kiếm ra.

“Tôi không đồng ý với quý ngài, thưa ngài Dain”, Jon nói và trong giọng anh lấp lánh một thoáng đùa cợt. “Thậm chí các tiểu đồng và cận vệ của chúng tôi cũng biết múa kiếm chống chọi với một hiệp sĩ. Vì danh dự của chúng tôi và các thầy giáo của chúng tôi bị xúc phạm, nên có lẽ chúng tôi cũng cần phải chỉ cho quý ngài biết người Tortall có thể làm được những gì.”

Dain giơ tay sửa dây đeo kiếm. “Hãy để cho những tay kiếm tốt nhất của quý ngài bước lên đi, thưa điện hạ. Tôi tin chắc, tôi có thể chứng minh rõ ở đây rằng người Tusain chúng tôi đủ sức khuất phục bất kỳ người đàn ông nào trong triều đình này.”

Jon ném về phía Alanna một cái nhìn và mỉm cười châm biếm. Cô ngay lập tức hiểu ra ý định của anh. Sẽ là một nước cờ xuất sắc, nếu mình làm được điều đó, cô nghĩ thầm. Trong mắt Dain mình chỉ là một cận vệ oắt con.

Cô nhìn tay hiệp sĩ vùng Tusain từ đầu đến chân. Gã cao hơn cô một cái đầu, bờ vai rộng bè và hai cánh tay mạnh mẽ, nhưng gã tự kiêu quá mức và đã uống rượu. Cô gật đầu, cho Jon biết là cô đồng ý.

Hoàng tử tặng cho Dain một ánh nhìn lạnh như băng.

“Chúng tôi sẽ không cử ra những cây kiếm tốt nhất, quý ngài Dain. Tôi đã nói, thậm chí cả tiểu đồng và các cận vệ của chúng tôi”. Anh gật đầu về phía Alanna. Cô đưa bình rượu vang của mình cho Sacherell, người suýt nữa thì làm rơi nó, rồi bước thoăn thoắt tiến sang nhóm các hiệp sĩ trẻ tuổi. Tim đập dồn lên vì hồi hộp. “Thưa điện hạ?”, cô hỏi và lịch sự cúi mình.

Jonathan vẫy cô lại gần hơn. “Tôi tin chắc, quý ngài sẽ lấy làm hài lòng với cận vệ Alan của tôi.”

Tay hiệp sĩ xứ Tusain nhìn trôn trôn vóc dáng thấp nhỏ của Alanna, hàm trễ xuống. “Hoàng tử muốn ta đấu với một cận vệ?” Sau mỗi từ là giọng gã cao lên một bậc và cuối cùng gần như thành thất thanh. Có ai đó cười khúc khích.

“Quý ngài có sợ không?” Jonathan hỏi.

Gã đàn ông thở hổn hển và sùi bọt mép ra, trước khi thốt nổi nên lời. “Ta đã qua sáu cuộc đấu tay đôi!”, cuối cùng gã gầm lên. “Ta đã giết không ít kẻ cướp vùng núi khi ta còn chưa cao bằng thằng nhóc này.” Gã chỉ vào Alanna. “Nếu có ngày nào ta đã từng thấp hơn nó!”

Alanna hiểu rõ ý định của Jonathan, và biết rằng giờ đến lượt cô khơi cho lửa cao thêm. “Điện hạ có cần tôi, thưa điện hạ?”

Jonathan nhún vai, nhìn Dain không ngưng. “Alan, ta cứ tưởng em có thể đấu kiếm với ngài Dain. Nhưng quý ngài không thích thú. Ta rất tiếc đã gọi em về đây uống công...”

“Thề có thần Mithros, ta sẽ làm!”, Dain phun ra. “Ta không sợ một đứa bé!”

Jonathan cúi mình trước cha mẹ anh. “Nếu các đấng tôn quý cho phép, bề tôi chúng con bây giờ muốn đến phòng đấu kiếm số 1.”

Khi Alanna xoay về phía nhà vua, cô nhận thấy ánh mắt Alex đang rất lạ. Vì một lý do nào đó, trông anh ấy có vẻ hơi nóng nảy bồn chồn. Chắc anh ấy không vui về việc cô sẽ đặt mạng sống của mình lên trò chơi bây giờ? Họ đã trở thành đối thủ từ nhiều năm nay - ai cũng gắng sức tốt hơn người kia trong môn đấu kiếm, trong môn bắn cung và cả những môn thể thao chiến đấu khác - mặc dù vậy cuộc ganh đua của họ vẫn nằm trong khuôn khổ tình bạn. Cô quên đi Alex khi nhà vua tuyên bố: “Ta tin rằng, tất cả chúng ta đều muốn xem chuyện này. Ngài đại sứ Mikal? Công nương Aenne? Hoàng hậu của ta?”

Hoàng hậu và công nương Aenne gật đầu, trong khi đại sứ Mikal lạnh lùng: “Chắc phải là một sô diễn lý thú.”

Gia nhân được cử đi dọn dẹp và chuẩn bị phòng đấu kiếm lớn nhất nằm phía trong cung điện. Anh hầu thân cận Timon của công tước Gareth đến phòng Alanna để lấy kiếm. Những người khác theo nhau xuống phòng đấu. Myles và Roger đi cùng đám người trẻ tuổi bao quanh Alanna. Myles bực bội và không hề che giấu điều đó.

“Chả lẽ con muốn đặt tất cả lên chiếu bạc?”, ông bực bội hỏi. “Gã cao hơn con cả một cái đầu.”

Alanna nhún vai. “Điều đó đúng với tất cả những người mà con đấu kiếm.”

Cô cầm lấy thanh kiếm của mình từ bàn tay Timon đang đưa tới và đeo nó bên hông, trong khi Mãi Trung Thành kêu gào làm một tấn trò bên chân cô. Cuối cùng, cô bốc con mèo đực lên cao và đặt nó lên vai mình. Cô đã phát hiện ra rằng, tiếng meo meo của nó nghe thật giống tiếng người nói. Và bây giờ thì cô muốn biết con mèo muốn nhắc nhở điều gì.

Hãy biến gã đó thành trò cười, mèo ra lệnh. Không phải là chuyện khó đâu. Đừng để gã lấy mạng mình!

“Con có nghe ta nói không?”, Myles hỏi gặng. “Đây không phải là lúc thích hợp để vào vai anh hùng!”

Jon đặt tay lên bờ vai còn rảnh của Alanna. “Thầy đừng xúc động quá, thầy Myles. Thầy chưa nhìn thấy Alan đấu kiếm bao giờ sao? Em thì nhìn thấy rồi - trong Thành Phố Đen.”

Ký ức về cuộc phiêu lưu lạ kỳ của Alan và Jon một năm về trước (họ đã hóa giải được lời nguyền cho Thành Phố Đen, và hàng ngàn con người kiêu hãnh của bộ tộc Bazhir đã quỳ gối trên đường phố Persopolis) khiến Myles im được một lúc, nhưng chỉ một lúc thôi.

“Đây là một gã hiệp sĩ dày dạn kinh nghiệm! Không phải như những lần trước!”

“Thầy có nghe cha em phản đối không?”, Gary hỏi. “Cha em dạy kiếm riêng cho Alan và Alex từ nhiều tháng nay. Ngoài ra, thầy phải

tin vào khả năng đánh giá của Jonathan chứ. Anh ấy đâu có định để kẻ khác giết bạn mình.”

Alex đi lùi về một chút để trao đổi với công tước Roger.

“Theo em thì chuyện gì sẽ xảy ra?”, công tước hỏi người cận vệ cũ của mình.

Một nụ cười bay qua gương mặt kín đáo có làn da thẫm màu của Alex. “Em tin rằng Dain von Melor sẽ được ném một quả ngạc nhiên nhớ đời.”

Roger lắc đầu về không tin. “Chẳng lẽ em muốn nói rằng, Alan cũng đấu kiếm giỏi như là - ừ thì, ví dụ giỏi như em chẳng hạn?”

“Có chứ. Cậu nhỏ đó giỏi thế đấy. Một ngày kia rất có thể cậu ấy còn giỏi hơn.”

Roger không còn cơ hội để tiếp tục câu chuyện, bởi lúc đó cả nhóm đã tới nơi. Phòng đấu nằm sâu dưới lòng đất, nên ngoài trời nắng chang chang mà trong này vẫn hơi lạnh. Những hàng đuốc cắm trên các giá đỡ bằng sắt treo bên tường ném ánh sáng vào tận những góc xa nhất. Bên một bức tường có để ba chiếc ghế dài, được ngăn cách với phần còn lại của căn phòng bởi một dây lan-can thấp. Tiếng sột soạt của lụa là vang lên khi thần dân triều đình ngồi xuống. Roger cùng đại sứ Mikal chiếm chỗ sát phía sau nhà vua và hoàng hậu.

Ở cuối phòng đấu kiếm, Dain đang cởi ủng ra, thực hiện các động tác khởi động căng cơ và đùa cợt với bạn bè gã. Ở đầu này, Alanna im lặng đứng. Cô quan sát Dain, không mấy may chú ý đến những lời nói của bạn bè bao quanh. Gã trai người Tusain không mất bình tĩnh - thật tốt cho gã. Cô sẽ dạy cho gã biết cách mất bình tĩnh. Cô trao con mèo của mình cho Myles, cởi giày ra và xỏ tay vào đôi găng đấu kiếm màu nâu mà Timon vừa đưa tới. Cô không hề ý thức là mình đang cười gằn và đôi mắt tím biếc sáng lên một ánh tàn nhẫn. Jonathan trầm ngâm nhìn cô. Nếu không bức bối gã Dain đến thế, có lẽ bây giờ anh đã nẩy lòng thương hại gã. Anh biết rõ, Alanna có khả năng làm những gì một khi bị người ta thúc ép.

Công tước Gareth bước đến bên bọn họ. Ông cúi xuống bên Alan, chàng cận vệ lúc này cũng bắt đầu những động tác khởi động.

“Con phải nhớ: Hãy đẩy hẳn đến chỗ mệt mỏi trong khi con quan sát đánh giá hẳn. Ta biết loại đàn ông này. Gã sẽ tìm cách nhục mạ con và làm cho con giận điên lên. Đừng cho phép gã, và hãy giữ bình tĩnh. Con là một tay kiếm tốt, Alan, nhưng con không phải tay kiếm tốt nhất.”

Alanna nhếch mép tinh nghịch và ngẩng nhìn ông. “Không, bầm tướng công. Tay kiếm tốt nhất là ngài.”

Ngài công tước von Naxen đập nhẹ lên vai cô.

“Đừng có hỏn. Cẩn thận đề phòng!”

Jonathan mỉm cười. “Bác đừng lo. Bao giờ chiến đấu Alan cũng giữ cái đầu tỉnh.”

Mikal nghiêng về phía Roger. Gã không thềm hạ giọng chút nào. “Cậu bé cận vệ dũng cảm đấy, nhưng đây là chuyện điên rồ. Dain là tay kiếm tốt - rất tốt. Và không phải lúc nào anh ta cũng kiếm chế được bản thân. Tôi e rằng, tối hôm nay rồi sẽ có một kết cục đau đớn.”

Với mũi kiếm tuốt trần chĩa xuống dưới, Alanna và Dain bước vào khoảng giữa khu đấu kiếm. Alanna bối rối sờ nắn đốm lửa thần mà cô đang đeo bên dưới áo sơ mi, trong lòng cứ mong cô bình tĩnh được hơn thế này.

Nhà vua đứng dậy. “Các khanh đã sẵn sàng?”

Cả hai xoay về phía nhà vua, cúi thấp rồi chào ngài bằng vũ khí. Sau đó họ nhanh lẹ cúi chào nhau rồi lùi về vài bước, cho tới khi đứng cách nhau vừa đủ chiều dài cây kiếm.

“Chạm kiếm!”, vua ra lệnh. Alanna và Dain tuân lời. “Hãy tôn danh những quy định hiệp sĩ cùng phong tục của quốc gia các khanh. Bắt đầu!”

Dain chém tới, lưỡi kiếm bổ vào lưỡi kiếm của Alanna, ngân lên lạnh lót. Gã ấn mạnh, muốn đè vũ khí của cô xuống đất. Alanna

nghiến răng. Các cơ cánh tay đau lên như địa ngục, nhưng cô giữ vững được. Mắt Dain mở to; thằng bé cận vệ này khỏe hơn và mạnh hơn là vẻ ngoài của nó. Dain gỡ kiếm ra, đi vòng quanh Alanna.

“Chuẩn bị chết đi, thằng ôn!”

Alanna không trả lời. Chuyện to tiếng nhục mạ và thách thức đối phương đã trở thành thói thường, nhưng từ trước đến nay cô luôn cho đó là trò phung phí hơi thở. Cả cô cũng đã nhận ra, sự im lặng bất bình thường của cô khiến đối phương mất bình tĩnh. Thay vào đó, cô quan sát Dain không ngưng và chờ một chuyển động của phần cơ thể bên trên của gã, cho cô biết ngọn đòn sắp tới.

Gã giật kiếm xuống dưới và đâm tới. Alanna gạt nó sang bên và xia mũi kiếm của cô thẳng vào ngực Dain, trong khi vẫn sẵn sàng rút kiếm thật nhanh. Dain nhanh lẹ lùi về và Alanna cũng bước một bước về sau, giữ cân bằng.

“Mánh trẻ con!” Dain chế nhạo.

Nhà vua nháy mắt với công tước Roger đang ngồi phía sau mình. “Cái mánh trẻ con này suýt chút nữa có hiệu quả”, nhà vua nói khẽ, trong cảm giác không lấy gì làm dễ chịu của đại sứ Mikal.

Dain đi vòng quanh Alanna, nói luôn miệng, gắng khiến cô phân tâm cho tới khi tìm được một chỗ yếu của cô. Gã thực hiện những cú đâm tới nhanh chớp loáng rồi thoăn thoắt lùi về, chờ một lần cô không gạt nổi đòn tấn công. Alanna phòng thủ và chờ cơ hội đập kiếm bay khỏi tay đối thủ. Cô không nghĩ tới chuyện chảy máu. Mồ hôi chảy trên má cô và làm cô mất bình tĩnh - nhờ nó chảy vào mắt thì sao? Chuyện lần áo sơ-mi cùng áo khoác ngoài của Dain ướt đẫm khoảng trên ngực và giữa hai bờ vai chẳng khiến cô được an ủi, kể cả chuyện gã đã thở hển hển cũng thế. Alanna cười thầm. Lẽ ra gã phải luyện tập với cây kiếm khổng lồ nặng trĩu của chú Coram, cô tự nhủ. Như thế thì bây giờ gã mới không quá mệt như thế.

Nổi điên vì thịnh nộ, Dain nhục mạ tổ tiên cô, mẹ cô, ngoại hình của cô. Alanna lờ đi. Thứ khiến cô lo lắng nhiều hơn là lớp mồ hôi

đang tụ trên trán cô. Âm thanh duy nhất vang lên trong căn phòng rộng mênh mông là tiếng bước nhẹ bồng của những đôi chân đi tất của hai người cùng những hơi thở thô thiển của Dain. Alanna nhìn thấy một cơ hội và dồn sức đâm tới. Dain lao đảo lùi về. Trong lúc gã lấy lại thăng bằng, cô cúi mặt chúi mồm hời vào ống tay áo. Nhưng cô không đủ nhanh. Với một tiếng la chiến thắng, gã hiệp sĩ nhào về phía trước. Cô lùi về quá chậm, mũi kiếm của Dain thọc xuống phía trên khuỷu tay phải cô, đâm vào cánh tay. Vừa chửi rủa phản ứng tồi tệ của mình, Alanna vừa hạ kiếm xuống. Cô đã thua trận. Bởi gã là người đầu tiên gây nên thương tích cho đối phương, Dain đã thắng trận. Các quy định của cuộc đấu so tài là như vậy. Cuộc chiến đã chấm dứt.

Với hai con mắt mở lớn hẳn rõ vẻ điên khùng, Dain chĩa mũi kiếm vào ngực cô. Alanna nhảy sang bên. Ngọn đòn suýt chút nữa đã cướp mạng cô.

“Chơi bẩn!”, Gary giận dữ gầm lên. Những người khác hòa giọng theo. “Chơi bẩn”, cả cô cũng la lớn.

Dain lờ đi. Gã đi vòng quanh Alanna và chờ một điểm hở trong thế phòng thủ của cô. Công tước Gareth bước về phía trước; trong tay lóng lánh một cây kiếm. Rõ là ông đang định chấm dứt cuộc chiến, và cứ theo nét mặt của ông mà đoán thì ông sẽ không để ý liệu Dain có vì thế mà bị hại hay không!

Alanna lắc đầu, chặn bước thầy. Cô cảm nhận một cơn thịnh nộ lạnh lùng trong bụng. Cô đã tôn trọng những luật định của giới hiệp sĩ, nhưng gã mọi rợ vùng Tusain này vừa bước qua giới hạn. Gã sẽ phải trả giá, trả giá đắt.

Cô chậm chậm lùi về, đau đớn chuyển kiếm sang tay trái. Máu từ cánh tay phải nhỏ xuống nền phòng. Mình phải cẩn thận, đừng đạp vào máu mà trượt chân, cô nghĩ và vào thế sẵn sàng.

Mãi Trung Thành la lên một tiếng hét khích lệ khi Alanna đâm thẳng tới. Tia Chớp đập phải lưỡi kiếm của Dain trong tiếng kêu ầm vang. Vội vàng, cô lùi về rồi lại đâm tới. Gã hiệp sĩ vung về chống đỡ

và dần mất thế dưới những ngọn đòn tấn công của cô. Cây kiếm chuyển động không ngừng, không ngừng không ngừng, còn tâm trí cô không ngừng rình chờ, kiếm một chỗ hở. Kia rồi! Cô xọc Tia Chớp xuống, hướng tới trước rồi xóc lên trên, chạm phải đốc kiếm của Dain, giật vũ khí văng khỏi tay gã. Cây kiếm bay đi theo một đường cong thật cao. Gã hiệp sĩ vội vàng lùi về, nhưng lão đảo, rồi ngã. Nhanh như chớp, Alanna chồm tới và ép mũi kiếm sáng lóe của cô sát cổ họng Dain. Gã hiệp sĩ vùng Tusain nhìn vào hai con mắt lạnh lùng nhất mà gã từng thấy trong đời.

“Thật ngu”, Alanna nói khẽ và giọng cô rung lên vì giận dữ. “Người đã xử sự rất ngu ngốc. Hôm nay người gặp may vì ta là một hiệp sĩ tốt hơn người. Nếu không bây giờ người đã chết rồi.” Cô khinh thị xoay người đi và bước về phía bạn bè mình. Trong khi công tước Gareth băng vết thương cho cô, Alanna để cho Jon đỡ cô.

“Thằng nhỏ đó giấu tài”, đại sứ Mikal trầm ngâm nói. “Cậu bé này đã giấu tài suốt thời gian qua”, ông ta nhìn vua Roald. “Nếu tất cả hiệp sĩ trẻ tuổi của quý ngài đều như cận vệ này thì đội quân của ngài thật sự đáng sợ.”

“Xin quý ngài cứ tự tìm hiểu.” Nhà vua chỉ về phía chàng Jonathan im lặng, nhưng tỏa đầy uy lực; chàng Gary vạm vỡ và chàng Raoul còn vạm vỡ hơn nữa; chàng Alex mảnh mai với làn da thâm màu và vẻ nhanh lẹ của một con mèo. “Bọn họ là một phần của tương lai chúng tôi”, nhà vua nói. “Một tương lai mà tất cả chúng tôi muốn bảo vệ.”

Khi Alanna đang ngồi lau vũ khí của cô trong phòng mình thì Myles bước vào. “Con không giết gã”, hiệp sĩ nói. “Là gã thì gã đã giết con, nhưng con đã tặng mạng sống cho gã ta.”

Tay Alanna đau nhói. Cô vẫn chưa có cơ hội sử dụng phép lực để chữa bệnh. Và bởi đang đau như vậy, nên cô nói chuyện ngắn gọn với người bạn lớn tuổi. “Thì đã sao? Gã là một thằng ngu. Nếu gặp thằng ngu nào con cũng giết thì con không còn thời gian đâu mà ngủ nữa.”

“Gã đã cho con mọi lý do để giết gã”, Myles khẳng định giữ ý. “Nếu con làm thế, thậm chí cả ông đại sứ cũng hiểu.”

“Việc gã ta cư xử tồi tệ không phải là lý do để con cũng cư xử tồi tệ.” Môi dưới của Alanna bắt đầu run lên. Đã quá sức chịu đựng. Cô đang muốn lên giường và chữa cho cánh tay mình không còn buốt thốc lên từng hồi như thế này. “Tại sao ngài lại mắng mỏ con, ít nhất thì cũng phải có ngài hiểu rằng con sẽ không giết gã chứ!”

Myles siết chặt cô vào lòng, nhưng chú ý để không chạm vào cánh tay bị thương. “Con là một gã trai tốt, Alan von Trebond”, ông thì thầm. “Con mang lại hy vọng cho một lão đàn ông già nua.”

“Thôi nào”, Alanna gặm gù. Lời khen bất ngờ làm cô vui, nhưng cũng khiến cô ngượng. “Ngài đâu đã già. Mà con cũng không phải là một gã trai tốt đến như vậy.”

Công tước Roger ngồi xuống chiếc ghế bành kê trước lò sưởi và lấy một quân cờ ra khỏi bàn cờ đặt trên bệ lò. Đó là một con tốt. Roger tự cười giễu bản thân: Trước vụ việc trong Thành Phố Đen, gã cứ tưởng Alan von Trebond là một con tốt. Một con tốt dai sức và có năng khiếu, nhưng vẫn chỉ là một con tốt mà thôi; một con tốt mà Roger có thể đẩy tới ô cờ nào gã muốn. Thành Phố Đen - và cuộc chiến ngày hôm nay với Dain - đã dạy cho gã một bài học tốt hơn.

Alan von Trebond là một kẻ nguy hiểm.

Lẽ ra Jonathan thừa đó không được phép quay về từ Thành Phố Đen. Roger hiểu rõ mảnh đất đầy cái ác đó và biết rằng, lũ Ysandir sống ở đó là những kẻ bất khả chiến bại. Vì thế mà gã đã mạo hiểm chĩa pháp lực thôi miên vào Jonathan để chàng trai không nghĩ đến một thứ gì khác ngoài việc tìm đến chính cái nơi bị ngăn cấm đó. Nhưng Jonathan đã kéo Alan đi cùng và cả hai đã sống sót quay trở lại. Hai thằng trai trẻ ranh và thiếu kinh nghiệm không chỉ sống sót và

thoát khỏi bàn tay bọn Ysandir bất tử - chúng thậm chí còn hủy diệt được bọn kia!

Roger nhăn mặt và rót cho mình một cốc vang. Ít nhất phải có một vị thần đang che chở cho Jonathan, nếu không muốn nói là nhiều vị, gã tin chắc như vậy. Nhưng cái đó không quan trọng: Cho dù có phải dời đất chuyển trời để bước lên trên ngai vàng Tortall, thì một ngày kia gã cũng sẽ làm.

Nhưng bên cạnh nó còn thằng Alan von Trebond! Gã đã biết gì về thằng nhóc? Nó có những pháp lực nào?

Trong khi giận dữ đi đi lại lại trong phòng, gã pháp sư chợt nhớ đến cơn sốt đở mồ hôi. Chính gã đã phù phép tạo ra căn bệnh đó, một căn bệnh rút kiệt sức lực của mọi thầy thuốc muốn chiến đấu với nó, gã đã gửi căn bệnh xuống thành phố cũng như vào cung điện, để chắc chắn là mọi thầy thuốc trong toàn khu sẽ bị cạn lực, không còn khả năng giúp đỡ hoàng tử khi anh chàng này mắc bệnh. Nhưng Jonathan đã sống sót và tay chữa bệnh trẻ tuổi với hai con mắt to màu tím biếc khẳng định rằng, Sir Myles đã chỉ cho nó cách chữa bệnh. Hiệp sĩ Myles là một học giả: rất có thể ông ta biết những câu thần chú có khả năng loại trừ cả những pháp thuật mạnh mẽ nhất.

Vậy là khi đó gã đã chấp nhận câu chuyện của Alan. Sau đó gã tiếp tục hỏi chuyện thằng nhỏ; tấn công vào dòng suy nghĩ của nó, muốn biết thằng nhỏ đang che giấu điều gì. Giây phút đó gã nhớ nguyên vẹn tới tận hôm nay: pháp lực của gã khi chạm phải đôi mắt vô tội của thằng bé đã trơn chuội đi như chạm phải một bức tường bằng kính. Nếu khi đó gã gặp một pháp thuật chống lại, chắc Roger đã dùng pháp thuật thực sự để xem xét thằng nhỏ cho thật tử tế. Nhưng thay vào đó gã chỉ nghĩ rằng, tình trạng buồn ngủ trong đầu Alan là kết quả của sự ngu dốt hoặc vô suy nghĩ. Gã đã để cho thằng tiểu đồng đó ra đi mà không tìm hiểu thêm! Gã đúng là ngu, ngu thật!

Thêm vào đó còn cây kiếm mà hiệp sĩ Myles đã “tình cờ” tìm thấy trong kho vũ khí của ông ta và tặng cho Alan. Sau khi chạm vào cây

kiếm đó, một tuần sau cánh tay của Roger vẫn còn tê dại mất cảm giác. Rồi còn con mèo! Nếu Mãi Trung Thành là một con mèo bình thường thì Roger sẵn sàng nuốt chửng cây gậy phép của gã chỉ bằng một lần nuốt. Cho tới nay có vẻ như Alan không hề biết giá trị của những thứ mà nó đang có. Nhưng Roger đã một lần trót tin vào dáng vẻ tưởng chừng ngớ ngẩn của thằng bé này. Ngay cả khi Alan chưa biết được giá trị của những thứ đó thì chuyện này chắc chắn tới một ngày kia sẽ thay đổi.

Buổi tối hôm nay Alan lại một lần nữa để lộ ra một đặc điểm quan trọng, có thể mang lại lợi ích cho Jonathan sau này: Thằng bé cho thấy nó là một tay kiếm tài năng, có thể đấu bằng tay trái tốt như với tay phải - nếu không muốn nói là tốt hơn. Roger một lần nữa buông ra một câu chửi và hắt trọn cốc rượu vang vào miệng. Tại sao Alex không bao giờ nói cho gã biết điều đó? Vì ganh tỵ sao? Chẳng lẽ nó, Alex, không muốn công nhận rằng, một thằng bé còn là cận vệ cũng có thể đấu kiếm tốt như cậu ta?

Gã công tước sầm mặt xuống, giơ tay giật giật bộ râu cắt ngắn. Bây giờ gã phải thận trọng hơn bất cứ lúc nào - Alan đang nghi gã, không được phép để thằng nhỏ cận vệ đó tìm được bằng chứng khẳng định mối nghi ngờ của nó. Dĩ nhiên người ta có thể sắp xếp chuyện này bằng nhiều cách khác nhau. Có thể gã phải làm một điều gì đó trong tương lai gần. Đầu tiên phải lo sao cho Alan biến mất một cách êm thấm. Rất có thể gã không còn đường nào khác là giết Alan, trước khi gạt Jonathan khỏi đường đi. Nhưng gã phải hành xử thận trọng và khéo léo. Gã không được gây nghi ngờ.

Roger không muốn có một cuộc nội chiến gât gao, tàn phá Tortall và để lại một quốc gia nghèo nàn. Gã cũng không muốn trở thành kẻ thù của những người như công tước Gareth hoặc Sir Myles. Gã chỉ muốn chú gã, cô gã rồi em gã trong vòng năm năm tới sẽ lần lượt chết những cái chết mang vẻ tự nhiên, để không ai có thể khẳng định là gã đã chiếm ngai vàng trái luật. Gã không vội vàng. Bây giờ, khi hoàng

hậu không thể sinh thêm con, gã có rất nhiều thời gian. Mà ngoài ra, rõ ràng là chỉ có lợi nếu lo sao cho công tước Gareth, Myles và thậm chí cả nhà vua không nảy ý nghi ngờ gã.

Còn Alan von Trebond, thằng nhỏ ngay bây giờ đã nghi ngờ gã? Vụ này thật đáng để cân nhắc. Đây là chuyện nhất định gã phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Chương 3. Cận vệ của Hoàng tử

Tháng Tám, tối hôm trước sinh nhật của Jonathan, Alan lên đường đến quán Bờ Câu Nhảy Múa, cái quán trọ được dùng làm nơi tụ tập cho các thần dân của Vua Kẻ Trộm. Cô căn dặn Mãi Trung Thành cư xử tử tế, đặt nó lên vai và bước vào trong. Phải một lúc sau cô mới quen được với bầu không khí đặc khói thuốc và tiếng ồn trong quán rượu lớn; các tay kẻ trộm và đám phụ nữ của họ hôm nay ồn ã hơn ngày thường. Họ chào đón Alanna và Mãi Trung Thành bằng những tiếng la mừng rỡ chói chang và mời cả cận vệ lẫn mèo ngồi cùng. Alanna gật đầu chào Georg, Gã Lưu Manh, ngồi ở chỗ quen thuộc của anh bên lò sưởi mùa này đang để lạnh. “Cảm ơn”, cô nói với những người khác. “Nhưng tôi đến đây để lo một việc.”

“Chả lẽ chú chàng không bao giờ đến đây để uống hả?”, một người đàn ông cất tiếng hỏi, người này được tất cả gọi là Học Giả. “Thật là một thằng bé tinh táo! Cậu và cái chàng Johnny đó - chẳng bao giờ uống một giọt!” Không một tay kẻ trộm nào biết rằng cậu bạn trai trẻ tuổi của Georg, cậu bé Johnny con nhà giàu, lại chính là thái tử Jonathan.

“Đó không phải là chuyện bình thường nữa rồi!”, Ngón Tay Dài sửa lên. Anh ta vừa nói vừa bế lên lòng mình một cô nàng bán hoa xinh đẹp, có bí danh là “nàng Nell hay cười”. “Kể cả dịp mừng sinh nhật hoàng tử Jonathan chắc cậu cũng không uống một ngụm à?”

Alanna cười. “Ra các anh mở tiệc mừng sinh nhật điện hạ? Đã đến nửa đêm đâu! Điện hạ có biết là anh trung thành với Người như thế không, Ngón Tay Dài?”

Tất cả nhìn sang phía Georg vì anh đang đứng dậy. “Cái chính là Ngón Tay Dài thích uống thôi, Alan.” Ngón Tay Dài cười và gật đầu. “Khi nào cậu ta không tìm được cố để uống thì cậu ta uống vì buồn. Đi cùng anh lên trên nào, cậu nhỏ.”

Alanna đi theo Vua Kẻ Trộm lên phòng anh, nhẹ người thả mình xuống một cái ghế. “Lạy Đức Mẹ, em mệt quá!”, cô ngáp dài trong khi Mãi Trung Thành để yên cho Georg gãi gãi đằng sau tai cậu ta. “Sáng nay em dậy từ khi trời còn tờ mờ và ngày mai cũng sẽ lại như thế. Rất có thể em phải cân nhắc lại và trở thành một cậu chần chừ hay một thứ gì tương tự.”

Georg rót rượu vang cho mình và cho Alanna, sau đó mở cửa sổ cho khí đêm lành lạnh lùa vào. “Theo quan niệm của anh xưa nay thì bất cứ ai muốn thành hiệp sĩ cũng đều là kẻ hâm. Anh vừa được nghe nói, hôm nay em có thành tích khá tốt trong giờ học đấu kiếm của công tước Gareth.”

Alanna cười, trong khi Mãi Trung Thành đi xem xét căn phòng.

“Thật là không tin nổi, Georg. Giá mà những điệp viên của vua ở Tusain khéo léo được như anh!”

“Cái đó có thể làm được”, Vua Kẻ Trộm lẩm bẩm.

Alanna ngồi thẳng lên như cây nến. “Chả lẽ anh muốn nói rằng, anh có thể - anh sẽ...?”

“Phải, anh có thể tìm hiểu được một vài tin tức, nhưng trước hết thì em mới là người phải tìm cách che giấu nguồn tin của mình.”

Alanna gật đầu. “Vâng, chuyện đó không đơn giản. Thế thì em sẽ nghĩ đến phần công việc này và anh - liệu anh có thể cho người đi tìm chút tin tức?” Alanna ngượng ngùng mỉm cười. “Có thể là chuyện quan trọng đấy. Anh biết rồi, tình hình giữa Tusain và Tortall.”

Georg mở một chiếc rương lớn để trong góc phòng, lấy ra một gói lớn và một gói nhỏ, đặt cả hai lên bàn. “Dĩ nhiên”, anh nói. “Anh không làm điều đó cho nhà vua, mà cho em và Jon. Suy cho cùng thì

ta là bạn bè, đúng không? Đây, cậu nhỏ. Của đích thân quý ngài Thom từ thành phố của các thần linh.”

Gói lớn có chứa một áo xích bằng bạc, giát những hạt kim cương và ngọc bích bé xíu, và một chiếc thắt lưng được dệt bằng sợi bạc. Alanna hiếm khi nào nhìn thấy một đồ vật đẹp đẽ đến như thế. Cười rạng rỡ vì sung sướng, cô mở thư của người anh.

Em gái yêu,

Anh hy vọng vật này xứng đáng để thể hiện lòng thành kính của thần dân thái ấp Trebond nhân dịp sinh nhật điện hạ. Em có định đẩy anh vào cảnh đi ăn mày không đấy? Đừng quên nêu tên anh. Theo đúng mong muốn của em, anh đã cài vào áo xích và thắt lưng vài câu thần chú che chở. Thật sự là anh đã sử dụng những câu thần chú mạnh mẽ nhất mà anh kiếm được. Các ông thầy đã hỏi cung bọn anh suốt mấy ngày liền, truy tìm kẻ nào đã sử dụng trái phép nhiều pháp lực đến như vậy. Anh biết là em thích những thứ tốt nhất.

Thêm một lần nữa, trong thành phố này lại vang lên những câu hỏi liên quan đến chúng ta. Anh tin rằng, ít nhất là một trong số những kẻ hầu mới được tuyển vào các tu viện Mithran được trả tiền để theo dõi anh. Thế là anh làm ra vẻ ngớ ngẩn gập đôi và cẩn thận hết sức. Rất có thể em nghĩ anh lo lắng quá mức, nhưng anh tin rằng em đã làm một thứ gì đó khiến cho “người bạn luôn luôn mỉm cười” của em mất bình tĩnh. Hãy nghĩ về chuyện này. Cho anh gửi lời chào anh chàng Georg “không chính trực” và gửi tới hoàng gia những lời chào trân trọng của huân tước Xứ Trebond - giờ thì chắc em đã biết người ta phải làm điều đó ra sao.

Thom.

Alanna đọc cho Georg nghe lá thư rồi đốt nó trong lửa nển.

“Anh ấy bị bệnh tưởng tượng”, cô nói. “Tại sao công tước Roger bây giờ lại quan tâm đặc biệt đến bọn em?”

Georg uống cạn cốc rượu của anh, rồi rót tiếp. “Không phải chính em đã kể cho anh nghe, thời gian vừa qua ngài công tước nọ đã có lần xăm soi phép lực của em? Ngoài ra, đã hai lần em bị người trong cung điện bám theo xuống tận thành phố.”

Alanna nhìn Vua Kẻ Trộm trân trân. “Bám theo?”

Georg vuốt vai cô. “Bọn họ thậm chí không theo được đến khuôn chợ. Anh cho người bảo vệ bạn bè em và em trên đường đến đây, phòng trường hợp ông trưởng quản gia trong cung nghi ngờ những cú viếng thăm thành phố của bọn em.”

Alanna nhăn tít trán lại. “Tại sao ông ta cho người bám theo em và theo dõi Thom? Tại sao ông ta thử phép lực của em?”

Georg nhún bờ vai rộng. “Bây giờ là tháng Tám, mà tháng Bảy em vừa thắng gã Dain von Melor. Gã thử phép lực của em từ sau vụ em tới Thành Phố Đen, chuyện đó xảy ra cách đây một năm. Và em bị người ta bám theo từ tháng vừa rồi. Theo anh thì vụ chứng minh phép lực của em năm trước và sức chiến đấu của em khi thắng Dain von Melor đã khiến Roger sợ.”

Alanna thở dài và lắc đầu. “Thật là điên.”

Georg cười ngẩn. “Không đâu. Và em biết rõ như thế.”

Alanna hiểu ý anh, nhưng cô thậm chí chưa muốn nghĩ tới chuyện đó. Cô đổi đề tài. “Cho em cảm ơn anh thật nhiều. Nghe này, em sẽ đồng tai lên về chuyện ông chánh án. Cho tới nay anh luôn là bạn tốt của em. Còn hơn như thế nhiều. Em không muốn anh gặp chuyện gì không hay.”

“Chừng nào anh còn có bạn bè như em và Jon thì khó có chuyện anh gặp nhiều thứ không hay.” Đột ngột, anh đổi trầm ngâm. “Em bao nhiêu tuổi rồi, cô bé?”

“Cái đó anh phải biết chứ”, cô nói. “Em vừa mới được mười lăm.”

“Ở thành phố này nhiều khi người ta lấy nhau khi mới mười lăm tuổi.”

Alanna cười. “Em không lấy ai cả, Georg, anh biết mà.

“Chả lẽ em không định tìm hiểu tình yêu, trước khi chối bỏ nó?” Georg nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ lạ. Tim Alanna đập quá nhanh; tay cô vẫn còn nắm trong tay anh. Anh đứng dậy, kéo cô đứng theo và ngã về phía mình.

“Georg, anh uống nhiều quá rồi.” Cô gắng sức để giọng vô tư và thản nhiên. “Em chưa bao giờ nghĩ lại có lúc anh nói chuyện như thế này.”

“Tại sao không?” Giọng anh cũng nhẹ nhàng thản nhiên như giọng cô. Giá mà anh buông tay cô ra!

“Bởi vì - vâng thì, anh phải hiểu rõ em chứ. Em có những kế hoạch khác.”

“Chả lẽ một chút tò mò em cũng không có sao?” Anh khẳng khẳng không chịu nhìn đi hướng khác. Chưa bao giờ cô thấy cặp mắt màu nâu của anh có chứa nhiều màu xanh đến thế, chưa bao giờ cô nhận ra hàng mi anh dài đến vậy.

Cô bắt buộc phải rút tay ra, cho dù là mất lịch sự. “Không”, cô nói thẳng. Cuộc nói chuyện này đã quá riêng tư gần gũi! “Em chẳng tò mò một chút nào hết.”

Mãi Trung Thành, suốt thời gian qua đã ngủ một giấc trên bậu cửa sổ, giờ ngáp và duỗi dài thân.

“Tao cũng nghĩ như mày. Đến lúc phải đi rồi”, cô nói với con vật. Mất bình tĩnh, cô cầm lên cái gói đựng áo xích và dây lưng. “Em phải đi đây”, cô tuyên bố.

Georg sờ dây buộc kiếm của anh. “Anh sẽ tiễn em đến khu đền thờ. Đừng quên, em đang mang bên người những vật quý hiếm và cả anh cũng không thực sự tin

người của mình. Em có thể là một tay kiếm giỏi, nhưng rất có thể bọn họ đông hơn.” Anh cười khi buộc kiếm quanh cái lưng thon và rắn của mình. “Mà ngoài ra, cũng phải đề phòng trường hợp em bị một tay đô vật công.”

Alanna vui vẻ nhăn mặt. Cô thấy nhẹ nhàng vì anh lại ăn nói như bình thường. “Cảm ơn anh. Em thích nhất là khi được người ta bấm đúng vào chỗ yếu của mình.”

Georg rút xuống dưới áo sơ mi gói hàng thứ hai, vẫn còn đóng kín. “Nếu không có vài điểm yếu thì em sẽ làm cho anh sợ đấy, bé con”, anh giải thích. “Ta đi cửa sau.”

Thật vui khi được cùng anh đi bộ xuyên qua thành phố và vui vẻ nói về những bữa tiệc trong ngày sắp tới, trong khi Mãi Trung Thành đi sục sạo môi, những con môi thật sự có mà tưởng tượng cũng có. Ngày đã muộn và những con phố vắng chân người. Đang cầm đồ nặng như bây giờ, cô thật sự hầu như không còn khả năng chống chọi nếu bị tấn công. Nhưng có lẽ bất cứ kẻ nào cũng phải cân nhắc hai lần, trước khi tấn công một người trai có dáng đi nhanh lẹ mà dũng mãnh đến như thế. Thỉnh thoảng, được gần Georg thật hay biết bao, được thoải mái và quên rằng ta vốn sinh ra trong nhà quý tộc, rằng phía trước còn cả một cuộc thi hiệp sĩ, rằng ta là một đứa con gái đang gắng giành lấy biển hiệp sĩ. Georg đơn giản chấp nhận con người thực của cô.

“Hử?”, cô hỏi lại khi lơ mơ nhận thấy lời nhận xét anh vừa đưa ra là một câu hỏi.

“Anh muốn biết, liệu vụ việc với đám quý tộc ở Tusain có thật sự trầm trọng như thế không? Đám kẻ cắp ở Tusain cho đây chỉ là một trận bão nhỏ trong triều đình, nhưng họ cũng phải thú nhận rằng, họ không hiểu rõ giới quý tộc ở đó như bọn anh ở đây.”

“Em tin là tình hình khá trầm trọng”, cô nói. “Tất cả những gì mà anh tìm hiểu được sẽ giúp ích rất nhiều.”

“Vậy thì anh sẽ gắng hết sức.” Họ đã đến bên rìa của khu đền thờ. Từ đây, Georg có thể an tâm để cô đi một mình. Trong khu này luôn

có những đoàn chiến binh của những dòng tôn giáo khác nhau đều đặn đi tuần và đoạn đường tới cung điện nằm hoàn toàn trong cặp mắt của lính gác hoàng gia.

Vua Kẻ Trộm kéo Alanna đứng vào bóng râm của một tàng cây lớn và rút từ dưới áo sơ mi ra chiếc gói nhỏ. “Đây là quà của anh cho Jon. Hãy đưa cho cậu ta lúc nào chỉ có một mình. Anh không muốn những người khác hỏi món này ở đâu ra.”

Alanna đút món quà vào chiếc gói lớn của cô, suýt chút nữa thì làm rơi vì quá nặng. Cô ngẩng nhìn bạn mình, đầy trách móc. “Georg, có phải anh...”

Anh cười. “Chả lẽ em không tin anh? Không đâu, anh không ăn cắp nó. Anh đã đích thân cho người làm cho Jon. Nó rất đẹp, mặc dù anh phải trả tiền.” Anh nhìn quanh xem có ai đến gần không, rồi đột ngột giơ tay nâng nhẹ mặt cô lên.

“Alanna”, anh thì thầm. “Giờ anh tận dụng tình huống, bởi có lẽ không bao giờ còn gặp được lúc em đang bận cả hai tay,” Anh dịu dàng hôn cô. Alanna run người. Cô bất ngờ đến mức để cho nó đơn giản diễn ra.

“Thế.” Georg buông mặt cô. “Hãy nghĩ đến những gì anh đã nói về tình yêu.”

“Thà để bọn lợn học bay còn dễ hơn”, cô găm gào với cái giọng bối rối. “Lẽ ra em phải đâm chết anh.”

Anh cười bằng kiểu riêng của mình, khiến cô nổi cơn thịnh nộ. “Không. Anh không để cho em đâm chết anh và phá vỡ tình bạn của bọn mình. Sau những gì vừa xảy ra, liệu trong tương lai em có sợ gặp anh không?”

Alanna thấy rõ là mặt mình đỏ rực lên. Không thể nào tin nổi! “Em không sợ một kẻ nào hết, Georg Cooper!”, cô thét lên. “Cả anh cũng không.”

“Vậy thì hẹn tới lần gặp sau.” Anh vẫy về phía cô rồi vừa huýt sáo vừa rảo bước xuống phía thành phố. Mãi Trung Thành gù gù cọ mình

vào chân Alanna.

“Tới lúc tao cần mày thì mày ở đâu hả?”, cô ú rử hỏi nó. “Để làm chó giữ đoàn trang thì mày chả có mấy giá trị.”

Tôi không phải là chó giữ đoàn trang, con mèo đực đáp lời. Mà ngoài ra, tôi không muốn làm phiền. Tôi có cảm giác là cô nàng thích như vậy.

Cho một sự điên rồ đến thế thì quả không có câu trả lời nào cho thích đáng. Alanna xoay đi và bước thật nhanh - rất nhanh - quay trở lại cung điện.

Mặc dù Alanna hầu như không nhớ đến chuỗi tiệc liên tiếp được tổ chức để mừng sinh nhật thứ 19 của hoàng tử Jonathan, nhưng riêng buổi vũ hội đó thì bám vào trí nhớ cô thật rõ ràng và rành mạch, bởi đó là lần đầu tiên cô gặp Delia von Eldorn.

Gary tìm thấy Alanna đúng lúc cô đang ngồi trên một bậu cửa sổ, chán ngán và bất hạnh. Cô vốn căm thù những dạ tiệc dạng này và thường chỉ tham gia khi phải phục vụ trong tư cách cận vệ. Vào buổi tối hôm đó, việc phục vụ được giao cho cánh người hầu, và bởi cô là cận vệ của Jonathan nên người ta đã ra lệnh cho cô phải tham gia, không ít thì nhiều. Cô cho toàn bộ trò này là một thứ phung phí thời gian. Thật khó mà nói chuyện được với người lạ, và dĩ nhiên cô càng không thể tán tỉnh các quý cô như các bạn bè của mình. Đúng lúc cô đang tìm cách thoát đi thì một chàng Gary mặc bộ đồ nhung nâu và trông đẹp trai tuyệt vời phát hiện ra cô trong chỗ núp. “Anh biết là em căm thù dạ tiệc, nhưng chỉ như thế này thì em mới quen được.”

“Em không cần phải quen”, Alanna đáp trả. “Ngay khi được trao biển hiệp sĩ là em sẽ ngồi lên lưng ngựa và đi tìm những chuyến phiêu lưu.”

“Ngớ ngẩn.” Anh bạn cười. “Thôi nào, bỏ ra khỏi cái vỏ ốc của em đi. Ở đây có không biết bao nhiêu các cô con gái nhà quý tộc muốn làm quen với tay cận vệ của hoàng tử. Nhất là từ tháng bảy vừa rồi.”

“Em mới có mười lăm”, câu trả lời của Alanna bắn ra như tự động. “Em còn quá trẻ đối với đám con gái.”

Gary giơ tay vuốt bộ râu cằm mới mọc của anh. “Đối với con gái thì chả có ai là quá trẻ cả. Thôi, đi nào. Anh giới thiệu em với cô nàng mới nhất. Cô ấy mới đến đây từ hôm qua, nhưng mà - lạy thần Mithros!” Anh huýt sáo về ngợi ca rồi tự tin thêm vào: “Nhưng đầu tiên anh phải làm quen với cô ta đã.” Anh tóm chặt cánh tay của Alanna và kéo cô khỏi bậc cửa sổ. Alanna chỉ còn một lựa chọn: Hoặc cô tự nguyện bước theo anh hoặc cô bị kéo theo. Nhiều khi cô phải tự hỏi, liệu Gary có ý thức là anh mạnh đến mức độ nào không.

Ngay lập tức, cô phát hiện ra cái nhóm nhốn nháo nọ: Jonathan đứng giữa một nhóm hiệp sĩ và nói chuyện với một ai đó, người mà Alanna không nhìn được. Đám các chàng trai lách ra nhường bước cho Gary. Họ cười khi thấy Alanna. Cả cung điện đều biết rõ là cận vệ Alan không thích làm quen với các quý cô.

Nhìn thấy hai người, Jonathan cười và vẫy cô lại gần. “Gary, vậy là cậu đã tìm được chú nhóc. Alan, lại đây.”

Mệnh lệnh của đấng quân vương là mệnh lệnh của đấng quân vương. Alanna miễn cưỡng bước đến bên hoàng tử.

Đứng giữa nhóm người đó là một cô gái đẹp như trong tranh có mái tóc nâu màu hạt dẻ. Cô đang ngồi. Alanna nhướn lông mày. Đa phần các quý cô quý bà trong cung mặc y phục màu nhạt hay màu trắng, nhưng cô này mang một chiếc váy lụa màu xanh lục, cổ được khoét rất sâu. Alanna mặc dù vậy vẫn phải thầm công nhận rằng, màu xanh lục chói chang tô điểm cho cặp mắt xanh của cô gái đó mạnh mẽ hơn nhiều so với một làn váy sáng màu.

Jonathan cúi người trước thực thể đẹp như trong mộng nọ. “Công nương Delia von Eldorn, cho phép tôi giới thiệu cận vệ của tôi. Alan von Trebond.”

Alanna cúi mình và nhận được một bàn tay nhỏ bé, trắng muốt chìa tới. Khẽ đỏ mặt, cô chạm nhẹ môi vào đó. Chưa bao giờ cô ý thức

mình về giới tính thực sự của cô mạnh mẽ như trong giây phút đó! Cô nhìn lên gương mặt của Delia và quan sát cái mũi hếch nhỏ xinh và bờ môi đầy đặn, đỏ mọng. Cô ấy là một người đẹp, chắc chắn rồi, Alanna tự nhủ. Và cô ta cũng biết rất rõ điều đó.

“Alan von Trebond”, Delia nói khẽ bằng một giọng vui vẻ, trầm trầm trong cuống họng. “Tôi đã được nghe kể về quý anh, hay là tôi nhầm?” Cô ta khẽ khàng gõ quạt bên bờ môi đỏ mọng và nhướn một bên lông mày. Thế rồi cô cười thật vui vẻ. “A, chàng cận vệ siêu đẳng! Ra quý anh đã chiến thắng tay hiệp sĩ Tusain xấu xí đó! Hay làm sao!”

Alanna lịch sự cúi mình. “Đâu có đáng gì, công nương Delia”, cô lẩm bẩm.

“Quý anh quá khiêm tốn. Tôi tin chắc không một ai trong vương quốc Tortall lại nghĩ rằng chuyện đó không đáng gì - đúng thế không, thưa các quý ông?” Delia xoay sang với đám hiệp sĩ bao quanh, lúc này như đang muốn nổ tung vì ghen tỵ. Alanna hiểu rõ, anh bạn nào của cô trong giây phút này cũng muốn cô cút xuống địa ngục cùng quỷ sứ và đang tự trách thân, tại sao chính anh ta không nhảy ra chiến thắng gã Dain kia. Cả hai việc đều là thứ Alanna không hề phản đối. Cô không ưa Delia và cô muốn ra khỏi chỗ này. “Quý anh khiêu vũ chứ, Alan von Trebond”, Delia hỏi.

Jonathan cười ranh mãnh và đáp thay. “Dĩ nhiên là cậu ta biết nhảy, thuở còn làm tiểu đồng cậu ta đã được học khiêu vũ như tất cả bọn tôi.” Alanna quyết định sẽ rình cơ hội lót vào giường gã bạn này một thứ gì vừa mềm vừa trơn dính.

“Và nhảy với ai cậu ta cũng luôn dẫm lên chân họ”, Raoul lẩm bẩm.

Delia đặt một bàn tay lên cánh tay của Alanna và duyên dáng đứng dậy từ ghế bành của mình. “Tôi tin chắc rằng, bây giờ anh ấy sẽ nhảy đẹp tuyệt vời.” Cô ta cười.

Luật hiệp sĩ đã quy định rất rõ ràng cho những hoàn cảnh như thế này. Đỏ như một trái cà chua, Alanna dẫn Delia ra sàn nhảy khi âm

nhạc nổi lên. Cô chưa bao giờ thấy mình thảm hại như lúc đó. Thêm vào mọi sự tằm tối là chuyện Delia cao hơn hẳn cô.

Thận trọng, Alanna dìu Delia trên sàn nhảy, cô gái mới tới luôn miệng kể rằng ở đây mọi người dễ thương biết bao nhiêu, ai cũng dễ thương, đặc biệt là hoàng tử Jonathan. Còn Alanna thì hiểu rõ là cô không nghĩ nổi cô Delia này, và mỗi khi nghe cô ta ca ngợi Jonathan, sao trong lòng cô cứ dâng lên một cảm giác kỳ quặc. Mãi rồi điệu nhảy cũng kết thúc và Alanna lại được đưa cô con gái nhà quý tộc quay trở lại với những kẻ ngưỡng mộ cô ta. Bản thân cô thì quyết định rời vũ hội, cho dù có lịch sự hay là không. Chắc chắn cuộc thi hiệp sĩ chẳng trầm trọng bằng trò khiêu vũ với thực thể lăng lơ mắt lục đó. Trên đường đi ra ngoài, cô va phải Myles. Người bạn già của cô lúc đó không còn được tỉnh táo lắm nữa, đây là dùng từ một cách nhẹ nhàng.

Ông giơ cốc rượu Banntwein về phía cô. “Không hòa đồng sao, Alan?”, ông hỏi. “Con phải học cái đó. Một hiệp sĩ là một người biết hòa đồng.”

“Thà là con đi hôn một con...”

“Làm ơn đừng. Nhiều khi con thật thà quá, cả đối với một lão già như ta.”

Alanna nhìn ông chăm chăm. “Có cần con dìu ngài về phòng?”, cô hỏi.

“Không. Ta ở lại đây và nhìn cô bé Delia xinh đẹp câu từng gã đàn ông trong triều.”

Alanna nghiêng răng. “Nếu cô ta không thành công, thì chắc chắn nguyên nhân không phải ở chỗ cô ta không cố gắng.”

Myles nhướn mày. “Con ghen vì Jonathan sao?”

“Tại sao con phải ghen vì Jonathan?”, cô gầm lên.

Myles nhún vai. “Có những loại phụ nữ rất thích phá hoại tình bạn giữa hai người đàn ông. Ở địa vị con thì ta sẽ ghi nhớ điều này.”

“Sáng sớm mai con sẽ mang thuốc tới chữa cho ngài khỏi cơn chuột rút. Con thấy ngài cần thứ đó.”

Những chuyện kỳ quặc mà Sir Myles nói ra thỉnh thoảng lại ném trúng đích vào sự an bình trong tâm hồn cô.

“Con là một cậu bé tử tế, Alan. Quá tử tế để hòa mình vào những trò chơi trong triều. Giờ hãy đi về và lên giường ngay đi.”

Alanna trầm ngâm vâng lời ông. Khi nói “trò chơi triều đình”, Myles đã ám chỉ những mảnh khóe mà người ta áp dụng để xoay xử thiện cảm của những nhân vật giàu ảnh hưởng, những mảnh khóe họ giở ra để trả thù lẫn nhau hoặc để chiếm quyền lực. Có phải trò chơi của Delia thuộc dạng này? Cho dù nó thuộc dạng nào chẳng nữa, nó cũng để lại trong cô một mùi vị tồi tệ.

Đó là một mùa đông vất vả cho Alanna, và thỉnh thoảng cô phải tự hỏi, liệu cô sẽ phải cúi kính bực bội cho tới ngày đông cuối hay không. Cái lạnh năm nay dữ dội hơn mọi năm trước đó, nó nhá vào đến tận xương cô. Cho dù có anh bạn mèo Mãi Trung Thành với rất nhiều viên gạch được nung nóng và một lò sưởi cháy đều, Alanna vẫn thường tỉnh dậy trong đêm, cả người run bắn vì lạnh. Một hoặc hai lần, cô bắt quả tang mình đang cân nhắc đến cảnh chui vào giường của Jonathan! Những lúc cái lạnh đẩy cô đi xa tới thế, Alanna liền sử dụng pháp lực làm người ấm lên. Sự cố gắng đó khiến ngày hôm sau tỉnh dậy cô trong trạng thái mệt mỏi và nôn nao, nhưng còn hơn là chết rét và nảy ra những suy nghĩ như vậy. Khi luyện tập ở những bãi sân ngoài trời, Alanna không khỏi nhớ đến cái nóng chói chang của Sa Mạc Rộng Lớn Phía Nam, và lòng ngập tràn khao khát.

Cái lạnh khiến tình hình tại thái ấp Trebond không được tốt cho lắm. Chú Coram viết cho cô biết, những đợt băng giá quá sớm đã ảnh hưởng trầm trọng đến mùa màng, vậy là Alanna lao vào công việc, lo gửi thực phẩm và quần áo ấm về nhà. Coram cố hết sức mình, nhưng người lính già chưa có đủ thời gian để lập lại trật tự trên cái thái ấp đã bị huân tước Alan xao nhãng cả một thời gian dài. Đã nhiều lần

Alanna đến gặp Sứ Myles hoặc công tước Gareth để xin những lời khuyên nhủ. Đối với một người chưa bao giờ cai quản một thái ấp, cô thường tự nghĩ như thế, thì mình quả có rất nhiều điều kiện để luyện tập.

Mùa đông năm đó, nhóm cận vệ phải qua đợt chuẩn bị cho kỳ thi hiệp sĩ và phải sống một đêm thánng một trong cánh rừng hoàng gia. Alanna gắng nén nỗi sợ lờng lộn trong tâm khảm - cô sẽ không chết rét, nếu cô cẩn thận đủ độ - và chuẩn bị những đồ dùng cần thiết. Ra đến ngoài rừng và chỉ có một mình, cô đào thật sâu xuống lớp tuyết, tạt cho tấm lều cùng cái túi ngủ lót lông của mình một cái hang nho nhỏ ấm áp phía trước một thân cây đủ sức chống đỡ cả những trận mưa tuyết trảm trọng nhất. Cậu bạn Mãi Trung Thành đã quyết định cùng chuẩn bị thi với cô. Nó có vẻ ít lạnh hơn cô rất nhiều, mặc dù cô mặc nhiều lớp quần áo bằng len và lụa, khoác bên ngoài một lớp choàng bằng da độn lông.

Alanna đã định sẽ đi câu cá cho bữa tối, để chứng minh với công tước Gareth rằng cô có thể sống sót trong cái lạnh, nhưng đúng khi trời trở về chiều thì một cơn bão đợng ngột nổi lên và chôn cả cánh rừng dưới tuyết. Alanna và Mãi Trung Thành bò vào hang. Thỉnh thoảng Alanna lại rút kiếm chọc xuyên qua lớp tuyết phủ để không bị chết ngạt. Đêm hôm đó họ nằm chuyện trò với nhau. Ngôn ngữ của Mãi Trung Thành đối với đa phần người khác nghe chỉ như tiếng meo meo, nhưng đối với Alanna thì rõ ràng là bạn mèo nói chuyện dễ hiểu như một con người.

Khi trời đã gần mờ sáng và tiếng rú rít lờng lộn của con gió mãi rồi cũng câm nín thì người và vật ngủ thiếp đi. Đúng lúc Alanna mơ đến sa mạc và mơ đến một giấc mơ được ấm áp trong nắng thì cô đợng ngột thức dậy. Có cái gì vừa khụt khịt vừa đào bới trong lớp tuyết phía trên cô, tiến thẳng đến chỗ cô. Trong quầng tối bên cô cháy sáng cặp mắt tím biếc của Mãi Trung Thành.

“Tôi tin đó là một con lợn rừng”, Alanna thì thầm thật khẽ. Không một tiếng động, cô thận trọng rút kiếm ra. Khi một cái móng xấu xí chẻ đôi chọc qua lớp tuyết cứng phủ bên trên cửa lều, Alanna đâm tới, mạnh hết sức. Cô lao qua lớp chắn màu trắng, lắc đầu cho bay những cục tuyết ra khỏi mặt và cảm nhận cây kiếm bị giật ra khỏi tay cô.

Con lợn rừng phun ra những tiếng rú thịnh nộ chói gắt và gắng thoát khỏi lưỡi kiếm đang xuyên từ ngực ra sau lưng nó. Đột ngột, nó dờ ra rồi ngã xuống. Khi Alanna thận trọng lại gần hơn, cô thấy mắt nó đổi màu đục. Cô tóm lấy đốc kiếm, muốn rút kiếm ra, và đột ngột cứng như đóng băng: hai con mắt lợn rừng đỏ như mắt quý. Nó giật lên lần cuối - và biến mất.

Alanna cảm lạnh gói ghém đồ đạc. Mãi Trung Thành thật ra chẳng cần giải thích - nhưng lúc này nó đang cao hứng răn dạy - rằng vừa có một kẻ tìm cách giết cô: cụ thể là một kẻ có pháp lực.

“Ta không có bằng chứng”, cô thô bạo gắt vào mặt anh bạn nhỏ, và đối với cô việc như vậy là xong. Chừng nào không có bằng chứng, cô sẽ không kể cho một ai nghe.

Chồng thêm vào mọi sự bức mình còn có cô nàng Delia. Trong mùa đông này đã hơn một lần Alanna nghĩ rằng cô sẽ phải thét lên như người điên nếu phải nghe thấy tên cô gái đó một lần nữa. Jonathan dồn toàn bộ thời gian rảnh vào việc viết tặng Delia những bài thơ tình tồi tệ, và anh cứ khăng khăng đọc chúng cho Alanna nghe trước. Gary và Raoul thì đấu kiếm với nhau để giành một chiếc găng tay cưới ngựa của cô ta, đến nỗi công tước Gareth phải gửi cả hai đi tuần tiêu ở biên giới cho họ bình tĩnh xuống. Cú trừng phạt này chỉ có một mặt tốt: họ phải đem theo cả Douglass và Sacherell, bởi vì thậm chí cả hai anh cận vệ này cũng đã bị tình yêu tóm cổ.

Alanna vẫn âm ỉ mỗi ác cảm vô cơ chống lại cô gái đó, và tìm cách né cô ta thật xa, xa hết cỡ. Thịnh thoảng, cô có cảm giác như Delia biết rằng mình bị Alan ghê tởm. Ngoài ra cô còn phải gặm nhấm cái

cảm giác rằng Delia thích bắt cận vệ của Jonathan phục vụ mình: Cô tiểu thư yêu cầu Alanna phải quạt hầu khi cô ta thấy nóng, đi kiếm nước hoa quả cho cô ta và thậm chí còn đòi Alanna phải nhảy với cô ta. Tất cả những việc này dẫn đến chuyện Alanna gặp khó khăn với những anh bạn đang quẩn quại trong u sầu tình ái. Jonathan thậm chí đi xa đến mức vu tội cô sử dụng Delia để làm cái mặt nạ giả trai của cô đáng tin hơn! Sau đó anh xin lỗi cô, đó là cuộc cãi cọ nặng nề đầu tiên của họ và Alanna không thể tha thứ cho cô gái đó, bởi cô ta chính là nguyên nhân.

Alanna phải chịu những bức bối của Jon khi Delia tỏ ra tình tứ với các hiệp sĩ khác, và cô khổ sở với trò tập làm thi sĩ của anh. Cô gắng sức làm một người bạn tốt của Jon, bởi cô thấy rõ (cho dù bản thân anh chưa nhìn ra) là Delia đang chơi trò mèo vờn chuột. Hôm nay cô ta thề thốt chỉ thuộc về mình anh, để rồi ngay hôm sau cô ta lờ anh đi. Chẳng bao lâu họ ngủ với nhau - thỉnh thoảng. Chuyện này còn làm cho mọi việc phức tạp hơn lên, bởi sau đó Jon hoặc sung sướng như bay lên trời hoặc đau buồn muốn chết.

Chỉ có Alex và cận vệ Geoffrey von Meron của anh là chưa hề hấn gì trước ảnh hưởng của nàng Delia, và nói chuyện với họ là điều thú vị khác biệt. Trong một cuộc nói chuyện như thế với Alex vào một ngày gió lộng tháng ba, Alanna nhận thấy họ có hứng so tài với nhau. Trước khi trở thành hiệp sĩ, Alex là tay kiếm giỏi nhất trong hàng cận vệ; giờ thì người trong cung đang đồn rằng anh sẽ trở thành một trong những hiệp sĩ tài năng nhất của Tortall.

Alex cùng Alanna đã nói chuyện về cảm giác của người được coi là có khả năng, cảm giác khi ai cũng nhìn vào ta mà tìm lỗi. Câu chuyện cứ thế diễn tiến và cuối cùng, họ bước ra sân tập được che mái, muốn tìm ra ai là tay kiếm giỏi hơn. Họ thống nhất với nhau là không cần trọng tài, bởi họ chỉ muốn sử dụng những cây kiếm cùn dành cho giờ tập. Thậm chí cả anh bạn mèo Mãi Trung Thành cũng không có mặt.

Alanna vừa khởi động vừa nhìn Alex. Bồi hồi xúc động. Cô vốn luôn thầm hỏi, liệu cô có thể tốt như người bạn tóc đen của cô. Giờ là lúc cô được biết.

Khi kết thúc bài tập thả lỏng cơ, hai người chào nhau bằng cặp kiếm luyện tập. Không một lời cảnh báo, Alex ra đòn. Bàn tay anh nhanh thoăn thoắt trong một đường rạch phức tạp bổ từ trên xuống, lưỡi kiếm vượt sát sát gương mặt không được che đậy của cô. Chỉ duy nhất một bước nhảy thật nhanh về phía sau cứu mạng Alanna. Cô đi vòng quanh Alex và quan sát vòng ngực anh. Chỉ ngoại trừ những chiến binh tốt nhất, những chuyển động của cơ bắp trên lồng ngực một tay kiếm thường để lộ ngọn đòn sắp tới. Nhưng có điều Alex là một trong những người tốt nhất. Cũng giống như công tước Gareth, người có thể ra đòn không hề có biểu lộ trước đó, Alex cũng chuyển động không cảnh báo. Giờ anh giật kiếm lên, nhanh như chớp; ngọn đòn sẽ mổ phanh Alanna từ bụng dưới lên tới ngực, nếu họ dùng kiếm thật.

Một lần nữa cô phải nhảy vọt ra phía sau, nhưng không đủ nhanh. Đầu kiếm xé rách khoảng quần ngang hông cô và rạch một vết sâu vào đùi.

“Này! Alex!” cô phản đối. “Chú ý vào chú!”

Chàng hiệp sĩ không trả lời. Gương mặt thẫm màu của anh trở trở không cảm xúc; hai con mắt không để lộ bất kỳ điều gì. Alanna lùi về, nhanh lẹ nhảy sang bên rồi nhảy tới trước, ra một cú chém thẳng. Alex đỡ; hai đốc kiếm của họ chạm phải nhau và móc vào nhau. Đây là tình huống mà công tước Gareth gọi là thân-đối-thân, là một chuyện rất hiếm xảy ra. Đối với Alanna nhỏ người, một tình huống như thế là tối mạo hiểm. Alex ép toàn thể trọng lượng của anh xuống dưới, bắt cô phải khụy gối. Alanna gỡ được ra, ngay lập tức lại ập trở lại và chém lưỡi kiếm của anh sang bên. Trong động tác đó, mặt kiếm phẳng của cô đập mạnh lên xương gò má anh. Ngượng ngùng, cô lùi về. Thật nhục nhã là cô lại để cơn giận dữ cuốn mình đi xa tới thế.

“Em xin lỗi, Alex”, cô lí nhí nói và nhìn vết thâm màu hiện trên làn da tối của anh. “Em xin...”

Alex lại giơ kiếm lên. Anh cười nhẹ. Trong cặp mắt đen có một thứ gì đó lóe sáng, một thứ mà cô không gọi được tên. Anh thì thầm: “Tiếp tục!”

Đột ngột, Alanna thấy ngón trò chơi này. Cô cương quyết muốn kết thúc trận đấu và đâm thẳng tới trước. Alex tiếp đòn và đẩy Alanna ngã xuống đất.

Cô lộn một vòng. Mũi kiếm của chàng hiệp sĩ bằm xuống nền đất, cách đầu cô chưa đầy một đốt ngón tay, mạnh đến nỗi lần gỗ cứng vỡ ra một mảnh nhỏ. Trong một phần tích tắc, cô thoáng nhìn mặt anh, và những gì thấy ở đó khiến cô phát sợ. Hai con mắt lóe sáng; nụ cười trên môi anh bất chợt mang màu độc ác. Cô nhảy bật dậy khi anh lại tấn công, nhưng cô không đủ nhanh. Mặt phẳng của lưỡi kiếm anh đập mạnh lên ngang sườn cô, khiến cô phải há mồm ra lấy hơi. Cô đâm về phía anh và trúng đích. Alex giật lên vì đau. Lần này cô hạ kiếm xuống: “Em muốn thôi”, cô giải thích. “Có chuyện không ổn!”

Cô chỉ còn kịp giơ cây kiếm lên, vừa kịp khi anh bổ xuống. Hai lưỡi kiếm đập vào nhau, vang lên chói gắt. Alanna gỡ ra và lùi về.

Mồ hôi chảy vào mắt cô; cô lắc đầu để thoát khỏi nó. Thật điên khùng! Alex cư xử như thể anh thật sự muốn giết cô, và với một cây kiếm cùn của giờ luyện tập, cái chết sẽ rất đau đớn.

Alex lại tấn công. Anh giơ cao kiếm lên đầu và bổ nó xuống bằng toàn bộ sức lực. Alanna chỉ kịp nhảy sang bên, khiến cho lưỡi kiếm cùn không đập xuống đầu cô, mà trúng vào xương đòn. Có tiếng gãy trong vai khi cô hét lên vì đau đớn và ngã quy xuống. Bất lực, Alanna nhìn cây kiếm lại được giơ cao lên lần nữa và bổ xuống. Cô nhắm mắt lại. Ngọn đòn này của Alex sẽ chém gãy xương cổ cô và cô không thể làm gì để kháng cự.

“Thú vị thật đấy, Alex.”

Như một chuyện diệu kỳ, Alex hạ kiếm xuống và xoay người lại. Bên cửa là Sir Myles, con mèo Mãi Trung Thành dưới chân ông. “Rõ ràng em đã chứng minh được là em giỏi hơn Alan. Dĩ nhiên em cũng lớn hơn cậu ta bốn tuổi và đã qua vài trận đấu.” Những câu từ của người hiệp sĩ lớn tuổi cắt qua không khí như những ngọn roi. “Nhưng tôi thì cho rằng trò chơi “ai là chiến binh tốt nhất toàn vương quốc” đến đây đã đủ lâu rồi. Hay chẳng lẽ em không nhận ra là em vừa làm Alan bị thương?”

Alex xoay về phía Alan. Nụ cười độc ác biến mất và mắt anh bây giờ chỉ còn nỗi âu lo. “Alan, anh không... đợi đã, để anh giúp em...”

“Đừng có chạm vào tôi!”, Alanna thét lên khi anh giơ tay về phía cô. Thật nhanh, cô thêm vào: “Làm ơn, Alex - nó là xương đòn. Em nghĩ là nó bị gãy rồi.”

Alex quỳ xuống bên cô, nét mặt căng thẳng. “Alan, anh sẽ không bao giờ tha thứ được cho mình...”

Cô cay đắng mỉm cười. Dần dần, cô thấy nôn nao chòng chành. “Anh đừng lo. Suy cho cùng chúng ta chỉ - ừ thì, chỉ quá đà chút thôi. Vì em có phép lực, nên chỉ vài ngày nữa là em lại ổn.”

Alex nhìn sang phía Myles. “Thầy Myles, em không muốn...”

“Ông trưởng quản gia của cung điện tìm em”, Myles đáp lời, nhìn Alex không ngưng. “Ta tin rằng ông ấy muốn cử em đi tuần tiễu ở biên giới. Chắc là việc bị nhốt ở đây suốt mùa đông trong khi những người khác được giao nhiệm vụ đối với em không phải chuyện dễ dàng.”

Alex đứng dậy. “Nếu mà anh có thể làm được chuyện gì...”

Alanna gật đầu. Mồ hôi đọng lại từng giọt lớn trên trán cô. “Em sẽ cho anh biết ngay.”

Alex hồi hải bước ra ngoài. Myles lẹ bước tiến về phía Alanna. “Cứ nắm đi”, ông giải thích. “Để ta đi kiếm một thầy thuốc và vài người hầu cho con. Ta e là chúng ta phải khiêng con đi.”

“Tại sao ngài tới được đây?”, Alanna thì thào. “Không một ai biết...”

Myles gạt đầu về phía con mèo, nó đang đứng sát vào phía cánh tay còn khỏe của Alanna. “Mãi Trung Thành gọi ta lại đây. Nó không chịu buông lời. Ta mừng là đã nghe lời nó. Alan... Alex muốn giết con!”

Alanna lắc đầu. Cố gắng lại làm cô thấy chòng chành. “Anh ấy là bạn con nhiều năm rồi.”

Lúc bọn tôi lại đây thì trông anh ta không hề có vẻ bạn bè chút nào, Mãi Trung Thành kể.

Alanna nhăn mặt. “Tôi không muốn nghe chuyện đó nữa.” Nhưng có một giọng nói đang vang lên thật rành mạch trong đầu cô: Đã nhiều năm nay anh ấy không còn là bạn tốt nữa. Kể từ khi anh ấy trở thành cận vệ của công tước Roger. Cô thở dài và gạt suy nghĩ đó sang bên. Cô chỉ muốn quay trở lại với chủ đề này, khi đầu cô không còn xoay như chong chóng. Cho tới khi cô có đủ bằng chứng, cô phải giữ nổi nghi ngờ cho riêng mình.

Chương 4. Chiến tranh

Mưa tháng Tư sầm sập như thác đổ từ lưng trời xuống trước cửa quán Bồ Câu Nhảy Múa, trong khi Alanna trầm ngâm quan sát mảnh giấy bản thiu mà Georg vừa đưa sang. Cô cứ mong mảnh giấy này không tồn tại.

“Liệu có chuyện nhầm lẫn không anh?”, cô hỏi bạn mình.

“Không”, Vua Kẻ Trộm đáp. “Anh đã ngay lập tức nhận được báo cáo từ những cung điện có quân lính ẩn náu, và từ Vua Kẻ Trộm của thủ đô Tusain. Công tước Hiram - em trai của vua Ain - tự cho mình quyền xâm lược. Gã đang huy động toàn quân, và những toán quân đi đầu đang hướng thẳng về lưu vực sông Drell. Vì các con đường núi giờ đây đã tan băng...”, anh nhún vai, “nên anh tính rằng bọn chúng cần hai tuần để tiến đến bờ sông bên phải. Lũy thành ở đó không đứng vững quá một tuần đâu.”

Alanna nhìn xuống tấm bản đồ nhỏ xíu. “Thật là một vị trí xuẩn ngốc cho một cuộc chiến”, cô thì thầm. “Bao kín xung quanh là đồi núi. Cả hai phe chẳng phe nào đủ chỗ để mà xoay sở. Những dãy núi cũng ngăn trở quân tiếp viện, và gây khó khăn cho cánh quân hậu cần. Sẽ có nhiều trận đánh xảy ra trong lòng suối!” Cô gập bản đồ lại và đút nó xuống dưới áo. “Cảm ơn anh, Georg.”

“Anh cứ mong mình mang đến những tin tốt hơn.” Vua Kẻ Trộm dịu dàng chạm tay vào cằm cô, ép cô ngẩng đầu lên. Alanna đỏ mặt. Kể từ ngày sinh nhật của Jon cách đây gần một năm, Georg không còn hôn cô nữa, nhưng anh biểu lộ qua những va chạm dịu dàng và ánh mắt trêu mến, cho biết anh vẫn theo đuổi cô.

Jonathan cũng có vẻ mặt như thế khi anh nhìn Delia. Việc Georg chú ý đến cô khiến cô thấy sợ.

“Em phải đi đây”, cô nói và cầm lấy áo khoác.

“Thôi được.” Anh mở cửa cho cô. “Cho anh biết người ta định làm gì.”

Alanna không kịp nén một nụ cười. “Anh đừng đùa. Chắc chắn anh còn biết chuyện đó trước em.” Cô vội vàng lao ra ngoài với đêm mưa.

Cô tìm thấy Myles von Olau trong phòng làm việc, nơi ông đang ngồi dịch lại một tài liệu cổ. Mãi Trung Thành - ban này vừa cuộn tròn trước lò sưởi của hiệp sĩ sau khi tuyên bố muốn ngủ gật một giấc ở nơi ấm áp, thay vì cùng cô lang thang trong thành phố dưới mưa - bây giờ lại đến chào Alanna bằng cách nhảy lên vai cô.

Ngay khi nhìn thấy Alanna, Myles gạt công việc dịch sách sang bên. “Có chuyện gì thế?”

Alanna rút tấm bản đồ gấp gọn ra từ dưới áo sơmi. Cô nhìn Myles không ngưng, trong khi tay giữ tờ giấy. “Ngài cũng có một vài bạn bè trong phố”, cô nói khẽ. “Một cậu trộm trẻ tên là Marek. Một người làm giả giấy tờ già nua có bí danh là Học Giả.” Cô mỉm cười. “Cả hai người nói rằng ngài là một bạn rượu tốt bụng. Cái đó thì con cũng có thể kể.” Myles mở mồm, định nói, nhưng Alanna lắc đầu. “Con đâu có đòi hỏi là ngài phải công nhận điều đó. Con chỉ muốn nói với ngài rằng bản thân con có biết Marek, biết Học Giả và những người bạn của họ. Con là bạn của người đàn ông đang cai trị bọn họ.”

“Vua Kẻ Trộm ư?”, Myles thì thầm. “Sao lại thế được?”

“Đó là một câu chuyện dài. Nhưng con quen anh ấy và những người khác từ nhiều năm nay. Mùa hè vừa rồi, con có nói với Georg, Vua Kẻ Trộm, là chúng ta không xoay được những thông tin đáng tin cậy từ Tusain. Anh ấy đã hứa giúp đỡ.” Alanna đưa tấm bản đồ sang cho người bạn lớn tuổi. “Cái này anh ấy vừa đưa cho con. Những mũi tên nhỏ màu đỏ là tượng trưng cho các quân đoàn của Tusain.”

Myles đếm. “Hai mươi tất cả.” Ông huýt sáo qua kẽ răng. “Nếu mỗi quân đoàn là khoảng một trăm lính, thì tổng số là hai mươi ngàn lính bộ.”

“Những mũi tên màu xanh dương là các đơn vị. Mỗi đơn vị gồm mười hiệp sĩ.”

“Vậy là tổng số một trăm năm mươi.” Myles nhìn xuống bản đồ và mỗi một giờ tay cọ trán. “Và chúng trú ẩn trong các lâu đài cũng như những thành phố này?”

Alanna gật đầu. “Ngài thử nhìn xem họ đã khoanh tròn những nơi nào.”

“Lưu vực sông Drell.” Myles ném về phía Alanna một cái nhìn. “Con có thể tin cậy Vua Kẻ Trộm đến mức nào?”

“Con có thể giao mạng sống của mình cho anh ấy. Và cả mạng sống của Jon.”

Myles đứng dậy. “Cái này ta phải báo cáo với công tước Gareth và nhà vua ngay lập tức. Ta cam đoan tên của con và người cung cấp thông tin cho con sẽ không được nhắc tới.”

“Còn một điều nữa, Myles. Georg nói rằng những con đường núi từ Tusain dẫn vào thung lũng Drell đã mở.”

“Vậy là chúng ta còn rất ít thời gian, mà chúng ta cũng chẳng được chuẩn bị.” Myles lắc mái đầu bù xù. “Gareth và ta đã gắng sức thuyết phục nhà vua rằng Hilar đang âm mưu những chuyện như thế này. Nếu ta chỉ phải đối mặt với vua Ain thì không thành vấn đề. Ông ta hài lòng với chuyện được cùng đám phụ nữ của ông ta đi dạo chơi trong vườn hoa. Nhưng mà Hilar...” Myles tắt ngang.

“Gã có kế hoạch?”, Alanna bổ sung.

Thông điệp mà Myles mang lại gây hiệu ứng ngay tức thì trong cung điện. Mọi vị quý tộc đẳng cấp cao được mời ngay vào Phòng Chiến Tranh, nơi người ta bàn luận suốt ngày hôm sau, cho tới tận nửa đêm. Hàng đoàn người đưa thư và hàng đoàn bồ câu đưa thư rời cung, các đoàn hành lang như rung lên không ngớt sau khi phải nghe tất cả

những chuyện ngòi lê đôi mách. Alanna chỉ biết chờ. Jonathan tham gia tất cả những cuộc họp bàn, nhưng cận vệ của anh thì không.

Nửa đêm ngày hôm sau, khi cô đang ở trong phòng và đọc sách thì hoàng tử tới. Anh lắc đầu khi cô chỉ vào một chiếc ghế. “Anh phải đi ngủ ngay”, anh nói. “Anh chỉ muốn nói cho em biết là sẽ có chiến tranh. Cha anh vừa ra lệnh. Đoàn quân đi đầu - và đó là chúng ta - sẽ lên đường trong năm ngày tới.”

Tim Alanna đập dồn lên. Cảm giác không dễ chịu. Dù muốn hay không, vậy là cô sẽ tham gia trận chiến đầu tiên trước khi tròn 16 tuổi. “Ai là người chỉ huy?”, cô hỏi một chàng Jon đang kiệt lực.

“Bác Gareth”, anh đáp. “Lên giường đi. Giấc ngủ bây giờ rất quan trọng.”

Người ta gom vũ khí và lương thực. Đàn ông từ những thành phố quanh thủ đô được trang bị và chẳng bao lâu, đội quân đi tiên phong đã sẵn sàng. Ba ngày sau, lệnh hiệu hiệu được ban ra, đoàn quân tụ tập trên ngọn đồi thoải thoải phủ cỏ xanh nằm giữa cung điện và Khu Đền Thờ, nơi nhà vua và công tước Gareth sẽ duyệt binh trước khi lên đường. Alanna, đứng sát sau Jonathan, lén nhìn bao quát những hàng lính, khi công tước Gareth nhìn đi hướng khác. Đối với một đất nước chưa được chuẩn bị trước thì chúng ta làm việc khá tốt, cô kiêu hãnh nghĩ thầm. Đột ngột, tiếng ngựa hí chói gắt cắt qua bầu không khí mùa xuân.

Con ngựa nâu của công tước Gareth, một con thú ngày thường mạnh mẽ và tốt tính, bây giờ nhảy dựng lên đạp vào không trung, mắt đảo tròn và miệng hí vang. Ngài công tước đang gắng sức nắm lại quyền kiểm soát con ngựa thiện thì đột ngột yên cương của ông trượt sang bên. Công tước Gareth von Naxen ngã xuống, gần ngay những móng sắt nguy hiểm của con ngựa.

“Giữ vị trí!” Jonathan gầm lên khi một tá đàn ông muốn chuyển động. Vua Roald lúc đó đã cầm lấy dây cương của con ngựa nâu và nhóm người hầu của ông chăm lo cho người ngã ngựa. Jon cương

quyết ngăn Gary khi anh muốn phi ngựa tới chỗ cha. “Ta đã nói là giữ vị trí!”

Chàng cận vệ vạm vỡ long mắt lên nhìn người em họ và trong một thoáng, Alanna đã sợ là Gary sẽ húc thẳng vào Jon. Hoàng tử lờ đi tư thế đe dọa của người đối diện và khe khẽ thêm vào: “Anh có thể làm gì cho bác ấy, ngoại trừ những gì đã được làm rồi? Chúng ta là một đoàn quân, Gary - hãy cư xử cho đúng đắn!”

Tình trạng căng thẳng của hai người kéo dài một tích tắc. Thế rồi con trai của công tước Gareth sầm mặt gặt đầu và quay trở lại vị trí trong hàng hiệp sĩ.

Tới lúc đó thì công tước Baird, người đứng đầu lực lượng chữa bệnh trong cung, đã đến bên cha của Gary. Mặt công tước Gareth trắng nhợt. Ông cắn xuống môi, rõ ràng ông đang rất đau. Hai bàn tay Alanna cứng lại bên dây cương, cho tới khi Ánh Trăng bắt đầu nhún nhảy vì mất bình tĩnh. Chân trái của công tước Gary ngoặt ngoẹo một cách kỳ quặc. Ngay sau đó, khi cô nghe tin là chân ngài công tước bị gãy tại ba vị trí và nhà vua sẽ ấn định một tổng tư lệnh mới, thì linh cảm bất lành trong cô mạnh lên. Toàn bộ chuyện này diễn ra sao trôi chảy quá, khiến cô quyết định không chờ vụ tuyên bố người cầm quân mới, thay vào đó, cô đến thăm dãy chuồng ngựa.

Cô cho con Ánh Trăng một quả táo và huýt sáo một giai điệu ngắn. Từ trên đỉnh đồng rom khô vang lên tiếng sột soạt; thế rồi anh bạn Stefan trèo thang xuống dưới, tay cầm một chiếc chăn.

“Tôi biết là thế nào cậu cũng qua”, chàng chăn ngựa lẩm bẩm. “Hình như mũi cậu biết gửi ra những chuyện ngoắt ngoéo, đúng không?”

Alanna gượng mím cười. “Làm sao mà anh biết rằng em không chỉ đến đây vì muốn vuốt ve con ngựa của em?”

“Nếu thế thì cậu đã không huýt sáo gọi tôi”, chàng chăn ngựa bụng phê đáp trả. “Cũng có thể cậu chỉ muốn tán chuyện với tôi đôi chút, giống như những lần trước. Nhưng nếu cậu muốn biết tại sao con ngựa

đó lại quật Đức Ông xuống, trong khi bình thường nó còn hiền hơn cả con ngựa của cậu.”

“Đúng thế, vì vậy mà em đến đây”, Alanna thú nhận.

Stefan mở tấm chắn ra. “Rất có thể tôi nói sai. Nhưng cũng có thể nguyên nhân nằm ở đây.” Anh chỉ cho cô nhìn thấy một quả ngưư bàng tua tua gai vướng trong lớp chắn. Alanna phải vất vả lắm mới gỡ được nó ra. “Ở chỗ có quả gai này, con ngựa tội nghiệp bị cào rách cả da”, Stefan nói tiếp. “Và kẻ nào đã nối lỏng dây cương của Đức Ông tới thế? Ở đây có quá nhiều người lạ đến phục vụ cho đoàn quân mới, đến mức anh không nhìn thấy hết những gì lẽ ra anh đã nhìn.”

“Vậy ra ngựa của công tước Gareth không được lên dây cương bởi một người chăn ngựa quen thuộc ở đây?”

Stefan lắc đầu. “Nó là một thằng mới. Rất có thể nó sợ bị tóm cổ khi thấy công tước ngã ngựa. Mà cũng có thể không. Dù sao thì nó cũng biến đi rồi.”

Alanna trầm ngâm nghĩ và trả tấm chắn cho Stefan. “Cảm ơn anh vì đã giữ cái này cho em”, cuối cùng cô nói.

Chàng chăn ngựa nhún vai. “Anh đã hiểu ngay là em sẽ hỏi”, cuối cùng anh bảo. “Nhưng mà cẩn thận đấy. Bọn ăn trộm nhà chúng anh thừa biết, chuyện gì sẽ xảy ra với những kẻ hỏi quá nhiều. Ngoài ra, em có nghe nói, ai sẽ chỉ huy thay ngài công tước Gareth?”

Alanna lắc đầu.

“Quý ngài tôn kính, công tước von Conté.” Stefan nhai một cọng rơm. Miệng nhai nhưng mắt anh nhìn Alanna không chớp. “Chắc phải thật là hay khi ta có một vị tướng đồng thời là pháp sư, em có nghĩ thế không?”

“Rất thú vị”, Alanna đáp lạnh lùng, gắng lờ đi cái cảm giác kỳ quặc đang lan rộng trong dạ dày mình. Cô xoay người và đã muốn bước đi.

“Cận vệ Alan”, Stefan thêm vào. “Có lẽ em nên ghé qua phòng thư viện nhỏ một chút. Em có khách.”

Cầm quả ngư bàng đầy gai, Alanna lẹ bước trở lại cung. Cô ngạc nhiên khi có một vị sư mặc áo choàng đội mũ đang đứng trong thư viện nhỏ. Vì thông điệp được Stefan chuyển tới, nên cô cứ mong chờ một người khác.

“Xin lỗi”, cô bắt đầu. “Vị sư” gạt lần mũ trùm đầu ra phía sau, giơ một ngón tay lên trước miệng và mỉm cười. Alanna bực bội sập cửa lại, chốt bên trong.

“Anh điên rồi sao?”, cô khàn giọng thì thào với Georg. “Chắc là anh không tin, nhưng có vài bề tôi của ngài chánh án biết mặt anh đấy.”

“Em lo cho anh à?”, Vua Kẻ Trộm cười. “Anh cảm động quá.”

“Anh là đồ điên”, Alanna phun phè phè. “Dù gì anh cũng đã đến đây rồi, tiện thể... - tại sao anh đến đây?”

“Anh nghĩ là em sẽ không có cơ hội xuống thành phố trước khi phi ngựa đi, mà anh thì còn muốn nói chuyện với em. Nhưng hình như em muốn hỏi anh điều gì.”

Alanna chìa cho anh xem quả ngư bàng. “Anh Stefan tìm thấy cái này trong tấm chăn phủ ngựa của ngài Gareth. Anh ấy bảo có một gã đàn ông mới đến đã thắt dây cương cho ngựa của ngài công tước rồi biến đi.”

“Và em đoán rằng không phải mọi chuyện ở đây đều trung thực”, Georg giúp thêm.

“Dĩ nhiên. Nhưng toàn bộ chuyện này sao em thấy điên khùng quá. Tại sao bọn Tusain phải gắng sức ngăn công tước Gareth chỉ huy đoàn quân? Điều đó đâu có ngăn trở ta xuất quân vào sáng ngày kia.”

Georg lắc đầu. “Em suy nghĩ như một chiến binh. Hãy thử một lần suy nghĩ như một kẻ âm mưu. Rất có thể nguyên nhân cho cú ngã ngựa của ngài Gareth nằm ngay trước mũi em.”

“Trước mũi em?”, Alanna hỏi.

“Ai là người được lợi?”, Georg hỏi. “Ta hãy gạt cuộc chiến sang bên. Thay vào đó hãy nghĩ đến quyền lực. Ai được nhiều quyền lực

nhất qua cái gọi là “tai nạn” của Đức Ông?”

Không một ai, Alanna đã muốn nói như vậy thì cô sực nhớ ra ai là người vừa được nhà vua phong làm tổng tư lệnh, thay cho công tước Gareth.

Đột ngột, cô thấy choáng váng, cô chòng chành.

“Đó không phải là một vị tổng tư lệnh mà em tin tưởng trên chiến trường, đúng không?”, Vua Kẻ Trộm thấp giọng hỏi.

Alanna run rẩy. “Chuyện này phải để em nghĩ cái đã.” Georg gật đầu. “Cứ nghĩ nhiều chừng nào em muốn”, anh nói. “Và hãy chú ý xem ông ta đặt Jonathan ở đâu cũng như những người trung thành với cậu ta.” Anh giơ tay vuốt mái tóc màu đồng của cô. “Anh cứ mong anh không phải ở lại đây và canh chừng lũ người của anh. Anh không thích để em một mình lên đường như thế này. Nhưng không thể thay đổi được. Anh sẽ là một thằng kẻ trộm chết đứ đừ nếu dám xoay lưng lại với đám người của anh lâu đến như vậy, suốt thời gian mà em đi vắng.”

Alanna mỉm cười với anh và cứ mong anh thật sự theo cùng. Khi có Georg ở bên cạnh cô, mọi việc luôn trở thành rõ ràng hơn. “Em sẽ làm được thôi”, cô nói, gắng làm ra vẻ tự tin. “Mãi Trung Thành luôn có mặt bên em, và khi nào có chuyện khó khăn em sẽ có Sir Myles. Ông ấy thông minh như ba đứa bọn mình gộp lại.”

Georg mỉm cười nhìn cô. Nét mặt anh vẫn hằn lo âu. “Về ông ấy thì em nói đúng. Và ta đành phải hài lòng với từng ấy thứ thôi. Hãy mở mắt trông chừng những ‘tai nạn’ khác.”

“Em không tin là gã ta muốn làm hại gì em”, Alanna phản đối. “Gã chỉ muốn biết em che giấu gã điều gì.”

“Còn anh thì tin rằng gã muốn gạt em ra khỏi đường đi, trước khi tiếp tục theo đuổi những kế hoạch của gã.”

Alanna bất giác bật cười. “Gã đâu có việc gì phải sợ em kia chứ? Không đâu, em không nghĩ nhiều như anh, Georg. Chắc đó là đặc điểm nghề nghiệp.”

Georg cảm thấy cô muốn đổi đề tài. Anh nhún vai. “Rất có thể anh sẽ bỏ nghề, chừng nào Jon thành vua.”

Alanna đờ người ra. “Anh đùa.”

Chàng kẻ trộm cao lớn ngồi xuống một chiếc ghế và nhìn cô bằng ánh mắt xuyên suốt. “Anh đang nghĩ đến chuyện trở thành một người trung thực và cưới vợ!”

Alanna thở phì ra. “Em nghĩ là em điên mất.”

Anh nhìn cô chăm chăm. “Mọi chuyện sẽ có một bộ mặt khác khi người ta lớn lên.”

Alanna ngồi lên một mặt bàn, đung đưa đôi chân.

“Em không tưởng tượng được là anh lại thích trở thành một công dân trung thực. Thế anh sẽ để bộ sưu tập tai của anh lại cho ai? Anh sẽ làm nghề gì? Bán đồ nữ trang? Liệu anh có muốn trả lại những gì anh đã ăn cắp - dĩ nhiên là với tiền chuộc?”

“Anh đâu cần vội. Vua Roald còn trẻ. Em biết không.” Anh nói tiếp. “Anh chờ cho tới khi người vợ mà anh đã chọn lớn lên. Anh không thể hài lòng với một cô con gái dân thường, em có nghĩ thế không? Anh cần một người không tuân theo thói cũ, một người biết quá khứ của anh, một người không thèm quan tâm đến cái gì đúng lẽ và cái gì không. Một người không la hét ngất xỉu khi mở rương hòm của anh ra và nhìn thấy bộ sưu tập mà em vừa nói tới.”

Alanna chùi hai bàn tay dẫm mồ hôi vào áo. Cô như lờ mờ biết anh muốn đi về đâu, và cô cứ mong anh ngưng lại. “Chúc may mắn, Georg. Em không tin là có tồn tại một người phụ nữ như thế.” Georg đứng dậy. Anh cầm vào hai bờ vai cô, kéo cô đứng khỏi mặt bàn. “Anh đã tìm thấy cô ấy rồi, và em biết rõ như vậy.”

Mắt Alanna long lên khi cô ngẩng mặt nhìn anh. “Anh tưởng tượng khá nhiều chuyện đấy!”, cô phun ra phè phè. “Em là con gái của một người quý tộc...”

Anh cười khê. “Có phải đó là một yếu tố ngăn trở không? Nếu em yêu ai đó, liệu em có quan tâm đến nguồn gốc và vị thế của anh ta

không?”

“Người giống nhau mới hợp nhau”, Alanna thì thầm. Cô muốn chạy đi, nhưng cô không làm nổi. Anh không phải pháp sư, nhưng anh đang dẹt quanh cô câu thần chú nào đây?

“Có nhiều thứ quan trọng hơn là nguồn gốc. Một người chồng dòng dõi quý tộc thì được lợi gì cho em, sau khi em đã giành được biên hiệp sĩ?”

“Sẽ là có lợi nhiều nhất cho em nếu em hoàn toàn không có chồng. Em không có ý định lấy chồng, và chắc chắn em cũng không hề có ý định yêu ai đó.”

“Cái đó em nói bây giờ. Anh có lòng nhẫn nại, cô bé ơi. Nếu cần anh có thể chờ hàng năm. Và anh sẽ không nói với em về chuyện này nữa. Anh chỉ muốn em biết rằng, em có thể có anh, một khi em muốn.” Anh mỉm cười.

Alanna muốn đẩy anh lùi về. Tim cô đập lồng lên, trong người choáng váng. Cô phải ngăn anh lại bằng mọi giá thôi. “Ta có thể là bạn bè như trước không?”

“Ta vẫn là bạn bè, bạn thân bạn tốt, anh hy vọng thế. Thú nhận đi, em bé - em sẽ nhớ anh khủng khiếp, một khi anh không còn bên em nữa.”

Alanna phạm sai lầm là ngẩng lên nhìn vào cặp mắt đang cười của anh. Vấn đề nằm ở chỗ đó, đúng thế, trong gương mặt anh. Bởi với những gì mà cô đang nhìn thấy, cô hoàn toàn không đủ sức kháng cự. Hốt hoảng, cô hạ ánh mắt xuống. “Em - em sẽ không cho phép tình bạn của chúng ta vì thế mà đổ vỡ”, cô thì thầm.

“Và anh sẽ không nói về chuyện này nữa, trước khi em yêu cầu anh. Nhìn anh này, Alanna.”

Alanna ngẩng lên. Georg kéo cô sát bên anh và hôn cô. Bờ môi anh ấm áp và an ủi. Alanna chưa quên lần trước và cô phát hiện thấy, cô thích nụ hôn của anh. Cô chùng người xuống, để anh siết cô thật chặt.

Georg đẩy cô ra. Hai đốm màu đỏ cháy trên má anh. “Cái này đi quá xa”, anh nói bằng giọng khàn khàn. “Anh - anh chỉ muốn em biết tình cảm của anh trước khi em ra chiến trận.”

Alanna đỏ mặt. “Anh thật có một kiểu chia tay kỳ quặc.”

Anh chế nhạo nhướn một bên mày. “Thế hả? Trong toàn vương quốc các cặp yêu nhau giờ đang chia tay theo đúng kiểu này.” Anh hôn cô lần nữa, đi ra cửa và trùm mũ lên đầu.

“Georg?”, cô khẽ gọi khi anh kéo then cửa. “Em sẽ quay lại và chúng ta sẽ vẫn là bạn bè.”

Anh gật đầu và biến ra ngoài.

Bên cạnh chuyện cái dây cương buộc lỏng và quả ngựa bàng, bây giờ lại thêm một việc mà cô phải suy nghĩ.

Ngày hôm sau Roger họp các chỉ huy đội. Lần này cả Alanna cũng tham gia. Cô nhẹ cả người khi biết Gary và Raoul nằm trong số hiệp sĩ thuộc đội của Jonathan. Cô còn nhẹ nhõm hơn nữa về việc Alex và Geoffrey sẽ ở lại trong lũy thành bên công tước Roger. Cô đã làm lành lại với Alex, nhưng “trận đấu kiếm” của hai người thì cô chưa hề quên.

Nhưng khi nhìn thấy công tước Roger muốn đưa nhóm của Jonathan đến chỗ nào thì trong lòng cô thấy bất an.

Roger von Conté đứng trước một bản đồ chi tiết rộng khổ của vùng lưu vực sông Drell. Ở giữa, nơi có những cánh đồng ven sông rộng nhất, cũng là nơi những hình chữ thập màu xanh dương tượng trưng cho trại quân của Tusain chen chúc đông nhất.

“Như các quý ngài cũng thấy”, Roger giải thích và chỉ vào những dấu thập, “kẻ thù đã vào vị trí ở phía bờ sông đối diện với lũy thành.” Roger chỉ vào một hình chữ nhật, biểu tượng cho lũy thành của Tortall. “Tôi lệnh cho đa phần quân đóng ở lũy thành này và trong khu xung quanh. Cánh quân của huân tước Imrah von Legann sẽ trấn giữ từ lũy thành cho tới khúc quanh của dòng sông, bên dưới thác nước Drell. Phía dưới lũy thành là bá tước Hamrath von Königsbucht, trấn

giữ ven sông cho tới thác nước lớn cuối thung lũng. Vì người ta không thể vượt qua các bờ vực và các thác nước trong mùa này, nên ta hầu như không phải e ngại là cánh quân của bá tước Hamrath sẽ gặp khó khăn.”

“Còn chính bên thác nước Drell”, ngón tay của Roger lại dịch về hướng bắc, tiến lên phần trên thung lũng - “là một vị trí thú vị. Dòng sông ở đoạn này nông và rộng, nhưng dòng chảy khá xiết. Một kẻ địch quả quyết sẽ tìm cách vượt sông, mặc dù những bờ vực bên bờ phải không dành chỗ cho một trại quân tử tế. Kẻ tấn công khi vượt sông chắc chắn sẽ không qua được mắt các lính canh trên tường thành, nhưng ví dụ trong một đêm sương mù và nếu chúng hành xử thông minh, thì ở đây thật sự có một chút nguy hiểm. Tôi đã quyết định đưa hoàng tử Jonathan và những hiệp sĩ của Người đến đóng quân bên thác nước. Nếu có lúc nào cần thiết, ta sẽ có nhóm quân của huân tước Imrah kề bên; thêm vào đó, tôi sẽ gửi đến hoàng tử đội bộ binh hiện đang đóng trong lũy thành Drell. Đó là những người đàn ông dũng cảm, cho dù hiện thời họ có đôi phần mỏi mệt. Thật ra thì ta có khả năng nhìn thấy mọi chuyển động của quân địch, trước khi chúng thật sự tìm cách vượt sông, vì thế mà tôi thấy rằng vị trí này là một địa điểm trấn giữ xuất sắc cho người em họ trẻ trung của tôi, nơi cậu ấy sẽ không phải sa vào những hiểm nguy không cần thiết.”

Alanna, lúc đó đang đứng sát sau ghế Jon, nhìn thấy hoàng tử dờ ra vì giận dữ. Cô liếc thật nhanh về phía nhà vua, nhưng ngài gật đầu đồng ý. Công tước Gareth đã dự định giữ Jon bên ông trong lũy thành, để hoàng tử có thể học cách chỉ huy trận chiến từ khoảng cách gần cận nhất. Nhưng rõ ràng là Roger cho điều đó là không cần thiết. Công tước von Conté nói tiếp: “Vì đây là lần đầu tiên người em họ của tôi chỉ huy một nhóm quân, nên ta sẽ cử Sir Myles làm tư vấn. Chúng tôi - chú tôi và tôi - ấp ủ niềm hy vọng là hoàng tử sẽ chăm chú lắng nghe người đàn ông rất mực khôn ngoan này.”

“Khôn ngoan thì có, nhưng rất ít kinh nghiệm chiến đấu”, Alan nghe tiếng Myles làm bầm trong bộ râu của ngài.

“Tôi cần phải nói thêm một điều”, nhà vua nói và đứng dậy. “Trong thời gian cho đến khi chúng ta giải quyết xong câu hỏi đạo đức, liệu ta cũng có chủ quyền đối với bờ sông bên phải của dòng Drell, khu vực vẫn thuộc về Tusain cho đến thời kỳ đức vua cha đáng kính của chúng ta, ta ra lệnh cho các người chỉ bảo vệ bờ sông bên trái. Ta nghiêm cấm các người vượt sông, cho dù là để đuổi theo quân địch, hay để tấn công.”

Các vị chỉ huy trở nên mất bình tĩnh và bắt đầu lầm rầm trao đổi. Họ không được phép vượt sông? Họ không được phép đẩy quân Tusain lùi xa ra biên giới? Giọng nhà vua quất qua căn phòng như một ngọn roi: “Chúng ta chỉ chiến đấu giữ bờ sông bên trái! Hãy đảm bảo như thế!”

Tất cả đứng dậy và cúi chào khi đức vua rời phòng. Lúc cánh cửa đóng lại thì bá tước Hamrath von Königsbucht thở dài: “Thế đó, các chàng trai, chuẩn bị nghỉ ngơi. Sẽ là một mùa hè dài lắm đây.” Ông nhìn công tước Roger: “Tâu bề trên?”

“Tất cả chỉ có thế”, Roger giải thích. “Sáng mai chúng ta phi ngựa đi, một tiếng đồng hồ sau bình minh.”

Ròng rã mười hai ngày trời họ phi ngựa về hướng đông. Cuối cùng, khi họ đến được con đường núi dẫn xuống thung lũng Drell thì Jon dừng cương con ngựa Bóng Đêm của anh, để đoàn lính kéo qua. “Nhìn kìa, Alan!”

Đằng trước mặt họ là dòng sông Drell. Ở phía bên kia sông đang có hàng ngàn hàng ngàn đàn ông mặc quân phục Tusain tỏa ra. Bọn họ vừa dựng lên đại bản doanh của mình. Alanna bám theo ngón tay duỗi thẳng của Jon, vượt ngược dòng sông cho tới khi cô nhìn thấy một màn trắng bạc lấp ló sau những tàn lá.

“Dãy thác nước Drell”, Jon giải thích. “Nhà mới của chúng ta.”

Mãi Trung Thành, cho tới nay vẫn chiếm chỗ trong cái bát buộc cạnh túi yên cương của con Ánh Trăng, chọt to giọng tuyên bố rằng nhà cũ khiến chàng ta thích thú hơn. Alanna vuốt ve anh bạn mèo đầy bụi đường. Cô phải thầm đồng tình với nó. Cái gọi là “quê hương mới” này gây cho cô một cảm giác khó chịu - một cảm giác hết sức khó chịu.

Chương 5. Bên sông

Đám lính đã bảo vệ lũy thành Drell trước khi quân hoàng gia kéo tới bây giờ đóng trại bên dưới thác nước và chờ hoàng tử Jonathan. Doanh trại ngăn nắp và ấn tượng được chuẩn bị tốt cho thấy họ là những binh lính từng trải. Alanna ngay lập tức thấy dễ chịu hơn khi nhìn thấy họ: cô cảm nhận rõ, những người lính chất phác với vẻ mặt cương quyết này là những chiến binh tốt. Họ đã làm đỡ việc cho cô, dựng sẵn lều cho Jonathan và Myles. Cô hàm ơn họ về điều này. Aram, một trong những người lính đó, giải thích cho cô biết anh được trao nhiệm vụ chăm lo cho đám ngựa. Alanna, người phải hầu hạ cho Jonathan và Myles suốt cuộc hành quân, chỉ còn phải sắp xếp đồ đạc cho hai hiệp sĩ.

Tới trưa thì Alanna đã gần chết đói. Cô có thể cưỡi ngựa xuống lũy thành để ăn cùng với Jon, Myles và các hiệp sĩ khác, những người đang họp tham mưu ở đó. Nhưng cô tin là sẽ chết đói trước khi xuống được đến nơi. Vậy là cô để Mãi Trung Thành ngủ trên chiếc giường đã chiến và đi kiếm lều anh nuôi trong khu doanh trại. Đó thật sự không phải bài toán khó - cô chỉ cần đi theo cái mũi của mình.

Sau khi đã múc đầy một đĩa đậu và thịt, cô ngồi xuống bên chiếc bàn dài. Chỉ sau đó một phút, có một tay lính bộ binh to cao vạm vỡ ngồi xuống bên cạnh cô. Alanna ghen tỵ nhìn thấy vô vàn cơ bắp như đua nhau giật rách bộ quần áo thô kệch của anh. Gương mặt rạm nắng và dạn dày sương gió được bao quanh bởi một bộ râu rậm đỏ. Khi những người đàn ông khác to tiếng chào anh, chàng khổng lồ trả lời bằng một giọng trầm, muốn làm mọi đồ vật xung quanh rung động. Alanna chăm chú vào món ăn của cô, không thốt một lời.

“Có tin gì mới về quân địch không, Thor?”, một người hỏi.

“Không có gì hết”, giọng người khổng lồ âm vang như sấm dội. “Chúng nó ngồi yên như lũ thỏ khi thợ săn lại gần. Có thể chúng nó biết là quân tiếp viện đã tới.”

Vì chỉ kẻ mù mới không nhìn thấy cả ngàn quân lính và hiệp sĩ tràn vào doanh trại Tortall trong sáng hôm nay, nên lời nhận xét này được đón tiếp bằng những tràng cười sặc sụa.

“Chuyện này sẽ giữ chúng nó ngoan ngoãn được một lúc đấy”, một người đàn ông trông lôi thôi lếch thếch lên tiếng, khi những người khác đã dịu tràng cười. “Các anh có biết, ai chỉ huy cánh quân dưới thác nước không? Đích thân Điện Hạ, hoàng tử kế ngôi.”

Người đàn ông tên Thor nhàn trán. “Đây là lần đầu tiên cậu ta chỉ huy, đúng không? Chắc bọn họ nghĩ rằng kẻ thù không định làm nhiều chuyện ở phía trên này...”

“Có khi bọn Tusain phải nghỉ ngơi một chút, không muốn nhìn mặt bọn mình”, một người pha trò.

Alanna cùng cười với mọi người và bị sặc một hạt đậu. Cô nổi một tràng ho rũ rượi và buộc miệng vắng tục, nước mắt trào ra. Một bàn tay khổng lồ vỗ lên lưng cô, suýt chút nữa bẻ gãy xương sống.

“Này, cậu nhóc? Cười vội bị sặc hả?”, Thor hỏi. Alanna há mồm lấy hơi và gắng sức mỉm cười với chàng khổng lồ mắt xanh. Thor chờ mặt ra. “Nhìn mà xem!”, anh thì thầm. “Cậu oắt này có mắt màu tím!”

Những người khác chen lại gần. Alanna mở lớn mắt, nhìn trở lại, và đỏ mặt lên.

“Cậu ở đâu chui ra đây?”, Thor hỏi.

Alanna lúc này đã thờ được trở lại. “Em mới đến đây sáng hôm nay, cùng với đoàn quân mới.”

“Không phải là cậu quá trẻ cho cái vụ đánh đấm này hả?”, người đàn ông trông có vẻ lôi thôi hỏi.

Alanna kiêu hãnh ưỡn vai. “Tháng tới em 16 rồi.”

“Nói dối!”, người kia trả lời, vẻ nghi ngờ. “Nhóc này chưa quá 12 được một ngày!”

Aram lách qua đám người và gật đầu về phía Alanna. “Không, cậu ta nói đúng. Cậu ta gần 16 rồi. Đây là cận vệ của hoàng tử. Tôi lo cho ngựa của bọn họ.”

“Làm sao mà một cái gói bé tẹo như nhóc đây lại thành được cận vệ cho hoàng tử hả?”, Thor hỏi tiếp trong khi những người khác rì rầm bàn tán.

“Cái cậu nhóc bé tẹo này”, một người trong nhóm họ cất giọng lạnh băng, “là một trong những tay kiếm tốt nhất của triều đình. Năm vừa rồi chính cậu ta đã đánh thắng một tay hiệp sĩ đã trưởng thành của Tusain trong một trận đấu kiếm.”

Alanna cảm nhận rõ, hơi thép trong giọng nói xa lạ khiến tóc gáy cô dựng đứng. Thor ngẩng lên và sầm mặt xuống. “Ra lại là anh. Jem Tanner. Lúc nào anh cũng có tin mới để mà công bố, đúng không?”

Một người đàn ông trẻ tuổi có nụ cười mỉm dai ngoẵng chớp nhúa thong thả bước đến bên bàn họ. Người ta có thể gọi gã là một tay diễn trai, nếu cặp mắt không lạnh đến mức đó.

“Cậu ngồi với lũ lính thấp hèn chúng tôi có vui không, cậu cận vệ?”

Alanna không ưa gã. “Cho tới bây giờ thì có.”

“Để cho cậu nhỏ được yên đi!”, có người phản đối.

“Tôi chỉ muốn đảm bảo là cậu ta tâu lên chủ nhân một bản báo cáo có lợi. Các người vừa nói chuyện gì? Các người có thích cái nhiệm vụ giữ thành Drell mà không được động đậy gì, cho tới khi quân địch bên kia đủ thời gian tụ về, đông đến mức cả ngàn đoàn quân mới xức được chúng nó đi? Các người có bàn luận gì về chiến thuật của nhà vua? Hay là về những thói quen riêng tư của ông ta?”

Mặt trắng bệch ra, Alanna giận dữ đứng dậy. “Tôi không do thám ai cả, anh nên nhớ điều đó, Jem Tanner”, cô phim ra. “Liệu hồn thì giữ gìn cái lưỡi của anh!”

Gã đàn ông cười. “Nghe đáng sợ đấy, thằng nhóc!”

Một bàn tay to bè ấn Alanna ngồi xuống ghế. “Chậm chậm nào, anh bạn trẻ”, Thor nói. Rồi anh xoay sang phía Jem. “Anh có vẻ rất vội vàng trong chuyện gây sự với một chàng trai xa lạ, người được giáo dục tốt hơn là anh. Thử xem, liệu anh có vội vàng gây sự như thế với tôi hay không.”

Jem chế nhạo cười. “Tôi chỉ làm việc tốt cho các anh là cảnh báo trước một tên do thám đang ngồi giữa bọn các anh, một đám ngu đần.” Gã rời lều.

Alanna lấy hơi thật sâu và gắng nén cơn giận. Những người đàn ông xung quanh đảm bảo với cô rằng Jem là một gã trai khó người và trò nói nhăng nói cuội của gã không hề có ý nghĩa gì. Chỉ có Thor im lặng.

“Cậu có do thám cho hoàng tử không?”, sau đó anh hỏi.

Alanna cầm lấy đĩa. “Tôi chỉ muốn ăn bữa trưa của mình ở đây. Tôi tin rằng tới đây tôi sẽ làm việc này ở nơi khác.”

Thor cười và kéo cô ngồi xuống ghế. “Bình tĩnh nào, cận vệ. Chẳng lẽ cậu giận bọn tôi chỉ vì bọn tôi muốn hiểu cho rõ? Tha cho tôi cái lòng kiêu hãnh quý tộc của nhà cậu! Tốt hơn hãy kể cho bọn tôi biết, ở thủ đô có tin gì mới?”

Tiến trình hàng ngày trong doanh trại bên thác nước không phức tạp. Sáng sáng Alanna phục vụ Jon và Myles, dọn dẹp lều trại cho sạch sẽ và ngăn nắp. Cô giúp Aram chăm mấy con ngựa và cười Ánh Trăng đi một vòng sớm mai. Đến trưa, cô ăn cơm cùng những người lính. Cưỡi ngựa xuống dưới lũy thành chỉ để ăn với các hiệp sĩ đối với cô là quá mất công. (Nếu cô có phần nào ý thức rằng, nguyên nhân chính là cô muốn né tránh công tước Roger, thì ít nhất cô cũng không hé với ai nửa lời.) Chiều chiều, cô luyện các môn thể thao chiến đấu. Anh Thor Không Lò, theo cách gọi của những người ở đây, và bạn bè của anh dạy cho cô các mảnh lời trong chiến đấu với thương và búa. Về vụ chiến đấu bằng dao găm thì cô ngang sức với bọn họ và về nghệ

thuật sử dụng kiếm thì cô hơn họ vài điểm. Nhìn chung, cô thấy và những người lính ở đây có một sự trao đổi công bằng. Myles thường quay trở về vào buổi chiều. Lúc đó ông dạy cho cô môn lịch sử. Những giờ lịch sử của ông cho tới nay luôn khiến cô vui thích, và bây giờ, khi đã lớn thêm vài tuổi, càng ngày lối xem xét sự vật thực tiễn của Myles càng chiếu rọi tư duy của cô mạnh mẽ hơn.

Sau bữa tối đám bạn bè hiệp sĩ của cô bắt đầu đi tuần tra, còn Myles và Jonathan quay trở lại lũy thành để họp bàn với công tước Roger, tìm cách đối phó tốt nhất với kẻ địch. Alanna cùng những người khác ở lại trong doanh trại. Những buổi tối dài đặc ngập tràn lửa trại đó cho cô học được rất nhiều điều: cô học những bài hát “nặng ký” có thể khiến tay chần ngửa ngang tàng nhất cung điện nhợt mặt ra, học cách gieo xúc xắc mà không bị mất đến đồng xu cuối cùng; đúng thế, cô thậm chí học được cách bao giờ thì cần im lặng và lắng nghe. Cho dù là ngày hay đêm, cho dù Alanna có làm gì và tới đâu, chàng Thor Không Lờ luôn để mắt đến cô. Thor là người giữ cho cô không nổi nóng trong những lần Jem Tanner mài lưỡi vào dây thần kinh cô, chiến thuật mà gã không hiếm khi áp dụng. Thor chỉ cho cô cách sử dụng những món vũ khí nặng như thương và búa, bất chấp chiều cao khiêm tốn của cơ thể. Trong những đêm phải gác bên bờ sông, anh kể cho cô nghe thời anh còn là một thợ rèn ở những dãy núi phía nam, rồi thời làm lính của nhà vua.

Trong vòng hai tuần lễ đầu tại thung lũng đã xảy ra nhiều cuộc đụng độ nhỏ ở cả khúc sông trên lẫn dưới. Lũy thành chưa hề bị tấn công, nhưng cả bá tước Hamrath lẫn huân tước Imrah đều đã phải chống chọi với những cuộc tấn công ban ngày. Vì phải ở trong trại của Jonathan nên Alanna không có cơ hội chiến đấu, nhưng hoàng tử thì có: một lần, khi anh tới thăm bá tước Hamrath; một lần khác, khi anh kiểm tra cánh quân của huân tước Imrah. Lần nào có tranh chấp ở khúc dưới sông Alanna cũng nhận được tin, nhưng cô không kịp tiến tới chỗ chủ nhân hiệp sĩ của mình. Ngoài ra, những chiến binh tốt là

những người không bỏ rơi vị trí để đến chiến đấu ở nơi khác, bởi nếu làm như vậy thì kẻ địch sẽ tìm thấy một khu không có người bảo vệ. Alanna vậy là chỉ biết chờ, cắn móng tay và lo, liệu Jon, Raoul, Gary và Myles có quay trở lại...

Cuối cùng vào một buổi sớm kia, cô đến chỗ công tước Baird. Khu quân y là một chuỗi lều rộng màu trắng nằm sau lũy thành, con đường nào từ dưới bờ sông cũng dẫn lên đây. Lúc Alanna bước vào thì công tước Baird đang ngồi nghỉ. Cuộc đụng độ mới nhất vừa chấm dứt. Những dãy giường chứa đầy những người đàn ông bị thương hay xác chết.

“Từ đây lên phía thượng nguồn con là người thừa”, Alanna giải thích với ông thầy phụ trách chữa bệnh. “Con chỉ phải chùi cọ vũ khí cho Jon và Myles, và trong thời gian hai người đeo vũ khí thì con chẳng có thứ gì để chùi cọ cả. Nếu người ta không giao việc cho con làm, con sẽ nổi điên.”

Ngài công tước nhìn cô. “Con thích làm việc, cận vệ Alan. Ta nói có đúng không?”

“Con chỉ không muốn phí thời gian. Có phải là cùng một nghĩa không ạ?” Công tước Baird nhặt lên một tấm áo choàng màu trắng và ném về phía cô. “Lại đây! Ta không hề có ý muốn từ chối con.”

Alanna đi theo ngài công tước từ giường bệnh này sang giường bệnh khác và làm những gì người ta ra lệnh cho cô. Nếu có lúc nào trong đời cô từng nghĩ tốt về chiến tranh, thì chỉ đến trưa hôm đó là hết hẳn. Những người đàn ông chết trước mắt cô, đối với họ thì việc đã từng chiến đấu cho cái gì đâu có quan trọng. Đối với họ chỉ có đau đớn và sự xuất hiện của Thần Bóng Đêm. Alanna chỉ giúp được rất ít.

Mãi khi người ta châm đuốc lên, cô mới ý thức được về quãng thời gian đã trôi qua. Trời đã dần tối và cô dần thấy mỏi mệt. Cứ mỗi lần sử dụng phép lực chữa bệnh cô lại thấy trạng thái kiệt lực kéo dài hơn đôi chút. Nhưng cô không thể ngưng lại - không thể, chừng nào vẫn còn những người đàn ông đau đớn.

Hoàng tử Jonathan tìm thấy Alanna đứng khi cô vừa băng xong cánh tay cho một người lính. “Có một gã trai được gọi là Thor Khổng Lồ, nói với anh là em ở đây. Em làm gì thế?”

Phải một lúc sau cô mới nhận ra là có người nói chuyện với mình. “Cái gì? Ôi, Jon.” Cô giơ tay chùi trán và để lại trên đó một vệt máu. “Em làm việc chút.”

“Mãi Trung Thành đang nổi điên. Myles nói rằng con mèo của em sợ em tự giết mình.” Jon nhìn thấy công tước Baird. “Bấm quý ngài? Alan ở đây đã lâu chưa?”

Người thầy thuốc ném về phía Alanna một cái nhìn. “Lạy thần Mithros, cậu nhóc, lẽ ra ta phải ép con đi về từ nhiều tiếng đồng hồ nay. Con đâu có được học hành để chữa bệnh lâu như thế. Hoàng tử Jonathan, đưa cậu ta ra khỏi đây.”

“Vớ vẩn”, Alanna phản đối, vì sự tập trung của cô bị khuấy rối, hai tai cô ù lên như có sóng biển đập. “Con đang rất khỏe -” cô lão đảo. Jonathan đỡ lấy cô.

“Dĩ nhiên là em khỏe. Không ai nghi ngờ điều gì”, anh lạnh lùng nói. Jonathan lờ đi lời phản đối của cô và đẩy cô ra khỏi lều. “Cậu ta ở đây suốt ngày?”, anh hỏi công tước Baird, người đi theo bọn họ.

Ngài công tước gật đầu. “Cậu ta đã cứu mạng cho nhiều người, tôi không đếm xiết. Đi ngủ đi, cậu nhỏ”, ông ra lệnh cho Alanna. “Con đã làm ở đây quá đủ rồi. Chuyện trầm trọng nhất đã qua.”

Alanna vẫn còn phản đối khi Jon trèo lên con Bóng Đêm và nhắc cô lên ngựa. “Trời đất ơi, em mới thật là một thằng nhóc hay cãi nhăng cãi cuội”, anh lăm lăm vào tai cô, khi họ lên đường. “Em hầu như không đứng vững được nữa. Tại sao em không dừng lại?”

Alanna tựa người vào hoàng tử. Cô mệt mỏi lắm rồi. Bóng Đêm không khó chịu vì gánh thồ gấp đôi và tìm lối dọc con đường mòn bờ sông. “Họ cần được giúp”, cô nói bằng giọng khản đặc.

Jonathan gật đầu với lính gác của Imrah khi họ đi ngang qua doanh trại của ngài huân tước. “Nhưng tại sao em lại xuống đây?”

“Bởi vì em chẳng được tích sự gì khi ở trong doanh trại.” Cô mừng vì cánh tay mạnh mẽ đang giữ cô, và thở dài hàm ơn. “Hừm?”, cô lẩm bẩm.

“Anh vừa hỏi, chẳng lẽ lúc nào em cũng phải là người có ích?”

“Đúng.”

Họ im lặng cười ngượng một lúc. Rồi Jon trầm ngâm nói. “Rất có thể cả anh cũng nên tỏ ra có ích nơi đó, thay vì tham gia tất cả những buổi họp nơi Roger ra quyết định và không bao giờ hỏi ý kiến anh. Em nghĩ sao, có đáng cho ta thử không?”

Alanna ngáp lớn và hơi xoay đầu, cho tới khi đầu cô trượt xuống dưới cằm Jonathan.

“Cứ thử nghiệm nào cũng đáng giá.”

Từ trong tối có tiếng meo meo vang lên chào họ. Chữa bệnh là việc tốt thôi, Mãi Trung Thành giảng giải, chỉ có điều sẽ là tội tệt nếu cô nàng tự giết mình. Mà cô nàng có thích thú khi nững nịu tựa vào Jonathan như một kẻ đang yêu thế không?

Alanna ngồi thẳng lên như một cây nến. “Nghe ta nói đây, cái đồ gia sư hai mặt -”, cô bắt đầu.

“Muôn tâu điện hạ. Ngài về muện thế?” Jem Tanner bước ra từ những thân cây, tay cầm một ngọn thương. “Và cận vệ Alan. Chắc lang thang đi chơi cả ngày, đúng không?”

“Có phải anh đang gác không, Jem Tanner?”, Alanna lên tiếng, cô cảm nhận được Jonathan đang cứng người lên vì thịnh nộ. “Nếu phải gác thì gác đi!”

Mãi Trung Thành nhảy lên lòng Alanna khi họ phóng ngựa đi tiếp, khiến con ngựa Bóng Đêm được một phen hoảng vía.

“Gã đó là ai?”, Jonathan khẽ hỏi.

“Một tay lính của trại mình. Gã giết thời gian bằng những trò tởm lợm. Anh bạn muốn cảnh báo tôi trước gã, đúng không, Mãi Trung Thành?”

Nếu cô nàng yêu hoàng tử, thì gắng đừng để lộ điều gì, anh bạn mèo khuyển nhủ. Ngoại trừ trường hợp cô nàng muốn cả doanh trại bàn tán về hai người.

“Không, tôi sẽ...” Alanna tắt ngang khi cô nhận thấy rằng Jonathan, với cánh tay vẫn quàng qua eo cô, căng thẳng dòng tai lên nghe cùng.

“Cả hai đang nói chuyện à?”, anh hỏi.

“Anh hỏi con mèo ấy”, Alanna ngăn gọi. “Em chỉ trả lời câu hỏi của nó thôi.”

Khi họ về tới trại, có một người lính bước lại và cầm lấy dây cương con Bóng Đêm. Myles gọi hoàng tử vào lều ông và Alanna còn lại một mình với những suy nghĩ của cô. Đầu óc cô ngập trong dòng hình ảnh những người đàn ông với những vết thương khủng khiếp và những cặp mắt trong đờ như thủy tinh vì đau đớn. Cô nhớ lại từng vết thương, từng chỗ xương gãy, cho tới khi thấy người nôn nao choáng váng. Cô không thể ép mình nghĩ tới bất kỳ một thứ gì khác.

Cơ thể cô phản đối. Cô chạy ra ngoài, ra đằng sau lều, nôn thốc nôn tháo chút thức ăn mà cô đã nạp vào trong ngày hôm nay. Cô gắng sức khẽ khàng; cô không muốn người ta biết đến nỗi nhục nhã tủi hổ của cô. Một chiến binh không thể là người nôn cơn nôn ọe khi nhìn thấy máu và cái chết.

Hai bàn tay lạnh mát vuốt trên tóc cô, giữ đầu cô. Khi Alanna thôi nôn, Jon đưa sang cho cô một gáo nước lớn. Lòng nặng trĩu hàm ơn, cô vuốt nước lạnh lên mặt và súc miệng.

“Nếu con Mãi Trung Thành mách lẻo với anh, em sẽ lột da nó ra”, cô khàn giọng thì thầm.

“Không”, Jon đáp. “Anh quay trở lại và nghe thấy tiếng em.”

“Chắc anh phải coi em là một cái giẻ lau tệ hại.”

Một thoáng im lặng, rồi anh đáp. “Cả anh cũng phải nôn sau trận đụng độ đầu tiên.”

Alanna ngạc nhiên. “Anh không thể.”

Anh gật đầu. “Có đấy. Chỉ có điều lúc đó không có ai giữ tóc cho anh.”

Anh thọc tay vào mái tóc cô. “Đừng nói cho người của anh biết, được không?”

“Em sẽ không nói gì, nếu anh cũng không nói.”

“Thống nhất nhé.” Anh mở cửa lều ra. “Suy cho cùng họ không được phép coi chúng ta là giẻ lau, đúng không?”

Hai đêm sau đó, Alanna lên đường đi tìm chàng Thor Khổng Lồ. Anh đang cần một cây thương mới, và cô có một cây cho anh. Đó là của một người đàn ông vừa qua đời trong trại quân y. Nhóm trưởng lính gác cho cô biết, Thor và Jem Tanner đang đứng gác ở chóp rừng ngay bên dưới doanh trại. Vậy là Alanna lên đường, kéo theo cây thương nặng trĩu. Đêm đã muộn. Những ai không phải gác đều đã đi ngủ. Khi Alanna đi khỏi khu doanh trại, cô thấy vạn vật xung quanh đều chìm trong bóng tối. Cô nghe được tiếng sột soạt của thú vật trong những bụi cây gần, đến cả những bước chân dụi nhẹ của Mãi Trung Thành bên cô cũng trở thành tiếng động. Đột ngột, con mèo đực lao vút vào những cụm cây còn ngăn cách giữa Alanna và trạm gác của Thor. Alanna đi theo, trán nhăn lại. Cô bất chợt nhớ ra có lúc Jon phản đối về việc đóng quân trong cánh rừng này, dải rừng nhỏ che lấp hoàn toàn một doi đất. Ở đoạn này kẻ địch có thể dễ dàng vượt sông và giết chết lính gác của Jonathan lẫn của Imrah, nếu họ không kịp thời rung chuông báo động. Jonathan đã nói, tốt nhất là chặt trụ mấy cụm cây này. Roger đã thuyết phục hoàng tử bỏ ý định đó bằng lập luận rằng ông không muốn những người đàn ông phải quá vất vả vì việc chặt cây rồi sẽ tỏ ra mệt mỏi khi kẻ thù tấn công, chuyện mà hầu như ngày nào cũng xảy ra. Lời phản đối của ông ta nghe có vẻ hợp lý và Jon đã rút lui ý kiến.

Đúng khi Alanna muốn bước ra khỏi những thân cây che chở thì Mãi Trung Thành phun một tiếng kêu cảnh báo. Cô nấp xuống sau

một cây sồi lớn, nhìn sang phía mọi ngày thường có lính canh và lắng nghe.

Thor không có ở vị trí của anh, Jem Tanner cũng vậy. Thay vào đó, trên doi đất có ba gã đàn ông mặc đồ đen. Một gã đang châm đuốc, trong khi một gã khác lấp tên lên cánh cung. Mãi Trung Thành thét thêm một lần nữa, nhảy ra đứng chắn giữa ba gã đàn ông và chỗ ẩn náu của Alanna.

Con mèo phun phè phè, giận dữ; hai con mắt màu tím sáng quắc lên trong bóng tối.

“Con vật khốn kiếp!”, gã cầm cung thì thầm và buông cho mũi tên bay. Mũi tên không trúng mèo, cắm phập vào thân cây sồi.

“Thôi đi!”, gã thứ ba ra lệnh. Một gã khác khua đuốc trên đầu, ra tín hiệu cho bờ sông bên kia. “Đừng có làm ầm lên!”

Alanna nghe tiếng mái chèo khuấy trong nước sông. Không chờ thêm. Cô buông cây thương và khẽ khàng len lách qua dải rừng nhỏ, Mãi Trung Thành bám sát sau chân. Khi đã vượt qua cánh rừng, cô chạy nhanh hết sức về hướng lều của Jon, đến với nhóm gác gần nhất.

“Thối tù và lên!”, cô la về phía những người lính, ngay khi đã có thể lọt vào vòng nghe của họ. Há mồm lấy hoi, cô thả người ngã xuống bên chân họ. “Thor và Tanner gặp chuyện rồi - kẻ thù đang vượt sông!”

Nhóm lính ngay lập tức thối còi báo động. Những chiếc tù và trong hai trại truyền lời cảnh báo đi xa, trong khi Alanna nhao đến chỗ Jonathan và sai một người lính đi báo động cho các chỉ huy.

Khi cô bước vào thì hoàng tử đang mặc đồ. “Có chuyện gì thế?”, anh vừa nói vừa khoác áo xích vào người. Alanna vừa giải thích vừa đưa cho anh vũ khí và mũ sắt. Myles bước vào. Trông ông thật lạ trong bộ áo giáp.

“Vừa có tin: Imrah cũng vừa mất hai người lính gác”, ông nói thẳng vào vấn đề. “Bọn Tusain tấn công lớn vào điểm nối giữa hai trại.

Chúng sẽ cắt chúng ta ở giữa; rất có thể nhóm lính ở lũy thành sẽ không đến kịp.”

“Rồi ta sẽ biết”, Jon nói bằng giọng quả quyết. “Hãy phân lính thành hình bán nguyệt bao quanh doi đất. Chúng ta sẽ đuổi chúng ra khỏi đất ta rồi đến cứu viện cho Imrah. Đi trước đi, Myles. Tôi sẽ liên lạc với Roger.”

Alanna vội vàng cùng Myles ra ngoài để thắt dây cương cho ngựa của ông.

“Bạn ta định làm gì vậy?”, hiệp sĩ hỏi khi cô đang lúi húi làm việc.

“Phép thuật.” Cô kiểm tra các mối dây bên yên cương của Myles. Con ngựa nhận thấy nỗi xúc động đang bị đè nén trong cô cũng trở nên nôn nóng. Alanna giúp Myles lên ngựa. “Anh ấy dùng lừa gọi Roger.”

“Rất hợp”, Myles cất tiếng khen và cầm lấy dây cương. Ông kéo miếng nắp của mũ sắt sập xuống mặt và thúc ngựa phi nước đại.

Alanna giận dữ mỉm cười, sửa soạn dây cương cho con ngựa của Jonathan. Khi cần thiết thì thậm chí một học giả như Myles cũng trở thành chiến binh!

Mãi Trung Thành meo meo bên chân khi cô dẫn con ngựa đực của Jonathan đến lều. “Không”, cô nghiêm khắc nói. “Bạn phải ở lại đây. Tôi không muốn bạn bị thứ gì đó chặt ra làm hai mảnh. Bạn có thể lên chỗ thác nước và đứng trên đó mà xem, nhưng phải tránh xa các cuộc chiến.”

Rõ ràng là con mèo nhận thấy cô tuyên bố nghiêm túc. Cong cái đuôi lên, nó cất bước. Từ trong lều Jonathan bước ra ngoài và trèo lên lưng ngựa; trông anh như một con ma óng ánh màu bạc trên con ngựa đen tuyền. “Anh đoán là em vừa ra lệnh cho Mãi Trung Thành lánh xa cuộc chiến.”

Alanna kiểm tra lần thứ hai những sợi dây yên cương. Từ một con ngựa do cô thắt yên sẽ không một ai bị ngã! “May ra thì lần này nó nghe lời em, như là một ngoại lệ.”

Bàn tay mạnh mẽ tóm lấy vai cô. Cô nhìn lên gương mặt âu lo của Jonathan. “Chắc là anh không được ra cái lệnh đó với em, đúng không?”, anh thì thầm.

“Đây là cuộc chiến lớn nhất cho tới nay, chẳng lẽ em lại chui vào trong lều?”, cô ngạc nhiên. “Là cận vệ của anh? Anh có điên không?”

Tiếng kèn Trompet nổi lên, báo là quân địch đã tràn qua rất nhiều, vậy mà Jonathan vẫn chần chừ. Hai con mắt màu ngọc bích của anh sáng lóe. “Nếu chỉ là duy nhất một chiến binh, anh sẽ không lo cho em. Em đã chứng minh em đủ sức xử lý. Nhưng đối lại cả một đoàn quân...”

Cô đặt tay lên tay anh. “Đó là nghĩa vụ của em, muôn tâu điện hạ. Và Tortall cũng là quê hương của em. Em đã được đào tạo để bảo vệ nó, và em sẽ làm như thế.”

Jonathan thở dài và đội mũ sắt lên. “Em biết phải tìm anh ở đâu, sau khi đã trang bị vũ khí xong.” Nói xong anh thúc ngựa phi đi.

Alanna không phí thời gian để ngạc nhiên về nỗi lo âu mới mẻ và kỳ quặc mà Jon dành cho cô. Thay vào đó, cô hối hả chuẩn bị. Cô không có giáp sắt, bởi bộ giáp mà ông trưởng kho vũ khí trong cung đưa ra đã bị cô từ chối. Nó quá nặng. Cô mặc quần ngang đầu gối và áo khoác, cả hai đều bằng da, độn một lớp dày. Đa phần những người lính ở đây cũng ăn mặc như vậy. Cây kiếm Tia Chớp và dao găm đã được buộc ngang lưng. Cô chỉ còn một chút thời gian để tóm lấy một tấm khiên và một cây búa ngắn, trước khi nhao ra ngoài. Con Ánh Trăng như cảm nhận được là có chuyện quan trọng, nó đang cào móng xuống đất. Alanna dịu dàng trấn an con ngựa cái, trong khi nhanh lẹ thẳng dây cương.

“Chúng ta phải bảo vệ Jonathan và Bóng Đêm, mà có nghĩ thế không?” Cô nhảy lên lưng con Ánh Trăng. “Đi nào, em gái.”

Vì cô là một trong những người cuối cùng ra tới doi đất nên Alanna có thể thấy rõ là kẻ địch đã lẩn qua dải rừng ngăn và đã mở cuộc tấn công vào đám lính của Jon trong khoảng đất thừa bao quanh con

đường mòn chính. Khi con Bóng Đêm chồm lên để chiến đấu cùng với chủ, cô thoáng nhìn thấy chiếc áo xích bằng bạc giát ngọc bích của Jonathan óng ánh giữa cuộc đấu. Myles phi ngựa bên hoàng tử, bao bọc hai bên là Gary và Raoul. Kẻ thù sẽ khó gây thương tích cho hoàng tử hay cố vấn của người, chừng nào chúng chưa qua mặt được hai hiệp sĩ vạm vỡ nọ.

Trong ánh sáng bập bùng của những cây đuốc, hình ảnh đột ngột thay đổi. Alanna nghiêng rặng khiến quai hàm đau dội lên. Bọn lính Tusain đã chọc thủng được hàng lính Tortall bao quanh hoàng tử cùng bạn mình. Alanna lắc đầu, lắc dữ dội để có thể suy nghĩ tỉnh táo trở lại, ngồi thẳng lên và rút kiếm ra.

“Theo tôi, tiến lên!”, cô la lớn.

Những người lính bạn bè tràn theo khi cô nhao thẳng vào giữa cuộc đấu. Bất ngờ vì nhánh tấn công mới, đám lính Tusain quay lại phía cậu trai nhỏ bé đang giận dữ trên con ngựa cái màu trắng-vàng. Chúng thấy mình đang phải đối mặt với một nhóm bộ binh cứng tay và bị ép phải lùi về, khi cậu bé cùng nhóm quân ta mỗi lúc một thúc lên mạnh mẽ hơn.

“Alan!”, có tiếng người la lớn. “Tay hiệp sĩ!”

Ngay trong tích tắc đó, cô giơ khiên lên, kịp đỡ một ngọn chùy mạnh. Khiên của cô bị méo, nhưng nó giữ vững. Alanna buột miệng chửi khi cánh tay cầm khiên mất cảm giác, và thúc cho Ánh Trăng xoay lại, đối mặt với đối phương cuối ngựa đầu tiên của mình. Kẻ thù cao và to, gã mặc một bộ giáp sắt mà trông nhẹ nhàng như thể áo được làm bằng không khí. Cô vất vả chống đỡ những ngọn chùy của gã. Cô cắn chặt dây cương của Ánh Trăng, điều khiển con ngựa cái được đào tạo rất tốt bằng đầu gối và tìm chỗ hở trong mảng phòng thủ của gã đàn ông. Cơ hội tới khi gã giơ cao cả hai cánh tay, nhằm ra một đòn thôi sơn hòng đập tan cả khiên lẫn cánh tay cô. Thật nhanh, cô sọc mũi kiếm Tia Chớp vào giữa cánh tay và mảng giáp sắt che ngựa của gã,

đâm tới. Thở hộc lên một tiếng kinh ngạc, gã gục xuống chết trên mình ngựa.

Alanna không có thời gian để suy nghĩ về người đàn ông vừa bị cô giết chết. Jon vẫn còn trong hiểm họa. Cùng những người lính từ doanh trại bám sát sau lưng, cô lại xông lên phía trước. Cô ném tấm khiên giờ đây đã trở thành vô ích vào mặt một gã hiệp sĩ đang tấn công cô và lao vọt qua mặt gã, tận dụng thời gian gã bị lóa mắt. Một tên cuỡi ngựa khác phi tới, vung vẩy cây kiếm hai lưỡi. Alanna thúc nhẹ đầu gối vào Ánh Trăng, ra lệnh cho ngựa né sang bên. Với cây búa trong tay trái và kiếm Tia Chớp trong tay phải, cô lượn một vòng cung hẹp quanh gã tấn công.

“Tortall!”, giọng cô lớn và hoang dại, vang trên tiếng đập tiếng kêu của vũ khí và tiếng la hét của những người đàn ông. “Trebond vinh danh Tortall!”

Kẻ tấn công Alanna nhìn sang phía Jonathan, lúc này hoàng tử đang dẹp đường để tiến đến chỗ cô. Alanna tận dụng cơ hội, đập vào tay gã hiệp sĩ khiến cây kiếm của gã bay văng đi, và khiến gã bị thương ở vai với cùng ngọn đòn đó. Cô chen đến bên Jonathan, chen vào giữa anh và Myles. Đám lính từ trại của hoàng tử tạo thành một vòng tròn bao quanh, che họ trước quân địch.

Alanna nhìn quanh, mặc dù có lính và hiệp sĩ bao quanh hoàng tử, cô vẫn cảm nhận hiểm họa gần kề. Có cái gì thoáng lóng lánh trong các tàng cây và hút ánh mắt cô. Trên một cây thích đang có một cung thủ, gã vừa lấp tên, mũi chĩa về phía Jonathan.

Alanna la lên, nghiêng sang bên và đẩy Jon hầu như ngã khỏi yên cương. Mũi tên cắm phập vào khiên của hoàng tử. Một cung thủ của Tortall bắn kẻ địch rơi khỏi tàng cây. Alanna lại ngồi thẳng trở dậy. Cô thấy người yếu ớt và chòng chành. Cánh tay bên trái của cô - cánh tay cầm khiên - đau như địa ngục. Myles giúp cho Jonathan ngồi thẳng dậy trên yên cương và anh ném về phía cô một cái nhìn hàm ơn. “Cảm ơn”, anh nói. “Em...” Giọng anh chìm xuống trong tiếng tù và. Hàng

trăm lính khỏe mạnh và tinh táo trong màu cờ Tortall kéo lại, dẫn đầu là công tước Roger, họ tràn vào khoảng rừng thưa. Nhóm lính mới đẩy quân địch lùi vào rừng rồi lùi ra phía doi đất, cho quân của Jonathan nghỉ một chút. Khi công tước von Conté quay trở lại, mái tóc bình thường rất trau chuốt của ông đã rối bù và trên một bên má có một vết xước rướm máu.

“Chúng đến thuyền của chúng rồi”, ông ta nói và nhăn mặt. “Chúng ta không thể đuổi theo; đừng quên lệnh của chú ta.”

Những người lính bắt đầu tản ra chăm lo cho những người bị thương và những người vừa bỏ mạng trong rừng. Alanna ở lại chỗ của cô, nôn nóng cọ quây trên yên cương. Đã tới lúc phải đi tìm người đàn ông ấy. Một con đau nhói sắc, đâm xuyên qua bờ vai cô, suýt làm cô ngã đi. Nó xuất phát từ một trong những vết cắt sâu, chạy dọc cánh tay. Cô đã bị thương mà không hề biết, vết thương cần phải được băng lại ngay, nhưng trước đó cô phải làm một việc khác. Cô phát hiện thấy người trưởng nhóm gác đang đứng giữa các thầy thuốc và những người bị thương, cô thúc ngựa tiến về phía ông.

“Anh Thor Khống Lồ đâu?”, cô hỏi thẳng.

Người đàn ông tóc bạc ngẩng nhìn cô. “Tôi e rằng anh ấy đã gặp chuyện, cận vệ Alan. Tôi đã đi tìm anh ấy...” Ông chỉ vào bãi chiến trường. “Không thấy anh ấy đâu, kể cả sống lẫn chết. Đúng khi toàn bộ chuyện này bắt đầu thì Jem Tanner bước vào lều với một cái đầu sưng vù. Anh ta nói Thor đã đập anh ta bất tỉnh.”

Alanna quan sát con Ánh Trăng, con ngựa đang nôn nao khi người thấy mùi máu tỏa ra từ những người bị thương. “Jem Tanner buộc tội anh Thor Khống Lồ đã chạy sang với kẻ địch sao?”

Người đại úy bực bội gật đầu. “Tôi không tin. Tôi biết rõ Thor; anh ấy chiến đấu dưới quyền tôi đã nhiều năm nay. Từ đầu đến chân Thor không có một chút giả dối nào. Hoàn toàn ngược lại với Jem Tanner.”

Alanna nhăn trán. “Đi tìm Jem Tanner và giam nó lại. Tôi ra lệnh.”

Đại úy cúi người. “Tuân lệnh, cận vệ Alan.”

Alanna nhìn lên phía những tàng cây và giơ tay đỡ cánh tay bị thương. Nếu Thor đã thật sự chạy sang phía quân thù thì giờ đây cô đã nhận được tin. Rất có thể không phải Jem, mà Thor mới là người bị lừa? Cô căng thẳng suy nghĩ. Thor sẽ đi về đâu, nếu anh bất tỉnh hoặc bị thương? Về hướng doanh trại - hay dọc bờ sông?

Cô thúc Ánh Trăng đi xuống doi đất, nơi còn nhiều người bị thương và nhiều người chết hơn nữa. Người ta sẽ nhận ra Thor ngay, với cờ người anh. Thor không có ở đây. Cô chăm chú xem xét mặt đất cho tới khi thấy những gì cô kiếm. Ở gần nơi những người lính gác thường đứng có một thứ gì rất nặng đã bị kéo xuống phía bờ sông. Cô thúc con Ánh Trăng đi dọc triền đất xuống tới mép nước và cô phát hiện thấy một nhóm bụi cây, nơi vết kéo ngưng lại. Ánh Trăng ngửi một vệt đất thăm màu và giật nhẹ về. Alanna vấp và xuống ngựa, vốc một chút đất đã ngả màu đỏ lên và ngửi. Trong thời gian vừa qua, cái mùi này đã trở thành quá quen thuộc với cô: mùi máu.

Đột ngột, cô thấy người chòng chành. Cô tóm lấy bờm Ánh Trăng và gắng đứng cho thẳng. Cô nghiêng chặt hai hàm răng, rút chai rượu dẹt ra khỏi túi yên cương và uống một ngụm lớn. Cô nổi một tràng ho rũ rượi và phun một chút rượu ra ngoài, nhưng đầu cô tỉnh táo trở lại. Cô cất chai rượu đi và cân nhắc. Thor đã bị thương, chuyện đó đã rõ ràng. Nếu đây là máu của anh, thì chắc anh phải bị thương nặng và cô không được phép phí thời gian. Cô nhắm mắt lại, đi sâu vào nội tâm, thổi lên ngọn lửa của phép lực, cô mở bàn tay ra và thúc cho phép thuật chảy vào lòng bàn tay, cho tới khi nó tỏa ra một cụm sáng màu tím trắng. Cô mở mắt ra và gật đầu với một chút thỏa mãn quyết liệt. Ánh sáng tỏa ra từ bàn tay cô bây giờ sáng hơn mọi bó đuốc và chiếu rọi mọi vật xung quanh. Sự cố gắng khiến đầu cô đau dội lên, thúc búa, nhưng cô cố giữ. Một khi đã tìm được Thor, cô vẫn còn rất nhiều thời gian để mà xiú xuống.

Những dấu chân, hiện trước mắt cô là những lỗ thăm màu ẩn sâu vào lòng đất, kéo dọc bờ sông, đúng như cô dự đoán, hướng về hướng

bắc, về doanh trại. Với bàn tay còn rảnh, Alanna giật dây cương của Ánh Trăng và dẫn con ngựa trắng đi tới, trong khi gắng sức tìm dấu vết. Một lần cô dừng lại để băng cho cánh tay bị thương. Cô chảy một lượng máu nhiều đến nguy hiểm và việc sử dụng phép lực khiến cô kiệt lực nhanh hơn bình thường. Nhưng cô sợ là nếu cô ngưng cuộc kiếm tìm, một kẻ không có thiện ý với Thor có thể sẽ tìm thấy anh và giết anh. Khi Ánh Trăng dừng lại, Alanna suýt ngã. Con ngựa cái thúc mũi vào một thân hình đồ sộ, nửa ngâm dưới nước nửa vất lên bờ.

Alanna nặng nề quỳ xuống bên cơ thể đó. “Thor?”, cô thì thầm. Người đàn ông khẽ cựa quậy và rên lên. Đó là một nỗi vất vả quá sức khi cô phải dùng một tay xoay người anh lại, nhưng ngoại trừ quầng sáng mà nó tỏa ra thì cánh tay bị thương của cô bây giờ đã trở thành vô tích sự. Mãi rồi, con Ánh Trăng tới giúp cô và dùng mũi đẩy. Khi cô cuối cùng đã xoay cho Thor nằm ngửa ra, Alanna cứ thầm mong giá mà cô không làm được việc này.

“Đúng.” Giọng nói của chàng không lồ giờ chỉ còn là tiếng thì thầm. “Nó móc mắt anh. Em có rượu cho anh không?”

Alanna mở chai và thận trọng ghé miệng chai vào môi anh. Anh thậm chí không còn đủ sức để cầm lấy chai.

“Jem Tanner đã phản bội chúng ta”, Thor thở hổn hển. “Anh không biết gã làm như thế nào. Ngay từ khi bắt đầu bữa gác gã đã nóng nảy bồn chồn. Phải có kẻ nào đó ra tín hiệu, sau đó gã đập anh gục xuống. Khi anh tỉnh dậy” - anh đặt tay lên mặt mình “lúc đó anh choáng váng lắm, nhưng còn nghe được tiếng tù và.”

Trong khi Thor nói, Alanna dùng phép lực khám bệnh và cảm nhận rõ, sự sống đang trôi khỏi cơ thể bạn mình.

Ngay cả khi vết thương của anh không nặng tới thế, thì anh cũng đã mất quá nhiều máu để có thể được cứu sống.

“Em có thể giúp được anh không?”, Thor thì thầm. “Anh chỉ muốn ngủ thôi. Anh mệt quá.”

Alanna run rẩy. Cô sinh ra đã được trời phú khả năng chữa bệnh. Nhưng cô chưa bao giờ sử dụng phép lực để giết một con người. Cô không tin là cô có thể làm được điều đó.

Thor sờ soạng, cho tới khi tìm được cánh tay cô. “Em bị thương”, anh lẩm bẩm khi chạm vào lần băng đẫm máu. “Thôi. Hãy lo cho vết thương của em. Anh đã cố được cho tới nay - để anh chờ Thần Bóng Tối thêm một chút cũng chả sao.”

Alanna đặt bàn tay còn khỏe mạnh của cô lên trán Thor và phép lực của cô tỏa sáng trong khoảng rừng thưa như một quầng lửa tím thẫm. “Ngủ đi anh, Thor”, cô thì thầm.

Cô cảm nhận rõ bàn cô chìm vào một vực tối sâu ngút.

Alanna đứng dậy. Tim Thor đã ngừng đập và anh mỉm cười. Bối rối, cô đáp lại nụ cười của anh, thế rồi vạn vật xoay tròn quanh cô. Hai đầu gối cô bắt đầu run lên và khuyu xuống.

Lạy Đức Mẹ vĩ đại, cô cúi kính nghĩ khi ngã xuống. Con đã quá sức.

Một dáng tối hùng vĩ cúi xuống bên cô. “Thor”, cô thở dài khi nhận ra Thần Bóng Tối. “Ngài muốn Thor.” Vị thần chìa một bàn tay ra, một bàn tay còn đen hơn cả bóng đêm, và chạm vào mặt cô. Alanna nhắm mắt lại - nếu đây là cái chết, thì cô cũng không quan tâm nữa.

Chương 6. Bị bắt

Khi Alanna mở mắt ra thì mặt trời đang tỏa sáng. Chạm vào cánh tay đau buốt, cô thấy ở đó một lớp băng dày.

“Là do anh quán cho em đấy.” Jonathan ngồi bên cô, trên một chiếc ghế dã chiến. Anh đặt cuốn sách sang bên. “Anh nghĩ là em không muốn để công tước Baird lại gần, ít nhất là chừng nào em còn bất tỉnh. Ngoài ra, một cơ cánh tay của em bị cắt đứt. Ngay cả khi em dùng phép lực thì phải cần một thời gian dài nó mới lành. Đây thật sự là một năm tồi tệ cho em, xét cả về mặt cơ lẫn xương.”

Alanna vắt vẻo mỉm cười. “Cảm ơn. Anh tìm ra em?”

“Thật ra là Mãi Trung Thành. Con mèo này còn thông minh hơn vô khối người khác.”

Mãi Trung Thành ngáp. Dĩ nhiên là như thế. Nó nhảy lên chân giường của Alanna và nằm xuống cạnh cô. Cô nàng vừa ngủ ba ngày liền đây, nó thêm vào.

“Ba ngày!”, Alanna thở hắt ra. “Không thể nào!”

“Sao - con mèo vừa nói cho em biết hả?” Jonathan lắc đầu. “Thôi, thế nào cũng được. Anh không muốn biết. Đúng thế, ba ngày rồi. Tại sao em sử dụng phép lực? Khi bọn anh tìm thấy em thì người em vẫn còn sáng.”

Alanna xoa đầu. “Em phải tìm Thor và lúc đó em không có đuốc. Thế rồi...” Đột ngột cổ họng cô nghẹn thắt lại và lệ cháy lên trong mắt. “Em đã giúp anh ấy ngủ đi. Thần Bóng Tối đến.” Cô ngược nhìn Jonathan. “Người ta có tìm thấy Jem Tanner không?”

Hoàng tử lắc đầu. “Gã ta biến rồi. Phải Thor vô tội?”

Alanna chậm rãi uống vài ngụm nước rồi giải thích chuyện gì đã xảy ra. Khi cô kể xong, hoàng tử giận dữ đi đi lại lại trong lều.

“Phản bội!”, anh rít lên. “Lạy Đức Mẹ vĩ đại, lẽ ra bọn ta phải tự đoán ra!” Đột ngột, anh chán nản ngồi xuống. “Ta không làm gì được cả. Mệnh lệnh của cha anh vẫn vậy. Ông thậm chí còn cân nhắc đến khả năng nhường toàn bộ bờ sông bên phải cho Tusain.”

“Nếu đưa cho bọn chúng bờ phải, bọn chúng sẽ không chịu ở yên cho tới khi chiếm được toàn bộ thung lũng”, Alanna nói thẳng.

Jonathan gật đầu. “Nhưng không ai thuyết phục nổi cha anh. Ông rất trung thành với biệt danh ‘Người Yêu Hòa Bình’ của ông.”

“Sau những cuộc chiến xâm lăng của thái thượng hoàng, ông quả thật cũng đã giữ gìn được hòa bình”, Alanna nói. Cô gắng sức làm người khách quan.

“Đúng thế, nhưng lần này ông sai rồi!”, Jonathan giận dữ. Một thoáng, anh chìm trong những suy nghĩ tăm tối, nhưng rồi anh lại mỉm cười và cầm lấy tay cô. “Nhìn anh mà xem. Em vừa mới tỉnh dậy chưa đầy năm phút, anh đã chất cả một đống lo âu lên đầu em. Lạy thần Mithros, anh mừng xiết bao vì em đã đỡ hơn!”

Alanna ấn tay anh. “Cảm ơn anh đã lo cho em.”

Anh duỗi một bàn tay, gạt một lọn tóc ra khỏi mặt cô. Đột ngột, gương mặt anh ở rất gần. Alanna thấy mình không dám thở. Dịu dàng, hầu như rụt rè, Jonathan hôn cô.

Có người đến, Mãi Trung Thành cảnh báo.

Khi Myles bước vào lều, ông nhìn thấy một chàng Jonathan mặt cắt không còn hột máu vừa mới cầm cuốn sách lên tay, và một chàng cận vệ đỏ lựng như cà chua, đang hối hả uống nước. Mắt Myles chuyển từ người này sang người kia và thêm một lần nữa Alanna tự hỏi, liệu Myles có biết - hay nghi ngờ - cô thật sự là ai.

“Đã tới lúc con tỉnh dậy rồi”, Myles bình tĩnh nhận định. “Con có rõ là con vừa ngủ suốt ba ngày không?”

Việc Alanna sử dụng quá nhiều phép lực trong trạng thái bị thương đã rút kiệt sức cô. Công tước Roger ra lệnh cho cô tránh xa mọi cuộc chiến, và điều này khiến cô lần nào cũng nổi lo mỗi khi Jonathan đi vắng. Không phải cô sợ cận vệ Douglass của Raoul không đủ khả năng bảo vệ cho hoàng tử khi chiến đấu. Nhưng cô tin chắc rằng, cận vệ ta không thể làm điều đó tốt như chính cô. Nhưng công tước Roger đột ngột tỏ ra rất quan tâm đến sức khỏe của cô, còn Jonathan, Myles và công tước Baird cũng đứng về phía ông ta: Người ta tuyên bố cô mất khả năng chiến đấu. Trong sâu thẳm tận cùng của trái tim mình, Alanna biết là họ có lý - cánh tay cô sẽ còn đau cả vài tháng nữa và cho đến bây giờ cô vẫn phải chịu đựng những cơn choáng váng chòng chành. Cô thậm chí chưa đủ phép lực để đốt nến.

Cuộc tìm kiếm việc làm dẫn cô men ngược rồi lại xuôi dòng sông. Cuối cùng, cô lại về với trại quân y. Mặc dù không thể sử dụng phép lực, nhưng cô có thể bưng chậu rửa, có thể băng vết thương và làm vô vàn những việc nhỏ nhỏ khác, đó là nội dung của những ngày dài tháng Sáu sau sinh nhật thứ 16 của cô. Jonathan thường đến thăm cô, ở lại, chuyện trò với những người lính và chữa bệnh cho họ.

Thỉnh thoảng, nhất là khi công tước Baird nhìn thấy cô quá mệt mỏi, những thầy thuốc lại đuổi cô đi. Lúc đó cô tìm đến những lều rèn vũ khí. Nhóm người thô xù ở đây thường lờ cô đi, cùng lắm thỉnh thoảng chỉ đưa cho cô một ống bễ hoặc một cái kìm, ra hiệu cho cô tỏ ra có ích. Cô vá kiếm, thương, dao và áo giáp, học cách mài vũ khí và giữ ngọn lửa trong một nhiệt độ bình ổn nhiều giờ đồng hồ liền. Sẽ không thể khéo léo được như chú Coram, người đã dạy cho cô những bước căn bản nhất trong nghệ thuật lò rèn, nhưng cô sẽ luôn có khả năng giữ gìn vũ khí và áo giáp.

Cô còn thực hiện cả việc canh gác. Trong đợt tấn công lớn của quân Tusain, nhóm lính của Jonathan là cánh quân bị thiệt hại nặng nề nhất, và họ hàm ơn khi có người canh dùm cho họ.

Một buổi tối cuối tháng Bảy, cô đứng trong vị trí gác dưới thác nước cùng anh bạn mèo Mãi Trung Thành. Họ tạm thời ở một mình. Người lính canh cùng với cô có một vết thương ở đùi chưa lành hẳn, và Alanna đã cử anh ta vào trại để gọi một người thay thế. Người lính đi chưa lâu thì có tiếng cành cây gãy phía sau lưng cô. Alanna xoay lại, chĩa ngọn thương về phía kẻ mới tới.

Ánh sáng màu vàng bừng tỏa trên một bàn tay và soi rọi một thoáng gương mặt của công tước Roger.

Mãi Trung Thành cọ mình vào mắt cá chân Alanna, vừa phun phè phè vừa nhố.

“Thôi đi”, Alanna ra lệnh và chậm chậm chúc mũi thương xuống. Mãi Trung Thành vâng lời. “Bẩm tướng công, ngài đến trễ vậy.”

“Thật ra chưa trễ lắm đâu. Em cứ ngồi xuống. Ta biết em vẫn còn nhanh mệ.”

Alanna vâng lời và ngồi xuống một tảng đá lớn. Mãi Trung Thành nhảy vào lòng cô. “Em thấy vinh hạnh được tướng công lo cho em, bẩm tướng công.”

“Em đã chứng minh lòng dũng cảm khi tìm được Thor và nghe câu chuyện của anh ta. Thật đáng tiếc là em đã ngắt đi trước khi về tới trại; rất có thể em đã tóm được kẻ phản bội.”

Alanna nhún vai, nhưng mắt vẫn nhìn người anh họ của Jonathan không ngưng. “Tướng công có thể tin em, em chỉ muốn đá cho mình một cái - không, phải nhiều cái - vì chuyện đó.”

Bầu tĩnh lặng phủ xuống giữa họ, những tích tắc kéo dài ra như không kết thúc. Mình sẽ không hỏi tại sao ông ta tới đây, Alanna nghiêng răng tự nhủ. Ông ta sẽ tự nói cho mình biết, một khi tới lúc. Ông ta không lên đây chỉ vì lịch sự.

Đột ngột công tước Roger nói: “Ta không phải là bạn bè, hay em nghĩ sao, Alan?” Bàn tay Alanna cứng lại quanh cán thương. Tay Roger này vừa ra cho cô một ngọn đèn khá nặng. “Không, bẩm tướng công, ta không phải bạn bè”, cô điềm đạm đáp.

Ánh sáng phép thuật của ông ta không cháy nữa và thật khó nhìn được nét mặt ông ta. “Liệu có khả năng ta là kẻ thù không?” Về chuyện này và về nguyên nhân của câu hỏi, Alanna phải suy nghĩ một hồi. “Em không biết”, cuối cùng cô nói. “Có lẽ tướng công nên nói cho em biết chẳng?”

“Ta có thể là một người bạn rất tốt, Alan.”

Cổ họng cô khô khốc. Ông ta đang chơi trò nào vậy? Có phải đó là một lời cảnh báo - hay lời đe dọa? “Em hoàn toàn không mong muốn có một kẻ thù như quý ngài. Em rất muốn sống thọ và chết trong khi ngủ.”

Khi ông ta cười, hai hàm răng trắng lấp lóa nổi bật trên gương mặt chìm trong bóng tối. “Cái đó thì ta thông cảm. Em có thể có một kết thúc tốt đẹp như thế - nếu ta là bạn bè của nhau. Em có thể có nhiều thứ.”

Alanna đổi thế cầm thương; những ngón tay cô tê dại. “Em phải được đảm bảo là bạn bè em cũng có cùng cơ hội đó, bầm tướng công”, cô xác xược. “Thành thật mà nói em nghi đó không phải là chủ định của tướng công.”

Cả một lúc lâu Roger không nói gì. Rồi cô nhìn thấy ông ta nhún vai. “Ta hiểu rồi. Thôi được - chừng nào em còn nghĩ như thế thì chúng ta...”

“sẽ không phải là bạn bè”, Alanna bổ sung, rất lịch sự.

Roger cúi chào. “Ta tôn trọng sự thành thực của em, Alan von Trebond. Không phải ai cũng dám nói chuyện thẳng thắn như thế với ta.”

Alanna nhếch mép. “Chẳng mấy người được kế thừa một dòng máu điên.”

Câu này dụ được một nụ cười của ông ta. “Em nghĩ thế sao? Thôi, chúc em ngủ ngon đêm nay, cận vệ Alan.”

Alanna đứng dậy. Hơi lạnh bốc lên từ dòng sông khiến cô hơi đờ đẫn. “Bầm tướng công.” Cô nhìn thấy Roger biến vào bóng tối. “Ông

ta là người có phong cách”, cô khẽ khàng nhận xét.

Ông ta có thể có phong cách, nhưng thâm hiểm như một con rắn, Mãi Trung Thành cảnh cáo.

Alanna chạm tay vào đốm lửa thần đeo dưới áo. “Tôi biết chứ”, cô khẽ đáp. “Tôi cứ mong có được thứ gì để trừ diệt gã ta.”

Cho hẳn thời gian, anh bạn mèo khuyển. Hẳn sẽ cung cấp đủ bằng chứng để ta bẻ gãy hẳn.

Alanna nhăn trán. “Vấn đề chỉ là, khi ta tới được bước đó thì gã đã trở thành bất khả chiến bại.”

Đúng thế, Mãi Trung Thành ngáp. Có sương mù bay lên kìa. Nói chưa xong anh chàng mèo đã cuộn tròn mình và ngủ thiếp đi.

Alanna thấy những dải ma quái màu trắng sữa bốc lên từ mặt sông. Cô rất rất mệt. “Lại còn thế nữa”, cô ngáp. “Mình đâu có nghĩ là đêm nay sẽ có sương mù.”

Thật nhanh, lớp sương mù đặc lên và bao quanh mỗi tiếng động ban đêm. Mọi âm thanh đều khác đi: dòng sông, doanh trại ở phía xa, kể cả thác nước kề bên. Mũi Alanna ngứa giật từng cơn cho tới khi mắt cô tràn lệ. Điều cô mong muốn nhất lúc này là được gục xuống tại trận và ngủ thiếp đi một lúc. Không thể nào - cô đang gác! Người lính gác thứ hai ở đâu thế không biết? Lẽ ra người thay thế phải đến từ lâu rồi mới đúng. Nóng nẩy, Alanna đi xuống mép sông và vãi nước lạnh lên mặt. Nó chẳng giúp được mấy chút. Khi quay trở lại vọng gác, cô làm mọi cách mà không thể nào đánh thức nổi con mèo Mãi Trung Thành. Rõ ràng có cái gì đó không ổn ở đây; việc mũi cô bị ngứa cho biết quanh đây có pháp thuật, và có vẻ như con mèo là nạn nhân. Cô có cần đi tìm trợ giúp?

Tảng đá đập vào đầu cô giải quyết câu hỏi này. Alanna gục xuống. Đám đàn ông đã lên tới đây theo lớp sương mù hả hê cười.

“Nhanh lên!”, Jem Tanner rít lên khi chúng xong trối chân trối tay của cô. “Để một lúc nữa là pháp thuật này cũng tác động vào cả bọn mình!”

“Làm gì với con mèo?”, một tên vừa hỏi vừa ngáp. “Ông ấy bảo, con mèo...”

“Quên con mèo đi!”, Jem sảng giọng. “Đưa thẳng bé này lên thuyền với những đứa khác!”

Người lính vừa muốn bắt đầu phiên canh thứ hai chạy hộc tốc vào trại, tay nâng con mèo Mãi Trung Thành đang ngủ.

“Cận vệ Alan bị bắt cóc!”, anh ta vừa thở hổn hển vừa giải thích với hoàng tử. “Con mèo còn sống, nhưng tôi không lay được nó dậy! Còn người lính gác thứ hai, cùng phiên với cận vệ, nằm trong lều. Cả anh ta tôi cũng không đánh thức được!”

Jonathan đón lấy con Mãi Trung Thành và dùng pháp lực xuyên vào con thú đang ngủ. Không một lời cảnh báo, hoàng tử đảo mắt lên và gục xuống. Mãi Trung Thành cựa quậy một chút rồi lại ngủ tiếp.

Người lính canh hộc tốc chạy đi, gọi Myles. Hiệp sĩ không phí thời gian: ông tóm lấy một cái xô đựng nước và đổ cả một xô lên đầu Jonathan cùng con Mãi Trung Thành. Con mèo xoay mình, thở dài. Hoàng tử cựa quậy rồi mơ màng nhìn lên mặt người bạn lớn tuổi. “Pháp thuật”, anh thầm thì rồi ngồi thẳng dậy. “Pháp thuật, làm cho con mèo ngủ...”

Đột ngột, anh nhột mặt ra và tóm lấy người lính gác. “Alan bị bắt cóc? Anh có chắc không?”

Trưởng nhóm gác chạy vào lều. “Muôn tâu điện hạ, Sir Myles - ba lính đứng gác bên bờ sông đã biến mất. Hai lính bộ binh có tên là Micah và Keel. Và...”

“Alan von Trebond”, Myles gằn giọng.

“Đúng thế, bẩm ngài. Đám sương mù khốn khiếp đó dày quá, ta hầu như không thể nhìn thấy bàn tay trước mặt. Nhưng chúng tôi đã tìm thấy dấu vết. Bọn hiểm độc đó đã đi thuyền sang phía dưới chỗ Micah đứng gác, chúng đi bộ lên phía thác nước rồi bắt ba người đi theo. Tôi đã điều quân, để phòng trường hợp bọn Tusain tấn công ngay bây giờ. Toàn trại đã được báo động.”

Mãi Trung Thành gắng sức đứng lên, và rùng mình. Lòng nó dựng lên thành vô vàn những mũi tên ướn sững. Đột ngột, nó buông ra một tiếng thét thình nộ và chạy ra màn đêm. Myles và những người lính ngỡ ngác nhìn theo.

“Có ai đó đã biết nó sẽ cùng Alan đứng gác”, Jonathan nói. Trông hoàng tử già hần đi, nét mặt đanh lại. “Chúng đã sử dụng một câu thần chú, chủ đích nhắm vào Mãi Trung Thành. Khi chạm vào nó, thậm chí tôi cũng bị ngắt đi.” Hoàng tử cắn môi. “Có thể chúng đã bắt đi ba người, nhưng mục đích của chúng là nhắm vào Alan. Chúng biết là cậu ấy sẽ đứng gác ở đó cùng con mèo.” Anh tóm lấy cánh tay Myles. “Myles, ta phải làm một điều gì đó! Nếu chúng nó phát hiện ra...”

“Im nào, Jonathan!”, Myles ngắt lời. “Ta sẽ làm những gì ta làm được.”

Người lính gác đã mang Mãi Trung Thành lại đây thét lên: “Ta chả làm được gì hết. Chúng ta bị trói chân tại đây bằng những mệnh lệnh ngu ngốc nhất xưa nay...”

Đại úy của anh ta và cả hai người quý tộc nhìn anh ta trân trân. Người lính nuốt khan rồi nói. “Xin thứ lỗi, điện hạ, nhưng mà đúng như vậy. Micah và Keel là bạn tôi và cách đây chưa đầy hai tuần, cận vệ Alan đã cứu cho tôi cọng mắt này. Còn bây giờ thì chúng ta không giúp họ được một chút nào!”

Jonathan đặt tay lên vai người đàn ông và ép mình mỉm cười. “Rồi ta sẽ xem thế nào, anh bạn.” Hoàng tử gật đầu với Myles. “Tôi sẽ cưỡi ngựa xuống lũy thành. Rất có thể Roger biết chuyện gì xảy ra ở đây.”

Myles giật giật râu. “Có thể”, ông trầm ngâm nói. “Rất có thể.”

Roger chỉ biết dạng pháp thuật nào đã được sử dụng để đẩy con mèo và những người lính gác vào giấc ngủ mê.

“Trò đó thì tay phù thủy cấp làng nào cũng làm được, tôi e thế”, ngài công tước giải thích với Jonathan. “Giấc ngủ là thứ đặc biệt dễ tạo, bởi nó là chuyện tự nhiên đối với cơ thể.” Ông ta nhìn qua khuôn cửa sổ và thở dài, thừa biết Jonathan đang quan sát ông ta rất chăm

chú. “Thật là tội nghiệp cho cậu trai trẻ tuổi. Nhưng mà mệnh lệnh của cha em... Ta phải chờ phía bên kia lên tiếng đòi tiền chuộc. Alan là một người quý tộc và công tước Hiram chắc cũng không dám vi phạm những luật lệ của chiến tranh.”

Nhưng không có con bồ câu đưa thư nào bay qua dòng sông và mang đến một lời yêu cầu tiền chuộc. Khi buổi trưa của ngày sau vụ bắt cóc đã qua đi từ lâu thì Jonathan quay trở lại lều mình, mắt đỏ kè. Con mèo Mãi Trung Thành nằm cạnh anh trên cái giường đã chiến tranh thật thảm hại. Jon ngủ thiếp đi, trong khi tay vẫn ve vuốt con mèo, nhưng chỉ một vài tiếng đồng hồ sau anh đã lại đi đi lại lại ven sông, lờng lộn như một con hổ. Không chỉ có mình Jon - kẻ bên anh còn có những người lính từ quân trại, từ lò rèn, những thầy thuốc, bạn bè của Jonathan - tất cả nhìn trôn trôn sang bờ bên kia, như thể họ sẽ thấy ba người bị mất tích nếu căng mắt cho đủ độ. Khi quay trở lại trại, Jonathan gặp ở đó một ông Myles nhìn trôn trôn vào một cốc Banntwein đầy ắp. Hoàng tử ngạc nhiên khi thấy ngài hiệp sĩ có bộ tóc bù xù hôm nay không uống.

“Chuyện này quá trầm trọng, không uống được”, Myles nói, như vừa đọc được suy nghĩ của hoàng tử. Ông gật đầu về phía Mãi Trung Thành, con mèo đang nằm, đầu đặt trên hai chân trước, hai mắt mở lớn, không chớp một lần. “Nó đang lo. Và cái đó lại khiến cho ta lo. Ta tin chắc như thế - bắt cóc Alan là nguyên nhân duy nhất cho vụ tấn công.”

Jonathan ngồi xuống, vịn hai bàn tay vào nhau. “Myles, tôi không thể để cậu ấy bên đó”, anh thì thầm. “Cậu ấy...”

Myles lắc đầu. “Đừng làm thế.”

“Sao kia?”

“Chắc em vừa muốn nói cho ta biết, tại sao chúng ta không được phép để Alan lâu trong hàng ngũ kẻ địch. Cái đó ta muốn tự Alan nói ra, chùng nào thẳng bé sẵn sàng nói cho ta biết.”

“Ngài đã biết rồi”, Jonathan buộc tội ông.

Người đàn ông lớn tuổi cười. “Ta cứ nói như thế này, ta có một phỏng đoán. Song ta không vội tìm lời chứng thực đâu.”

Jonathan sầm mặt xuống, đứng dậy đi đi lại lại. “Nếu Alan còn ở lâu bên sông, ngài chẳng còn phải chờ lâu đâu.”

Myles thấy Jon đang ngắm dòng sông. “Cha của em đã tuyên bố rất rõ ràng, hoàng tử Jonathan”, ông khẽ khàng giải thích. “Người nào tìm cách cứu ba người đó ra cũng sẽ bị chặt đầu. Ta hy vọng rằng hoàng tử sẽ cảnh báo cho những người khác, bởi ta sợ là bọn họ đang lên kế hoạch cứu người.”

Jonathan nhìn Myles. Đột ngột, anh nảy ra một ý. Thật là một ý tưởng điên rồ, nhưng vẫn còn tốt hơn là không. “Rất có thể hình phạt sẽ phụ thuộc vào chuyện ai là người cầm đầu trận tấn công cứu người.”

Myles đáp lại ánh nhìn trân trối của hoàng tử bằng vẻ điềm đạm. “Lời thề của ta với cha em ép ta phải ngăn cản những thử nghiệm cứu người.”

Jonathan mỉm cười. Anh biết hiệp sĩ muốn nói gì. “Dĩ nhiên, Myles. Mà ngoài ra, ngài sẽ làm gì sau bữa tối?” Myles giật giật râu. “Ta tin rằng, ta sẽ phi ngựa sang lũy thành để bàn luận với vị tổng chỉ huy của chúng ta. Chắc là sẽ phải bàn tới khuya đấy.”

Jonathan lơ đãng gật đầu. “Ngài cần phải đem theo vài người lính”, anh lẩm bẩm trong khi căng thẳng cân nhắc. “Em không muốn cả ngài cũng sẽ bị bắt cóc, nhất là bây giờ, khi khả năng che chắn của chúng ta đột ngột lại trở nên tồi tệ đến như vậy.” Thế rồi anh bước đi, những bước chân quả quyết.

Myles nhìn theo, cười thầm trong dạ. “Mỗi ngày chàng trai này một giống Thái Thượng Hoàng hơn.”

Con mèo, đột ngột trông tươi tắn hẳn, duỗi dài thân ra. Đúng thế, nó đồng tình.

Jonathan bàn kế hoạch của anh với duy nhất một người, là người lính đêm trước đã mang con mèo Mãi Trung Thành lại. Vậy là đủ rồi.

Sau khi mặt trời đã lặn, Jon, Gary, Raoul cùng cận vệ của họ ra đến thác nước thì ở đó đã có tới ba chục đàn ông và mèo Mãi Trung Thành.

“Nhiều thế?”, Sacherell bồn chồn thì thầm.

“Tôi không thể mang ít người hơn”, chàng lính trẻ tuổi đáp. “Có mười người khác đứng gác, hỗ trợ khi ta rút quân.”

Jonathan hài lòng gật đầu. “Bắt đầu.”

Đúng lúc Myles và Roger đang chơi cờ thì một người lính gác nhào vào trong và hối hả thì thầm vào tai Roger. Myles thú vị thấy người anh họ của Jon đột ngột trắng bạch ra.

“Cái gì?”, ngài công tước phun ra.

Lính gác cúi mình. “Đúng thế, bầm tướng công. Chắc là phải trên ba mươi. Họ đã đốt những túp lều mà kẻ địch dựng lên ở phía bắc doanh trại Tusain. Tôi tận mắt nhìn thấy từ trên tường.”

Roger nhảy phắt dậy, xoay sang phía Myles với đôi mắt bốc lửa. “Quý ngài có biết, người em họ cao quý của tôi vừa làm gì không? Anh ta tìm cách cứu mạng cái thằng cận vệ khốn kiếp!”

Myles uống một ngụm vang nhỏ. “Thật sao?”, hiệp sĩ thân thiện trả lời. “Nhà vua chắc chẳng vui lòng đâu.”

“Tại sao quý ngài không hề biết chuyện gì?”, Roger sôi lên bùng bùng. “Suốt chiều nay quý ngài ở đó, chắc quý ngài đã thấy họ lập kế hoạch?”

“Họ đâu có để lộ kế hoạch ra cho người nào có thể ngăn cản họ”, Myles nói. “Dĩ nhiên là tôi biết họ giận dữ cùng cực. Kế cũng là chuyện bình thường, những người lính đó bị người ta tóm lấy ba người bạn ngay trước mũi. Thậm chí còn có tin đồn rằng, Jem Tanner không phải là kẻ phản bội duy nhất trong hàng ngũ chúng ta.”

“Liệu tôi có cần cử một toán quân đi giúp họ không, bầm tướng công?”, người lính gác chen vào. “Về số lượng thì họ yếu thế...”

“Đừng có ngu!”, Roger sỗ sàng cắt ngang. “Nhà vua sẽ chặt đầu chúng ta, nếu ta còn hỗ trợ thêm cho sự điên rồ của người em họ tôi.”

“Tôi không tin là đức vua sẽ bắt hoàng tử chịu tội chết, chỉ vì cậu ấy đi cứu một người bạn”, Myles nhận định. “Và tôi cũng không tin rằng đức vua lại bất công đến mức ra tay trừng phạt những người đi cùng hoàng tử.” Nói xong, Myles xoay sang với cốc rượu của ông.

Roger lấy hơi thật sâu. Mãi tới giờ gã đàn ông mới bình tĩnh trở lại. “Những gì mà em họ tôi có thể được phép, những kẻ khác không được phép.” Rồi gã quay sang với người lính gác. “Ra lệnh cho cung thủ đứng bên bờ sông. Họ có thể hỗ trợ khi hoàng tử Jonathan rút quân.” Gã bước đến bên bàn làm việc và giơ tay cầm lấy một quả cầu pha lê phù thủy. “Xin thứ lỗi cho tôi, Sir Myles. Tôi phải báo cáo việc này với chú tôi.”

Alanna tỉnh dậy trong một túp lều nhỏ bằng gỗ. Bên cô có hai người, lính từ trại của Jonathan, tên là Micah và Keel, họ vẫn còn ngất. Khi Alanna nhìn lên khung cửa sổ nhỏ xíu có găng song sắt, cô thấy trời đã quá trưa từ lâu. Cô múc một gáo nước từ xô và vã nước vào mặt hai người lính. Một công việc khó khăn, bởi thứ nhất cánh tay cô vẫn còn cứng và thứ hai, giống như hai người kia, cô phải mang những đoạn xích nặng trĩu. Khi cô sử dụng cái chút xíu phép lực đã gom góp được trong hai tuần vừa qua, để bắt cái tiếng gõ không ngừng thôi thúc trong cánh tay bị thương im đi, Alanna bất ngờ thiũ xuống và phải há mồm lấy hơi. Những dây xích này có chứa phép thuật, chúng khiến cả phép lực lẫn cơ thể cô tê liệt.

Micah và Keel dần tỉnh dậy. Họ còn phần nào mê muội vì cái phép thuật đã khiến họ ngủ thiếp đi.

“Phép thuật - khốn nạn!”, Keel găm gù và nhổ xuống mặt đất. “Không một chiến binh đứng đắn nào lại nhờ đến trò phù thủy!”

“Một chiến binh đứng đắn cũng không nhờ đến một kẻ phản bội”, Micah giải thích cho đồng đội. “Mà công tước Hiram đã làm cả hai thứ. Gã không dừng tay trước chuyện gì.”

Câu chuyện của họ bị gián đoạn bởi những tiếng chân nặng trĩu và tiếng xúng xoảng của chùm chìa khóa. Cửa mở ra, họ nhìn thấy viên đại úy quân Tusain với hai người lính kèm hai bên. Đại úy chỉ vào Micah và Keel.

“Cả hai người sẽ được thưởng hậu và được thả tự do, nếu báo tin cho chúng tôi.”

Micah hất đầu về phía Alanna. “Thế còn cậu bé? Cậu ta là quý tộc - cậu ta có quyền đòi được chuộc ra.”

Đại úy lắc đầu. “Cậu này thì không. Tướng công muốn đích thân nói chuyện với cậu ta.” Rồi người đàn ông sầm mặt xuống. “Đánh đấm kiểu này thì thật là bản thủ và dơ dáy”, ông ta lẩm bẫm.

Alanna và hai người bạn bối rối nhìn nhau. Người đàn ông nói chuyện gì vậy?

“Người ta sẽ tha mạng cho các anh, nếu các anh nói cho chúng tôi biết những gì chúng tôi muốn biết”, đại úy xứ Tusain nói tiếp.

“Tôi thà mang danh dự của mẹ tôi ra mà bán trước”, Keel phun ra. “Các người định làm gì với cận vệ Alan?”

Đại úy nhún vai. “Các anh đã có cơ hội của các anh.” Ông ta gạt đầu với lính của mình. Rồi cả ba đi ra ngoài, khóa cửa lại.

“Anh nói hay lắm”, Alanna trầm ngâm nói, “nhưng em e rằng anh vừa hại đến mạng hai anh đấy.”

“Có thể người của chúng mình sẽ tìm cách cứu bọn mình ra”, Keel hy vọng.

Alanna lắc đầu. “Nhà vua đã ra lệnh, bất kỳ ai mở chiến dịch cứu người đều bị quy vào tội phản quốc.”

“Đỡ tôi lên trên”, Micah đột ngột ra lệnh, mặt xoay về hướng Keel. “Tôi muốn nhìn chút.”

Alanna thấy người lính trẻ hơn đỡ Micah nhô lên phía cửa sổ. Một lúc sau, Micah lại nhảy xuống. “Bọn chúng nhốt ta vào góc sau cùng của doanh trại, che trước quân mình”, anh nói. “Ta có thể chạy đến

những bụi cây đặng kia.” Anh lắc lắc những dây xích trên cánh tay. “Nếu không có mấy thứ này...”

“Ô!”, Alanna đập tay lên trán. “Em là một thằng ngu. Đây này.” Cô rút từ một chỗ bí mật trên thắt lưng ra một dải thép dài và nhanh lẹ mở xích cho hai người đàn ông. “Ngay khi bọn anh có cơ hội, hãy chạy sang phía mấy bụi cây và tìm đường về trại mình. Đó là mệnh lệnh. Hiểu chưa?”

“Nhưng mà...”, Micah phản đối khi những sợi xích của anh rơi xuống đất.

“Không có nhưng mà gì hết. Chúng nó muốn em. Rất có thể chúng chẳng thèm gặng sức bắt lại bọn anh, nếu bọn anh trốn ra ngoài được. Hoàng tử Jonathan cần phải biết chuyện gì đã xảy ra.” Cô xoay sang mở khóa cho Keel, trong khi Micah nhăn trán xoa xoa mắt cá chân.

“Câu học cái đó ở đâu?”, Keel hỏi.

Alanna cười ngẩn. “Nói ra thì anh sẽ ngạc nhiên đấy.” Khi cả Keel cũng đã được tự do, cô tìm cách mở những cái khóa trên dây xích của mình. Nhưng đúng như cô lường trước: đoạn thép nóng trắng lên. Cô buông tay. Nó bị biến dạng hoàn toàn và trở thành vô dụng.

“Em biết mà. Có người nào đó đã cẩn thận tới ba lần để em không thoát được nơi này.” Phải đó là chuyện tình cờ, khi chỉ đoạn xích xiềng cô được phù phép và cưỡng lại món công cụ xưa nay vốn giúp cô mở được mọi ổ khóa khác? Không thể nào tin là chuyện tình cờ.

Đúng khi ánh hoàng hôn tắt đi, họ lại có khách thăm. Khi có tiếng bước chân lại gần, Micah và Keel nép sát vào hai bên cửa, tay cầm chắc đoạn dây xích thay cho Vũ khí. Những bước chân cầm bật.

“Đại úy!”, một giọng đàn ông rít lên. “Nếu nhà người còn tiếp tục phản đối, ta sẽ lo để nhà người nhận được một vị trí khó chịu hơn nhiều - ví dụ như ngay dưới mũi những cung thủ đứng trước lũy thành.”

“Tôi không thích ra trận theo kiểu này.” Đó là giọng của đại úy, người trước đó đã tới đây. “Như thế này không đúng với danh dự của

người lính.”

“Đối với ta kết quả mới là quan trọng, chứ không phải danh dự.” Kẻ lạ phun ra ba câu thần chú. Những ngọn lửa màu đỏ quét qua căn lều. Alanna bị lóa mắt; Micah và Keel ngã xuống; cửa mở ra. Alanna hấp háy mắt để đuổi đi những vệt tối khi viên đại úy cùng hai người lính vạm vỡ bước vào cùng một người quý tộc trong phục trang tráng lệ. Gã ta chẳng mấy cao hơn Alanna, có đôi mắt lớn màu nâu, những nét mặt sắc nhọn và trông điển trai. Nhưng khi gã thúc mũi giày rất đẹp vào người anh Keel đang bất tỉnh, thì quanh miệng gã hẳn lên một vệt xấu xí và vẻ điển trai bay mất. “Ta đã biết trước sẽ có chuyện này. Đứa nào tháo khóa?” Cặp mắt đẹp đẽ của gã xoay về hướng Alanna. “Mày phải không?”

Alanna đứng thẳng dậy, và khoanh hai tay trước ngực. “Ai mà biết được?”

Gã quý tộc cười trong vẻ độc ác. “Ta đã nghe kể về lối ứng xử tồi tệ của nhà người, Alan von Trebond.”

“Kỳ thật. Tôi lại luôn nghe nói rằng, những người đàn ông xứ Tusain ít nhất cũng có một chút danh dự.” Cô thấy mặt ông đại úy đỏ lựng lên. “Lời đồn nhiều khi dối trá đến kỳ quặc, đúng không?”

Có một kẻ nữa bước qua khuôn cửa mở. “Đừng để nó chiếm ưu thế, anh à”, Jem Tanner cảnh báo. “Thằng này tinh ranh lắm.”

Alanna nhào vào kẻ đã giết anh Thor Khổng lồ. Hai gã lính canh tóm lấy cô, đẩy cô xuống đất và một gã chìa mũi thương vào cổ họng cô. “Đừng làm như thế lần nữa”, gã giở giọng khuyên nhủ. Một thoáng sau, gã rút ngọn thương ra, để Alanna đứng dậy. Làn da rám nắng của Jem giờ cũng nhợt nhạt, gã lùi về phía cửa.

“Anh phải giết con rắn độc này, Hiram!”, Jem thúc hối. Micah và Keel tỉnh dậy. “Trước khi nó tìm được đường qua mặt anh!”

Alanna nhìn người đàn ông trong bộ cánh sang trọng. Vậy ra đây là công tước Hiram, nguyên nhân gây ra cái mùa hè dài đằng đẵng và

tỏm lợm này. Thật không thể tin là một gã đàn ông nhỏ thó như thế lại gây nên nhiều khó khăn đến thế.

Công tước cố nén một cơn ngáp. “Ta sẽ giết nó chừng nào thấy cần thiết, em trai”, gã tuyên bố. “Không sớm hơn một giây.”

Alanna chờ người ra. “Ra các người là anh em?”

“Bề ngoài chúng ta không giống nhau”, Hilam cười một nụ cười tàn độc. “Vì thế mà Jemis cũng rất thích hợp với vai trò do thám.”

Giờ thì Alanna nhớ ra, vua Ain von Tusain có hai người em trai. Công tước Hilam và bá tước Jemis. Jemis - hay là Jem - chẳng mấy ai nhìn thấy gã ta trong công luận. Người ta đồn rằng gã đi đây đi đó để báo cáo về cho ngài thủ tướng Hilam. Vậy là một tay điệp viên chuyên nghề!

Giận muốn trào sôi, Alanna khuyu gối xuống. “Xin thứ lỗi vì tôi đã không nhận ra quý ngài trước, công tước Hilam”, cô phun ra phè phè. “Phong cách dễ mến của quý ngài đã khiến tôi...”

Hilam đập mạnh vào cô, khiến cô ngã gục xuống đất. “Tao không thích khiếu hài hước của mày. Tao khuyên mày, đừng thử thách lòng nhẫn nại của tao.”

Alanna cong người. Cảm giác đau thốc mồ hôi toát ra. Không một kẻ nào để ý đến hai người bạn của cô. Tất cả chỉ chú ý vào cô và ngài công tước. Giận dữ, cô ngẩng lên nhìn gã. “Đá một tù nhân đang bị xiềng xích mới anh hùng làm sao. Rồi đây trong những đêm đông người dân sẽ còn hát những bài ca dũng mãnh về quý ngài!”

Hilam tóm lấy dây xích, giật cô đứng dậy. “Ta đã nghe kể về cái lưỡi độc ác của nhà ngươi, cận vệ Alan.” Gã bình tĩnh mỉm cười và điều đó khiến Alanna sợ. Không một ai đang giận dữ như Hilam lại cười như thế, chỉ trừ người điên. “Rất có thể ta sẽ cắt nó ra.” Gã ném Alanna ngã vào bức tường trong cùng của túp lều rồi bước tới, về phía cô.

Cô gắng gỏi gom sức đứng dậy, mắt nhìn gã không ngưng. “Quý ngài có cách ứng xử xứng đáng với thằng con hoang của mẹ chẵn dê

hơn là một người quý tộc”, cô chế nhạo, trong khi Micah và Keel bò từng li về phía cửa. “Có thể mẹ quý ngài đã phản bội cha quý ngài chẳng?” Hiram giáng cho cô một ngọn đèn khiến cô lại ngã khụy xuống. Micah và Keel nhao qua cửa và dồn sức chạy. Khi Hiram xoay người về để nhìn theo họ, Alanna tóm tới và ôm ngang người gã bằng hai cánh tay mình. Qua đó gã trai Tusain bị chính pháp thuật đang cướp sức Alanna ngăn trở, không thể ném một câu thần chú theo hai tù binh đang chạy trốn.

“Để chúng nó chạy!”, Hiram ra lệnh, giằng người ra khỏi tay Alanna và bạt tai cô. “Thằng này mới là thứ chúng ta cần quan tâm.”

“Cứ để nó cho em!”, Jemis thúc hối. “Nó là cái gai trong mắt em từ lâu rồi. Nếu không có nó thì đêm đó em đã giết xong thằng hoàng tử Jonathan.”

Từ phía xa vẳng lên tiếng la hét. Alanna lén nắm chặt hai ngón tay phải, cầu nguyện cho hai người bạn cô trốn thoát.

“Nó là cái gai trong mắt nhiều người từ lâu rồi”, Hiram sỗ sàng nói. Bộ mặt được cạo nhẵn nhụi của gã trông thật tàn độc. “Trước khi anh để cho em chơi với nó, phải bắt nó khai ra tất cả những kế hoạch của thằng hoàng tử và lão vua đó. Rồi sau đó nó có thể kể cho ta nghe cả những thứ ta hoàn toàn chẳng quan tâm, chỉ đơn giản vì nó sẽ lấp bấp phun ra mọi thứ trên đời, chỉ để cơn đau ngưng lại.”

“Dạy cho lũ lợn biết bay còn dễ hơn”, Alanna phun phè phè và nhổ vào mặt gã đàn ông.

Hiram chùi nước bọt đi. Cặp mắt rõ đẹp của gã chuyển sang màu trầm ngâm. “Phải một lúc nữa thì mày mới mềm ra đây.” Đột ngột, gã lại mỉm cười và tim Alanna rơi thụt xuống dưới. “Sẽ là một trò vui thú tử tế cho ta. Chỉ nghĩ mà xem - Mày sẽ được mang cái tai tiếng là nguyên nhân khiến cho tao chiếm đoạt toàn thung lũng. Danh dự cao quý của mày thấy thế nào hả, cận vệ Alan?”

“Có lẽ mẹ của quý ngài đã phản bội quý ngài với một con lợn lòi?”, Alanna trầm ngâm hỏi. Nghe những gì gã vừa nói, cô thấy trong người

tệ hết mức. “Rõ là hai anh em ngài đều có cách cư xử của lợn lòi, Jem thậm chí trông còn giống nữa.”

Jem muốn lao vào cô, nhưng một người lính giữ gã lại. “Jemis rất dễ nổi nóng”, Hilam giải thích. “Còn tao thì không. Để xuyên qua được lớp vỏ của tao, mày cần nhiều thứ chứ không phải chỉ là những cái gai con con này...”

“Rất có thể kiếm của tôi làm được chằng?”, Jonathan điềm đạm lên tiếng bên khuôn cửa. “Cảm ơn anh bạn Mãi Trung Thành. Có vẻ như anh bạn đã dẫn bọn tôi đến đúng nơi.”

Micah, Keel, Gary, Sacherell, Raoul và Douglass đứng sau hoàng tử. Mãi Trung Thành chạy lách qua chân họ, cong lưng đứng giữa Alanna và kẻ đang hành hạ cô, giận dữ phun ra phè phè. Hilam, kẻ bị ánh mắt tím biếc của con mèo - giống hệt ánh mắt Alanna - làm cho đỡ đỡ, vô thức lùi về một bước và rơi thẳng vào vòng tay Sacherell.

Jonathan kề mũi kiếm bên mũi Hilam. “Quý ngài làm ơn đừng động đậy và đừng tìm cách giở trò pháp thuật. Tôi sẽ lo sao cho cái trò đó hóc lại trong cổ họng quý ngài.” Anh xoay về phía ba người lính đang nhìn trân trân những cánh cung giương sẵn tên của Gary và Raoul. “Làm ơn đưa chìa khóa cởi xích cho bọn tôi, ngay lập tức.”

Viên đại úy ném nó về phía Alanna, cô mỉm cười với ông rồi mới bắt tay vào mở khóa. “Jonathan, những người lính này ổn lắm. Nhưng hai gã này” - cô chỉ về phía Hilam và Jemis - “là em trai của vua Ain.”

“Jem Tanner - em trai của vua Ain?”, Micah ngỡ ngàng thốt lên.

Chậm chậm, nét mặt Jon chuyển thành một nụ cười tinh ranh. “Tôi tin rằng, tôi đã biết làm cách nào để chúng ta yên ổn rời đồn lính này. Ta sẽ đem theo hai vị khách, hai vị khách hết sức quan trọng. Và tôi tin chắc thế nào ta cũng được một món tiền chuộc tử tế. Quý ngài có nghĩ như vậy không, công tước Hilam? Tôi không tin là nhà vua Ain sẽ thấy rằng hòa bình là một cái giá quá cao cho mạng sống của hai người em trai.”

Vua Roald không lấy gì làm hào hứng, nhưng đúng như Myles và Jonathan đã đoán trước, đức vua khó có thể cho người chặt đầu con trai mình. Thay vào đó, ngài đàm phán cho vùng Drell, và Tusain phải cam đoan từ bỏ vĩnh viễn mọi chủ quyền đối với toàn bộ thung lũng này. Nhà vua Ain còn sẵn lòng đáp ứng nhiều hơn: ông ta muốn có hai đứa em trai để bọn họ thay ông ta trị vì đất nước. Cho tới cuối tháng tám thì hiệp ước hòa bình đã được ký kết. Alanna cùng bạn bè của cô lại có thể về nhà.

Chương 7. Bài học mùa đông

Alanna siết chặt tà áo choàng cho gió không luồn được vào trong, gõ mạnh vào cánh cửa có gắn biểu tượng của thầy thuốc. Cô đứng chờ bà Cooper bước ra, mắt nhìn những chiếc lá mùa thu nhảy nhót trên đường phố.

“Chào bác ạ”, Alanna rụt rè nói và lật vành mũ che mặt ra phía sau, để mẹ Georg nhìn thấy ai đến thăm bà tối như vậy. “Con có thể gặp bác không?”

Bà Cooper cười và vẫy Alanna vào trong. “Lâu quá rồi nhỉ, cô bé”, bà vừa nhận xét vừa cài chốt cửa. “Ta vào bếp đi. Để bác làm ấm trà.” Nói rồi bà đi trước. Dáng vẻ đường bệ của bà hất một chiếc bóng dài xuống hành lang, “Ta cứ hy vọng những vết thương của con đã lành? Cánh tay con thế nào rồi?”

Alanna cời áo choàng và trải nó xuống phía trước lửa bếp, trước khi thận trọng xoay tròn cánh tay bên trái. “Thình thoảng nó vẫn còn cứng, nhưng nhìn chung thì ổn rồi. Vết thương không nặng như những người khác tưởng.”

Bà Cooper đặt ấm đun trà. “Con trai ta lại nghĩ khác. Nhưng có thể nó cũng có lý do để mà lo?”

Cô gái đỏ mặt. “Georg lo cho con nhiều quá. Con cứ hy vọng chuyện này sẽ khác đi trước khi con lên đường.”

“Vậy là con vẫn cứ theo đuổi cái kế hoạch rời bỏ bọn ta, ngay khi nhận được biển hiệp sĩ?” Người phụ nữ lệ làng đi lại, lấy tách và một chiếc đĩa đựng bánh ngọt. Alanna hăm hờ cắn vào một miếng bánh; bữa tối lúc này trong cung cô chỉ khẽ chạm vào món ăn của mình như một con chim sẻ.

“Dĩ nhiên”, cô nói với khuôn miệng nhét đầy bánh ngọt. Nhanh lẹ, Alanna nuốt xuống. “Con có cảm giác họ muốn thoát khỏi con, ngay khi họ biết con là con gái.”

“Có khi con nghĩ oan cho họ”, bà Cooper nói và rót trà. “Georg nói với ta rằng người ta quý con và tin con.”

Alanna nhăn trán. “Không phải tất cả đâu.” Cô gạt cái suy nghĩ về ngài công tước Roger vào góc xa xăm nhất trong đầu và đặt cả hai bàn tay ôm lấy tách trà.

“Hoàng tử thế nào rồi?”, người phụ nữ hỏi và ngồi xuống.

Alanna xoay tròn đầu ngón tay trên mặt trà nóng và khe khẽ trả lời: “Con không rõ. Thời gian cuối này anh ấy kỳ quặc lắm. Kể từ khi chúng con từ thung lũng Drell trở về.

“Kỳ quặc làm sao?”

“Anh ấy... có lúc thì nóng như lửa, có lúc thì lạnh như băng. Thịnh thoảng con là người bạn tốt nhất thế giới của anh ấy. Rồi thịnh thoảng anh ấy lại cư xử như thể con là một quái vật. Con không hiểu. Anh ấy...” Alanna đỏ mặt. “Mùa hè này anh ấy đã hôn con. Con tin rằng anh ấy muốn làm lại như thế, nhưng không làm. Thịnh thoảng anh ấy nói về anh Georg bằng giọng bức dọc căm ghét, mặc dù con biết là sự thật không phải vậy, bởi anh ấy thường xuyên xuống phố thăm anh Georg, mỗi khi con bận rộn. Anh ấy bắt con làm rất nhiều thứ!”, Alanna phun ra. Cô đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng. “Mỗi khi con cùng anh ấy đi dự tiệc - mà anh ấy luôn ép con phải đi theo - lần nào con cũng phải diện thật bảnh và cư xử lịch sự hơn bất kỳ ai khác. Cũng như anh ấy, con phải nhảy với tất cả các quý cô, mà chỉ có một mình con bị bắt như vậy. Con nói với anh ấy rằng con có cảm giác mình là một cô gái ngu đần, thì anh ấy trả lời rằng làm một cô ngu đần lịch sự tốt hơn là làm một cô ngu đần bất lịch sự. Nhưng nếu con thật sự chuyện trò với một quý cô nào đó một chút thôi - hoặc thậm chí với Gary hoặc với Raoul — thì anh ấy nổi điên lên! Anh ấy bảo, con không thể xỏ mũi các quý cô như thế, để rồi ngay sau đó anh ấy quy

tội là con tán tỉnh Gary và Raoul!” Alanna ngồi xuống và uống một mạch hết tách trà. Bản thân cô cũng ngạc nhiên, sao những lời lẽ lại tuôn trào ra như thế.

“Có vẻ như con rất bức hoàng tử Jonathan”, bà Cooper nhận định.

Mặt Alanna đỏ ửng. “Con biết tình cảm của con chứ”, cô lẩm bẩm. “Con thật chỉ đơn giản là không hiểu, tại sao anh ấy cư xử với con như thế. Nhưng con không đến đây vì chuyện này.” Cô lấy hơi thật sâu. “Liệu bác có thể dạy cho con cách ăn mặc như một thiếu nữ không?”

Bà Cooper nhướn mày. “Cái này ta thấy lạ đây”, bà bình tình nói. “Tại sao con lại muốn học chuyện đó?”

Alanna nhăn mặt. “Con không biết. Chỉ có điều - con thấy tất cả các quý cô trong triều đình đều mặc đồ đẹp, và trong thời gian qua con nảy ra suy nghĩ rằng cả con cũng thích đồ đẹp. Một ngày kia cả con cũng sẽ làm con gái - tại sao bây giờ con không luyện tập trước đi?”

Cho dù bà Cooper có nghi rằng, cái nguyên vọng trông giống như con gái vừa bất chợt nảy ra trong Alanna có liên quan chút nào tới Jonathan hoặc Georg, thì bà cũng cẩn thận không hé nửa lời. Thay vào đó, bà đồng ý giúp đỡ Alanna trong dự án mới mẻ này và ngay buổi tối hôm đó, bà đã bắt đầu đo đạc cho cô. Vài ngày sau, Alanna tới để thử đồ. Trong khi người phụ nữ lớn tuổi chỉnh lại gấu váy, Alanna xoay người, gắng sức nhìn mông lưng mình qua một tấm gương lớn.

“Im nào!”, bà Cooper ra lệnh với khuôn miệng đầy kim găm. “Con còn tệ hơn cả một thằng bé con dân thành phố được may cho cái quần dài đầu tiên.”

“Có cái gì đó không ổn”, Alanna phản đối và gắng xoay đầu, trong khi vẫn giữ yên cơ thể. “Trông con y hệt như cận vệ Alan mặc nhằm đồ con gái.”

“Nguyên nhân nằm ở chỗ cận vệ Alan vẫn giữ nguyên kiểu đầu cũ. Đứng im nào!”

Khi đã sửa váy xong, bà Cooper chải lại những lọn tóc xoắn đỏ rực của Alanna và trang điểm cho khuôn mặt cô. “Ta thấy việc con chăm

chạm muốn làm quen với trang phục của đàn bà là chuyện rất hay”, bà vừa nhận xét vừa quệt màu đen lên mí mắt Alanna. “Con còn phải học rất nhiều.”

“Nếu con biết nó là cả một tấn tuồng như thế này, con sẽ không bao giờ nhờ bác”, Alanna lẩm bẩm. Người bạn lớn tuổi bật cười. “Nhưng con cần một cú phiêu lưu. Thời gian vừa qua con khá bồn chồn nóng nảy.”

“Có phải cuộc sống trong cung điện đã thành quá nhàm chán với con?”, bà Cooper thông cảm hỏi.

“Dạ không thể nói là nhàm chán”, Alanna phản đối. “Chỉ có điều thỉnh thoảng con phải ra khỏi nơi đó. Con phải đi xa một số - một số người.” Cô không muốn kể rằng Jonathan vào tối hôm trước lại hôn cô. Cô thậm chí không muốn nghĩ đến chuyện đó, bởi nếu làm như thế, thì cô cũng sẽ nhớ lại con xúc động kỳ quặc và đáng sợ mà cô đã cảm nhận trong vòng tay anh. Giờ thì cô bối rối thờ dãi.

“Con cần thời gian để nghĩ kỹ về tất cả những chuyện đó.”

“Ta hiểu”, bà Cooper trả lời. “Thôi được, đứng dậy đi, con gái. Để ta xem nào!”

Alanna đứng dậy, chạm nhẹ tay vào mái tóc được búi cao lên của cô và vuốt tà váy. Bà Cooper nhìn cô rất kỳ lạ. “Có chuyện không ổn sao ạ?”, Alanna nôn nao hỏi.

Người phụ nữ lớn tuổi xoay cô về hướng chiếc gương. Alanna nuốt khan. Trước mặt cô là một quý cô.

“Con đẹp”, cô thì thào ngưỡng mộ.

Bà Cooper phải bật cười. “Trông con cũng được”, bà nói và đẩy Alanna vào bếp. “Đẹp như công nương Delia hoặc quý cô mới xuất hiện trong triều đình là Cythera von Alden thì không đâu.”

Alanna thờ dãi. “Chẳng ai đẹp được như công nương Cythera”, cô nói và đã muốn ngồi xuống.

“Không phải như thế!”, bà Cooper kinh hãi kêu lên. “Con làm nhàu hết váy! Con phải nâng nó lên bằng tay - thế - và khi ngồi xuống con trải nó ra quanh con. Sau đó khép hai chân bên nhau.”

Alanna phải thử vài lần mới làm được.

“Trở thành một đứa con gái chắc cũng sẽ khó khăn y hệt như thuở trước, khi con phải học cách cư xử như một đứa con trai.”

“Khó hơn chứ”, người phụ nữ nói và đặt ấm trà lên bếp. “Đa phần các cô gái không phải rũ bỏ thói quen cư xử như một cậu con trai. Và bây giờ con phải học cung cách triều đình hai lần.”

“Cung cách triều đình thì con biết rồi”, Alanna phản đối và lấy chén trà mới xuống.

“Con đã biết khuy chân chào theo nhiều kiểu khác nhau chưa?” Alanna lắc đầu. “Con có biết người ta viết thư mời ra sao?” Alanna lắc đầu. “Biết cách nhận hoa của một hiệp sĩ trẻ tuổi hay của một người đàn ông đã có gia đình?”

“Cứ như thế là sẽ có ai đó tặng hoa cho con ấy!” Alanna thở phào ra. Cô lục lọi trong tủ. “Còn bánh ngọt không ạ?”

“Có một số ta vừa nướng xong đấy.”

“Lạy Đức Mẹ vĩ đại!”, Alanna rên lên. Cô nghe thấy tiếng chân ngựa ngoài sân. Có khách đến! Bàn tay cô bay về đống lửa đá, về với chiếc bùa ngựa thai. Vì cổ váy được khoét rộng nên cả hai hiện ra rất rõ. Cô chạy về khuôn cửa dẫn sang những căn phòng khác.

Bà Cooper giữ chặt lấy cô. “Con bị làm sao thế?”

Cửa bếp mở ra. “Mẹ xem này, thử xem con lại đưa ai về đây cho mẹ làm quen!” Georg kêu lên. Anh xoay về phía một người vẫn còn đứng ngoài sân. “Vào đây! Mẹ tôi có nhà.”

“Đứng thẳng lên”, bà Cooper ra lệnh cho Alanna. Ở lại đây. Đến một lúc nào đó con cũng phải gặp nó như thế này.”

Alanna lấy một hơi thật sâu và xoay người lại. Georg vẫn còn nhìn ra ngoài sân. “Người đàn ông đó sẽ chăm lo cho ngựa của anh, đó là

nhiệm vụ của anh ta”, anh giải thích với người đi cùng. Rồi anh xoay sang với mẹ mình. “Con xin lỗi. Con không biết là mẹ có khách!”

Vua Kẻ Trộm ngưng ngang. Hai mắt mờ lớn. Anh nhìn Alanna từ đầu đến chân, trong khi cô đỏ lên như lửa. “Nhìn trân trân như thế là mất lịch sự đấy”, cô gắt.

“Georg, anh chặn đường tôi.” Người đang đứng phía sau Vua Kẻ Trộm cất tiếng cười. Mặt Alanna trắng bợt. Cô biết giọng nói này.

“Anh cần nhắc lại rồi hả? Đột ngột anh không muốn cho tôi gặp mẹ anh nữa sao?” Chàng hoàng tử, mặc chỉ một chiếc áo sơ mi và quần ngang gối đơn giản như mọi lần xuống phố, lách người chen qua Vua Kẻ Trộm, bước vào bếp.

Bà Cooper mỉm cười đón anh. “Vậy ra quý công tử là hoàng tử Jonathan - hay hôm nay người là Johnny?”

“Xuống thành phố bao giờ tôi cũng là Johnny”, Jonathan nói.

Alanna chống nạnh, sầm mặt xuống. “Gặp quý cô trẻ trung nào anh cũng kể như thế sao?”, cô hỏi.

Jonathan nhìn cô và hơi nhăn trán. “Thứ lỗi cho tôi, quý cô kính mến. Tôi không thấy!” Sau mỗi từ giọng anh một khẽ hơn và cuối cùng tắt hẳn, khi mắt anh bắt đầu nhìn trân trân. Cuối cùng anh thì thầm: “Em - em mặc váy. Trông em...” Anh đỏ mặt lên, nuốt khan và chuyển đề tài. “Em lấy đâu ra viên đá đang đeo quanh cổ đấy? Anh chưa bao giờ thấy nó.”

“Đóng cửa lại!”, bà Cooper ra lệnh. “Các cậu để gió lạnh lọt vào đây. Ta tin rằng, ta cần thêm hai tách uống trà nữa, con gái.”

Georg tóm lấy cánh tay Alanna khi cô đi ngang qua. “Ra em thật sự là con gái?”

“Em cứ tưởng anh biết chứ?”, Alanna bực bội đáp. Cô nhìn Jonathan. “Còn anh thì có vẻ không ngạc nhiên.”

Anh cười. “Có chứ, anh có ngạc nhiên. Một chút thôi. Nhưng anh biết em đang âm mưu chuyện gì. Thời gian cuối này trông em có vẻ bí

mật ghê lắm. Và đừng có quên: Cách đây hai ngày anh vừa bắt quả tang em chải tóc cao lên và đứng soi gương.”

“Có những người tự coi mình là một tay quan sát giỏi, kể từ khi họ được tôn làm anh hùng trong chiến trận”, Alanna nhăn mũi nhận định.

“Có thể”, Jonathan nhũn nhặn đáp. “Nhưng viên đá đó ở đâu ra vậy?”

Alanna cúi nhìn đốm lửa đá của mình và giơ tay sờ nó. “Có lần em gặp được một quý bà, bà đó tặng cho em.”

Jonathan nhăn trán. “Tại sao lại có một quý bà tặng cho em một bùa hộ mạng? Trông nó quý giá, cho dù nó được làm bằng chất liệu gì, và chắc chắn là nó có pháp lực.”

Alanna nhún vai. “Nếu nó có phép lực, thì đó không phải là thứ pháp lực mà em sử dụng được. Quý bà đã tặng cho em - chà, đó là một câu chuyện dài, nhưng hiện thời em không muốn kể lại. Bản thân em vẫn còn chưa hiểu hết toàn bộ việc đó.” Cô ngồi xuống bàn và bà Cooper đưa bình trà sang cho cô. “Rót trà đi”, người phụ nữ ra lệnh. “Còn hai cậu ít nhất cũng nên bỏ mũ xuống. Các cậu không nhận ra là các cậu đang được một quý cô phục vụ hả?”

Đó không phải là lần cuối cùng Alanna mặc váy. Cô còn nhiều lần đội một mái tóc giả màu đen và đi ra phố (thường là đi cùng bà Cooper), làm quen với những áo váy của mình và học những việc đã trở thành đương nhiên đối với đa phần con gái ở tuổi cô. Nơi thích thú nhất của họ là khuôn viên chợ, ở đó họ thường mua thêm những món xinh xinh cho những bộ trang phục của Alanna, được cô giữ trong một chiếc rương khóa kín đặt phía cuối giường.

Đến giữa tháng Mười Một thì tuyết rơi. Tuyết rơi miên man từ trời xuống nhiều ngày liền, và tạo thành những cơn bão tuyết khổng lồ. Người dân nhìn lên trời cầu nguyện, xin thời tiết thay đổi. Mãi rồi cũng tới lúc tuyết ngừng rơi. Thay vào đó, xuất hiện một đợt lạnh khắc nghiệt, kéo dài, mãi không muốn lui bước. Những người thợ săn nói về “một mùa đông chó sói”, bởi trong những mùa đông như thế bọn

chó sói sẽ đi săn người, vì chúng hầu như không còn tìm được con mồi nào khác. Alanna, vốn xưa nay căm ghét cái lạnh, mặc thật ấm và gắng hết sức để lờ cái lạnh đi.

Đầu tháng Mười Hai, người ta nhận được những bản báo cáo đầu tiên về chó sói từ những ngôi làng bao quanh dải rừng hoàng gia. Sau khi những thái ấp khác ở miền bắc Tortall cũng báo cáo về cùng những khó khăn đó, nhà vua liền tổ chức hết đợt săn này đến đợt săn khác, nhằm diệt trừ bọn chó săn người. Coram viết rằng chú đã đưa các gia đình nông dân trong thái ấp Trebond vào sống trong lũy thành cho an toàn. Ở đây đủ rộng, chú viết thêm như thế, nhưng chỉ khó chịu vì có quá nhiều trẻ con quần chân chú.

Cho đến tháng Hai thì đa phần những con chó sói đã bị giết chết hoặc trốn đi chỗ khác, chỉ trừ một con, thường được người ta gọi là Quý Xám. Quý Xám ít nhất cũng đã bị thương ba lần - gần đây mũi tên của một thợ săn đã cướp mất một con mắt của nó - nhưng có vẻ không một thứ gì cầm chân được nó lâu và con sói lại tiếp tục đi tìm mồi trong những ngôi làng bao quanh cánh rừng hoàng gia. Cuối cùng, sau khi nó xông vào căn lều của một người kiếm lâm và cướp đi một bé gái mới sinh, thì nhà vua lại cử tất cả những người đàn ông có thể cầm thương trong cung lên đường đi săn. Ngài công tước Roger trong trang phục lộng lẫy cũng tham gia; công tước Gareth với một bên chân còn cứng cũng vậy. Đến cả Myles, ủ ấm trong nhung và lụa màu nâu, cũng tham dự, mặc dù trông như thể ông không lấy gì làm dễ chịu. Đích thân nhà vua cầm đầu cuộc đi săn.

Alanna còn thấy khó chịu hơn cả Myles. Ánh Trăng vừa bị mất một chiếc móng và cô phải cưỡi một con ngựa màu nâu mồm cứng đầy tai tiếng - một con ngựa rất dễ mất bình tĩnh và đầy sợ hãi, thứ rõ ràng chỉ muốn ở lại trong căn chuồng ấm áp của nó. Alanna thậm chí không trách móc nó. Để sống sót trong cái lạnh, cô mặc nhiều lớp quần áo bằng len, bọc bên ngoài bằng da độn lông. Khi soi gương, cô thấy bề ngang đã tăng lên một cách đáng kể.

“Em đâu có cần ngủ qua đêm ngoài trời. Ta chỉ đi săn thôi mà”, Jonathan vừa cười vừa nói khi nhìn cô.

Alanna đỏ mặt. “Em rất dễ bị lạnh.”

“Anh không tin là mặc từng ấy lớp quần áo em lại có thể ngó ngoáy cử động được”, anh giải thích khi họ đứng chờ nhà vua trong sân cung điện.

“Thế sao?” Cô lệ làng cúi xuống từ yên cương, gom một bàn tay đầy tuyết và ném từ dưới lên mặt hoàng tử. “Anh thấy chưa?”, cô cười khi phi ngựa đi ngang qua Jonathan. “Em mặc ấm mà vẫn lạnh lệ đấy thôi.”

Cô thúc ngựa đuổi kịp Gary cùng Raoul và đi một hồi bên họ. Thời gian này hiếm khi cô được gặp hai người bạn vạm vỡ khỏe mạnh này - nhà vua liên tục chất công việc lên đầu hai anh. Bộ ba vừa nói vừa cười đùa trêu chọc lẫn nhau, cho tới khi trưởng nhóm thợ săn thối tù và, báo hiệu anh ta đã tìm thấy dấu vết. Khi tất cả những hiệp sĩ tiếp tục phi ngựa đi, Alanna đi chậm lại. Cô biết người ta không cần đến mình. Cô không buồn khi sẽ có người khác nhận vinh quang trong một cuộc đi săn tầm cỡ như thế này. Đã nhiều lần cô thấy thương cho con vật, khi số lượng các hiệp sĩ mang vũ khí và được đào tạo tử tế đông đến áp đảo. (Ồ nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể thương hại một con chó sói đã ăn thịt một đứa trẻ nhỏ đâu nhé.)

Con thú người ta phát hiện ra thật sự là một con chó sói; đích thân nhà vua hạ nó. Nhưng đó không phải con Quỷ Xám. Alanna quan sát mọi chuyển động sau những thân cây, trong lòng cứ tiếc, biết thế mang anh bạn Mãi Trung Thành theo cùng. Lúc sáng nay cô nghĩ mang mèo đi săn chó sói là chuyện nực cười, nhưng bây giờ cô mới thấy thiếu vắng cặp mắt sắc và cái mũi tinh của người bạn bốn chân.

Cuộc đi săn tiếp tục, người ta diệt trừ thêm một con chó sói khác cùng một con lợn lòi đực già và hung hãn.

Chậm chậm, những toán thợ săn tỏa ra khắp cánh rừng hoàng gia, cho tới khi Alanna thỉnh thoảng chỉ còn biết căn cứ vào tiếng động mà

đi theo, nếu cô không muốn bị bỏ lại một mình. Ngay khi những người khác vòng đường trở lại là cô lại đón đường nhập bọn, cho tới khi thêm một lần nữa không thấy bóng những người thợ săn đâu. Mặc dầu vậy, Alanna không lo lắng. Cô không bao giờ ở cách những người khác quá xa đến mức cần phải dùng tù và đang đeo lưng lẳng bên thắt lưng phát tín hiệu trợ giúp, và nói chung là bên cạnh cô luôn có những người cưỡi ngựa khác. Ngoài ra, con Quỷ Xám không tấn công các chiến binh, mà chỉ tấn công trẻ em và người già.

Một tiếng động - tiếng gầy! Tiếng gầm gừ thịnh nộ của một con sói. Alanna thúc con ngựa nâu xoay về và hét gọi cứu viện. Cô nghe thấy một tiếng hét trả lời, hể hả chiến thắng, cô thúc cựa vào con ngựa, lao về phía khoảng rừng thưa vừa vang tiếng hét trả lời, và ghìm ngựa đứng lại. Công tước Roger đang quỳ trong tuyết, ngọn thương của ông ta cắm ngập trong thân một con chó sói khổng lồ màu xám. Roger cười rạn rở khi nhìn thấy Alanna. “Chỉ đến sớm một tích tắc là em có thể giết được nó, Alan.”

Alanna xuống ngựa, muốn giúp ngài công tước một tay. “Em không ghen ty với chiến lợi phẩm của ngài, bầm tước công. Ngài có tin chắc đây là con Quỷ Xám?”

Roger nhún vai. “Liệu có bao nhiêu con chó sói lớn bằng từng này và có màu đó?”, ông ta hỏi.

Một tiếng gầm gừ hoang dại trầm đục vang lên. Con ngựa của Alanna chồm lên, vừa kinh hoàng hí vang vừa chạy mất, mang ngọn thương của cô đi theo. Alanna chờ người ra. Cô khẽ cất tiếng chửi và gắng sức nhìn trân trân vào giữa những thân cây bao quanh. Rồi cô thấy nó: một con chó sói, còn to hơn con vừa bị Roger giết chết, đang tiến về phía cô. Nó vừa chạy vừa cúi lưng xuống, cúi đến mức bụng chạm nền đất. Mắt bên trái của nó đã bị mất; con mắt bên phải lóe lên vẻ quyết tâm hung tợn.

Nó tấn công. Lòng hy vọng cô có thể xuyên thủng con vật trước khi nó nhảy lên. Alanna rút lưỡi kiếm Tia Chớp ra khỏi bao. Nền tuyết

dưới chân cô sục xuống. Cô lão đảo; lưỡi kiếm của cô rạch một vết thương bên sườn con vật và rơi khỏi tay cô. Phát điên lên vì bị thương, con chó sói xoay về, tấn công lần nữa.

Alanna không còn thời gian để nhặt kiếm. Cô tóm lấy dao găm, nhắm về phía con vật bị thiếu một mắt và nhào lên lưng con thú dũng mãnh. Cô gái và con chó sói cùng lăn lộn trong tuyết, màu xám và màu nâu lấp lóa một bức tranh mờ nhòe, lóe lên màu trắng của hàm răng sói và màu đỏ đồng của mái tóc Alanna.

Roger ngẩng lên: Các hiệp sĩ đứng bao quanh khoảng rừng thưa. Myles tóm lấy vai Jonathan, ghì anh lại. Mắt hoàng tử lóe một nỗi sợ kinh hoàng, lo cho bạn. Alanna không biết quân cứu viện đã tới. Cô chỉ thấy con chó sói, nó đang gắng sức lắc cho cô văng ra. Cô tuyệt vọng bám thật chắc và dùng dao đâm liên tục từ cú này sang cú khác. Đột ngột, con chó sói rùng mình và tru lên; lưỡi dao của cô đã lách qua xương sườn, đâm lọt vào chỗ hiểm. Nó gục xuống và nằm với bốn cẳng giãy giụa. Cô đã đâm trúng tim nó.

Cô để cho Jonathan lôi mình ra từ bên dưới xác con chó sói. “Em điên rồi hay sao?” Anh thì thào và thoáng xiết chặt cô.

“Nó tấn công em.” Alanna dịu dàng đẩy Jon ra và giơ tay sờ vào viên ngọc lửa, mong lấy lại bình tĩnh. Đột ngột, những màu sắc, tiếng động và thậm chí cả mùi vị xung quanh trở nên mạnh mẽ hơn. Cô kinh hoàng thấy Roger đang được bao quanh bởi một quầng sáng rực rỡ màu cam. Và còn kỳ quặc hơn nữa, từ cơ thể hai con chó sói cũng tỏa ra ánh sáng màu cam, chỉ có điều những quầng sáng này đang dần nhạt đi. Alanna ngỡ ngàng nhìn những con thú và công tước Roger. Cô đang thấy gì thế kia? Màu cam là màu của phép lực Roger. Nhưng tại sao cả hai con chó sói cũng tỏa màu cam? Một người thợ săn đến xem con chó sói mà cô vừa giết. “Đây mới là con Quỷ Xám”, anh ta quả quyết tâu với nhà vua. “Bản thân bề tôi trước đây ba tuần đã bắn vỡ của nó một bên mắt. Còn kia chắc là vợ nó.” Anh ta thêm vào và gạt đầu về phía con sói mà Roger đã diệt được.

“Con có bị sao không?”, Myles hỏi, ông đâm lo vì thấy Alanna nhìn rất lạ.

Alanna buông viên ngọc lửa ra. Ánh sáng màu cam, vừa rồi còn bao quanh Roger và hai con chó sói, thoát biến mất không dấu vết. “Liệu con có bị sao không?”, cô nói mà không nghĩ. “Con cũng không biết nữa.”

Tối hôm đó Alanna chờ cho tới khi trong phòng chỉ còn mình cô và Mãi Trung Thành, rồi chờ Jonathan đến dự một bữa tiệc, sau đó cô mới lôi ngọn lửa đá từ dưới áo sơ-mi ra. Anh bạn mèo bình tĩnh quan sát, đuôi quật qua quật lại, khi Alanna nhìn quanh tìm một vật thể thích hợp cho thí nghiệm. Cuối cùng, cô đặt một tấm áo sơ-mi đã cũ lên phía trước lò sưởi. Sau khi đã đặt viên ngọc lửa lên mặt bàn, trong tầm tay với, cô tập trung tư tưởng vào chiếc áo sơ-mi. Cô giơ tay về phía nó và nói câu thần chú biến đổi dạng hình. Đây là một câu thần chú khó khăn, đòi hỏi sức lực và sự tập trung cao độ, nhưng trong những ngày này cô có thừa hai thứ đó. Trạng thái yếu ớt mà cô cảm nhận thấy trong mùa hè đã biến mất và nguồn phép lực dự trữ trong cô bây giờ lớn hơn bất cứ lúc nào. Thậm chí cô còn tự hỏi, có phải thỉnh thoảng cô cũng thấy vui thích khi sử dụng pháp thuật

Lửa màu tím chảy từ những ngón tay cô vào chiếc áo sơ-mi cũ. Món trang phục giật nhẹ và xoay mình; những đường viền của nó chậm chậm trở thành bằng phẳng và nó đổi màu nâu. Mồ hôi chảy xuống má Alanna khi cô nói hết câu thần chú. Cái áo sơ-mi vật lộn trong cuộc chiến cuối để giữ hình dạng áo, trước khi nó thật sự trở thành một thanh củi. Búng ngón tay, Alanna ra lệnh cho phép lực ném thanh củi vào lò sưởi. Khi nó kêu lên lắc rắc và bắt đầu cháy thì cô giơ tay về phía ngọn lửa đá của mình.

Thanh củi, bầu không khí giữa Alanna cùng lò sưởi và kể cả những đầu ngón tay cô đang tỏa ánh sáng màu tím. Chậm chậm, màu tím này nhạt xuống và Alanna đặt tặng vật của nữ thần sang bên. Mãi Trung

Thành đi sang phía cô, cọ cọ mình vào chân cô meo meo cho tới khi cô cúi xuống, bế nó lên và lơ đãng vuốt lông nó.

“Tôi không tin là tôi đã có lần chạm tay vào viên ngọc lửa này đúng lúc đang có pháp thuật xảy ra”, cô thì thầm với con mèo. “Trong giờ học pháp thuật của Roger tôi luôn giấu nó thật kín - tôi cứ sợ ông ta đoán ra rằng viên đá này có điểm đặc biệt. Tôi tự hỏi, liệu nó có luôn luôn chỉ cho tôi biết một khi có pháp thuật đang diễn ra hay không?”

Lần đầu tiên cô nàng thấy viên đá sẽ giúp nhìn ra pháp thuật là lúc nào, Mãi Trung Thành hỏi.

“Chiều hôm nay”, cô thì thầm. “Roger tỏa ra ánh sáng với đúng màu pháp thuật của ông ta, cả hai con chó sói cũng thế.” Cô bế Mãi Trung Thành, đi đi lại lại trong phòng. “Thế chuyện đó cho ta biết những gì? Gã mong chờ điều gì khi phù phép cho con Quý Xám và vợ của nó?”

Mãi Trung Thành bám vào áo khoác của cô, trèo lên vai cô rồi ngồi lại ở đó. Con Quý Xám muốn giết ai, mèo hỏi.

“Tôi”, Alanna thì thầm. “Nó muốn giết tôi.”

Mùa xuân bay đi và ngày sinh nhật thứ 17 của Alanna lại gần hơn. Buổi sáng hôm ấy, cô dậy từ khi trời chưa mờ sáng, mặc quần áo và bước xuống căn phòng ngầm dưới đất, nơi cuộc thi hiệp sĩ sẽ xảy ra. Phòng không một bóng người. Bên cạnh những người dọn dẹp nơi đây, các thầy tu cũng thường xuống đây trong những ngày lễ Hội Giữa Đông, khi các hiệp sĩ tương lai trải qua các kỳ thi của họ. Hai tiếng đồng hồ liền, cô ngồi đó, nhìn trân trân cánh cửa bằng sắt, và nghĩ: Chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi. Chỉ còn mười tám tháng nữa thôi, cho tới khi mình phải đối mặt với những thứ ở trong kia. Thời gian thật không đủ!

Rõ ràng là Mãi Trung Thành cho rằng cô ở đây đã đủ lâu rồi. Mèo ta để cô ngồi đó, rón rén lên đi rồi quay trở lại với một chàng Jonathan bám sát sau gót chân. Hoàng tử nhìn vào gương mặt trắng bệch của Alanna và ngay lập tức kéo cô ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại.

“Nghĩ nhiều về nó chỉ làm cho nó trầm trọng hơn”, anh giải thích. “Tại sao em lại muốn nghĩ về nó mới được chứ? Khi đến lúc là em sẽ bước vào đó, cho dù em có sẵn sàng hay không. Đẳng nào thì em cũng không ngăn cản được chuyện này. Vậy thì thôi đi, đi ăn sáng.”

Đến bữa trưa thì Jon, Myles và Georg tặng cho cô những món quà nho nhỏ và bạn bè nâng cốc chúc sức khỏe cô. Thật không thể tin nổi là cô đã trải qua sáu lần sinh nhật ở đây, kể từ khi cô vào cung. Và cũng khó tin nổi là trong thời gian đó cô đã trải nghiệm những chuyện gì.

Tối hôm đó, cô lên đi từ rất sớm. Cô quá bối rối, không thể ngồi với những người khác, mà cũng quá mất bình tĩnh nên không ngủ nổi, rất có thể nguyên nhân nằm ở chỗ cô nhìn thấy Jonathan khiêu vũ cùng công nương Delia. Cứ theo vẻ ngoài mà đoán thì hoàng tử định qua đêm nay cùng cô gái xinh đẹp mắt màu lục biếc, và Alanna không muốn có mặt ở đấy, khi anh đưa cô ta về phòng.

Suy nghĩ về Delia khiến cô bước đến bên chiếc hòm gỗ kê cuối giường, được khóa kín và được bảo vệ bằng một câu thần chú. Alanna mở hòm, lấy ra bộ trang phục mà cô yêu thích nhất: một áo sơ-mi viền đăng-ten, đôi tất dài bằng lụa mỏng như hơi thở, đôi giày đi trong nhà mỏng manh bằng da, một chiếc váy dài bằng lụa tím. Cô thậm chí còn lấy ra cả bộ tóc giả màu đen, thứ cô thường dùng khi ra ngoài phố. Trong khu này chẳng có đủ nhiều các cô gái tóc đỏ mắt tím để cô dám rời phòng mà không nhờ đến sự che chở này. Cô mặc trang phục và ngưỡng mộ hình ảnh trong gương. Đúng là cô không đẹp như Delia, nhưng cũng không đến nỗi xấu. Bướng bỉnh, cô phủ lên bờ vai một tà áo choàng. Đâu có luật lệ nào cấm cô phải làm một cậu thiếu niên vào ngày sinh nhật thứ 17 của mình, mà Mãi Trung Thành hiện cũng không có mặt để mà cảnh báo. Khi chạm tay vào viên ngọc lửa và chiếc bùa ngừa thai bên cạnh, Alanna mỉm cười. Cô sẽ không đời nào làm điều gì để khiến phải có thai. Cô chắc chắn như thế. Mặc dầu vậy, không thể khác được, cô vẫn nghĩ, giá mà...

Tự cười thầm mình là nghịch ngợm đến mức nghĩ về “chuyện ấy”, Alanna hé nhìn qua khe cửa. Hành lang không có ai. Cô muốn đi dạo qua các khoảng vườn trong cung. Tại sao cô lại cần quan tâm xem Jonathan có ở bên Delia hay không? Cô là người tự do và không ràng buộc. Chỉ duy nhất chuyện đó quan trọng! Cô thấy mình táo bạo và sáng khoái, trong khi chậm chậm đi qua những khoảng vườn lộng lẫy của cung điện. Khi phát hiện thấy một chiếc ghế dài trong một góc khuất, cô đặt áo choàng sang bên và ngồi xuống. Hôm nay trăng tròn, thư thái, cô thiếu nữ ngồi trong ánh sáng dịu dàng màu bạc và hướng mặt về phía ánh trăng. Một đêm cho những cặp tình nhân, cô nghĩ thầm và cắn xuống môi. Cô không có tình nhân và cũng không muốn có.

Cô để áo choàng nằm ở đó và dạo bước chậm chậm qua những khoảng vườn trồng hoa hồng, hít thật sâu vào ngực hương vị dịu dàng nồng đậm. Từ đây, cô có thể nhìn thấy bờ hiên dài, nơi cô đã để lại Jonathan và Delia mà ra về. Cô phát hiện thấy ở đó một người đàn ông, đang đứng và quan sát cô. Đột ngột, anh đi vào trong nhà và hứng khởi phiêu lưu của cô bay biến. Cô không muốn một trong những người bạn ga-lăng của cô ra đây và tán tỉnh cô. Cuộc đời cứ như thế này đã đủ phức tạp rồi.

Anh đợi bên chiếc ghế dài, nơi cô đã để lại chiếc áo choàng không tay của mình.

“Chào em”, anh nói bằng giọng thân thiện và đưa chiếc áo choàng sang phía cô. “Anh nghĩ cái này là của em.”

Alanna giật mớ tóc giả ra khỏi đầu. “Tại sao anh biết là em, Jonathan?”

Anh tiến một bước về phía cô và cầm lấy tay cô. “Anh đoán thế. Sau đó anh nhìn dáng đi và biết chắc hơn.”

Alanna nhăn mặt. “Bác Cooper ra sức dạy cho em quên kiểu đi của con trai, nhưng có vẻ như bác ấy không thành công.”

Jonathan nâng chiếc mặt dây chuyền bằng vàng mà cô đeo quanh cổ, nhìn chăm chú. “Cái gì thế?”, anh hỏi. Giọng anh khẽ và dịu dàng.

Alanna thầm hàm ơm là bóng tối không cho anh thấy mặt cô đang đỏ lựng lên. “Đó là một lá bùa, nó - nó bảo vệ em không bị thụ thai”, cô lấp bắp. “Bác Cooper tặng em từ lâu rồi.”

Jon cười thầm. “Đã có lần nào em thử chưa?”, anh hỏi, vòng cánh tay còn rảnh quanh cô. Chống tay vào ngực anh, Alanna dùng sức giẩng người ra, gắng không để ý đến cả một đàn bướm bướm đang vỗ cánh chấp chới trong bụng cô cũng như luồng hơi nóng đang chảy tràn qua cơ thể mình.

“Thế là sao?”, cô hỏi với giọng khàn đặc.

“Là thế này.” Thật nhanh, anh hôn cô. Alanna chòng chành, và thấy may mắn là anh ôm cô chặt tới thế. Cô chột thấy sợ. Đột ngột cô hiểu ra rằng, đêm hôm nay chính cô là người sẽ qua đêm trên giường anh.

Jonathan ngưng hôn cô, thay vào đó, anh bắt đầu cởi áo ngực.

Kinh hoảng, Alanna đẩy anh ra. “Không!”, cô kêu lên và tóm lấy hai đoạn dây. “Em điên mất - Jonathan, làm ơn đi!”

Hoàng tử nhận thấy hai bàn tay cô run bắn, run đến nỗi cô không buộc lại được dây áo. Anh lắc đầu và làm điều đó hộ cô.

“Em cưỡng lại với những gì phải xảy ra”, anh nói. “Chuyện đó em cũng biết rõ như anh.”

“Em - em không biết gì hết”, cô lấp bắp. “Em đã thề không bao giờ yêu một người đàn ông! Rất có thể hôm nay tại ánh trăng và tại em ngu đần nên suýt chút nữa em bẻ gãy lời thề đó...”

“Thôi đi!”, anh nghiêm khắc ra lệnh. Anh ép cô phải nhìn anh. “Chúng ta thuộc về nhau. Thế mà là ngu ngốc sao? Chắc đã từ lâu em biết rằng chuyện này phải xảy ra.” Khi cô không trả lời, anh thở dài. “Thôi em đi đi, trước khi anh nghĩ lại.”

Alanna chạy vọt đi. Về đến phòng, cô chốt then cửa thật kỹ. Cởi trang phục ra và ném quần áo vào một góc. Hậu quả của chuyện điếu

đàng ăn diện! Cứ có ai mặc váy là bọn đàn ông này suy nghĩ kỳ quặc! Đâu có, Georg thề thốt yêu mình trước khi anh ấy nhìn thấy mình mặc váy, một phần tỉnh táo trong đầu cô lên tiếng, nhưng Alanna gạt phắt suy nghĩ đó sang bên. Mất bình tĩnh, cô đi đi lại lại, búng ngón tay. Mãi Trung Thành đâu rồi? Cô không muốn ở một mình trong phòng, khi Jonathan quay lại phòng anh.

Đột ngột, đầu gối cô mềm nhũn ra và cô phải ngồi xuống giường. Dĩ nhiên Jonathan sẽ không quay trở lại phòng anh. Chắc chắn anh ấy sẽ đến chỗ Delia. Alanna không phải thứ anh muốn; anh chỉ muốn một cô gái để vui cho đêm nay.

Ồ, cái phần tỉnh táo lỳ lợm trong đầu cô lại nói. Thế thì tại sao anh ấy lại nói những gì anh ấy đã nói? Tại sao anh ấy lại nói là hai người thuộc về nhau?

Có phải chính Đức Mẹ đã cảnh báo cô phải học yêu? Cô có yêu Jonathan?

Một tiếng động vang lên trong phòng bên cạnh, khiến cô giật mình. Anh ấy không đến chỗ Delia. Anh ấy đang chuẩn bị đi ngủ trong phòng mình và cử động thật khẽ để không làm phiền cô. Vậy là anh ấy không phải chỉ muốn có niềm vui cho đêm nay!

Môi Alanna run run. Cô muốn có tình yêu của Jonathan. Và thành thật mà nói - cô đã muốn có tình yêu này từ lâu rồi. Cô gõ vào cánh cửa nối giữa hai phòng. “Jon?”

Anh mở ra. Mắt anh sáng lên khi thấy cô. Alanna nuốt khan. “Em sợ. Giúp em.”

Giọng Jonathan khàn đặc khi anh cất tiếng: “Anh cũng sợ. Ít nhất thì ta có thể cùng sợ.”

Chương 8. Những nỗi sợ

Mùa hè ấy Alanna hạnh phúc. Ban ngày cô học và được giao việc - những giờ học đã giảm đi, các nhiệm vụ tăng lên, bởi bây giờ cô đã ở năm cận vệ cuối cùng. Khi chú Coram gặp khó khăn ở Trebond và viết cho cô, cô đến gặp Myles để xin lời khuyên. Cô cũng đến chỗ bà Cooper để nói chuyện và để tìm hiểu nhiều hơn về ý nghĩa của việc làm phụ nữ. Đêm đêm Jon dạy cô yêu. Alanna buồn khi thấy lá cây chuyển màu vàng; bằng một cách nào đó cô biết rằng, thời gian hạnh phúc của cô không còn lâu nữa.

Delia von Eldorn đi đi lại lại trước chiếc ghế bành của ngài công tước, cặp mắt xanh lục của cô ta long lên vì thịnh nộ. “Em không hiểu!”, cô ta phun ra tới lần thứ mười. “Em đã nắm được nó ở đây!” Cô ta chìa đôi bàn tay mảnh dẻ trắng ngần, lòng bàn tay hướng lên trên, rồi siết lại thành nắm đấm. “VẬY mà bây giờ em đã phải tỏ lòng hàm ơn nếu nó nhảy với em một bài trong cả một dạ tiệc!” Cô ta khuyu gối trước công tước Roger và duyên dáng ngẩng lên nhìn ông ta. “Tha lỗi cho em, đại sư”, cô nài nỉ. “Em đã làm tất cả những gì Người ra lệnh. Chỉ có điều nó...” cô ta ngừng ngang, nhìn xuống dưới đất và chớp chớp hàng mi dài rậm.

Roger mỉm cười, vuốt mái tóc dài thẫm màu của Delia. “Đừng bực, cô em xinh đẹp”, gã nói. “Gã trai này lộ rõ là một kẻ thất thường. Cũng may mà ta còn những kế hoạch khác, giờ ta sẽ thực hiện chúng.”

“Những kế hoạch khác?”, Delia thì thào với cặp mắt mở lớn. “Em có thể giúp gì được cho Người, thưa đại sư? Em có thể hỗ trợ cho Người bằng một cách nào đó? Người chỉ cần nói với em!”

Với bàn tay vẫn vuốt ve mái tóc của đứa con gái đang quỳ trước mặt, ngài công tước Roger đưa ánh mắt nhìn ra xa. “Hiện thời em không thể giúp gì được cho ta”, gã lơ đãng nói. “Nước cờ tới này phải tự tay ta đi.” Rồi gã nhìn xuống đứa con gái bằng ánh mắt kín đáo. “Em phải chuẩn bị sẵn sàng. Nếu mọi việc thất bại ta sẽ cần em hơn lúc nào hết.”

“Sẽ không có việc gì thất bại!”, Delia hăm hở phản đối. “Sẽ không đâu, một khi Người tự tay lập kế hoạch.”

Công tước Roger von Conté lại mỉm cười. “Có thể em có lý, em bé yêu”, gã nhận xét. “Ta hy vọng thế, thời gian tới hãy làm một cô bé ngoan và chờ đợi. Hãy tỏ ra cho Jonathan thấy rằng tình cảm của em đối với nó không thay đổi, cho dù nó không chú ý đến em nữa.”

“Còn những kế hoạch khác của Người?”, Delia thì thầm.

Pháp sư giơ tay giật râu. “Rồi em sẽ thấy. Ít nhất trong thời gian này ta phải rất cẩn thận, nhưng ta nghĩ rằng, em quen ta đã đủ lâu để hiểu ta định làm gì.” Gã cười. “Sẽ không một ai làm được chuyện đó ngoài em - ta sẽ lo lắng việc này!”

Tới tháng mười thì một cơn sốt nổ ra trong toàn bộ các tiểu vương miền Đông. Một số người qua đời, nhưng rất nhiều người bị bệnh nặng và hoàng hậu nằm trong nhóm bị nặng nhất. Hoàng hậu Lianne cho tới nay chưa bao giờ là người thật khỏe mạnh, nên lần này thì cơn sốt mãi không chịu bỏ đi. Cuối cùng, bà có đỡ đôi chút, nhưng không hoàn toàn khỏe.

Trong thời gian hoàng hậu bị bệnh, Alanna và Jonathan lần đầu tiên xa nhau kể từ ngày sinh nhật của cô, bởi Jonathan phải canh bên giường bệnh của mẹ cả ngày lẫn đêm. Từ đó trở đi, cuộc sống tình yêu của họ không còn như trước nữa - Jon rất lo cho mẹ. Anh không phải là người duy nhất lo lắng. Alanna cũng không hề ưa cảnh hoàng hậu ăn ít như con chim sẻ và mỗi ngày một mất thêm trọng lượng, mặc dù bà hầu như không còn trọng lượng để mà mất. Bà cũng bị một chứng

ho dai dẳng, không thể thoát nổi cho dù công tước Baird đã gắng hết sức.

“Myles”, Alanna cất tiếng vào một buổi tối tháng 12/ bên một ván cờ của hai người. “Ngài có thấy bình thường khi hoàng hậu ốm mãi mà không khỏe?”

“Có vẻ như nó đang cướp mạng hoàng hậu”, Myles nói sau một hồi trầm ngâm, trán nhăn lại. “Ta có cần phải coi đó là chuyện ‘bình thường’ không?”

Alanna trầm ngâm quan sát con mã. “Công tước Baird là thầy thuốc giỏi nhất Tortall. Tại sao ông ấy không chữa được cho hoàng hậu?”

Myles sắc mắt nhìn cô. “Con đang muốn nói một chuyện khác, đúng không? Con lo lắng chuyện gì?”

Alanna nhá nhá ngón tay cái của cô. “Con không thích chuyện này”, cô thú nhận. “Khi ở thung lũng Drell con đã được chứng kiến tài chữa bệnh của công tước Baird. Ngài công tước được các thần linh phù trợ. Một cơn sốt, một đợt ho - thứ đó công tước có thể chữa trong nháy mắt. Chỉ có lần này là không. Chỉ một lần duy nhất con nhìn thấy công tước bất lực là đợt sốt đổ mồ hôi.” Cô đẩy một con tốt đi một bước. “Có những người cho rằng căn bệnh sốt đổ mồ hôi là do một pháp thuật gọi nên. Ngài là một trong những người đó - ngài còn nhớ chứ?”

“Con tin rằng ở đây có mối liên quan?”, Myles hỏi.

“Con không biết mình cần phải tin gì”, Alanna đáp. Rồi cô gật đầu. “Vâng, con tin như thế - và bây giờ con không muốn im lặng nữa. Đã quá nhiều việc tồi tệ xảy ra với Jonathan và người thân của anh ấy. Con tin rằng...”

“Alan, hoàng hậu xưa nay chưa bao giờ đặc biệt khỏe mạnh”, Myles nhắc nhở. “Căn bệnh sốt đổ mồ hôi đã nạo ruỗng sức khỏe của người. Trạng thái yếu ớt hiện thời chắc cũng không bất bình thường quá. Làm ơn cân nhắc cho kỹ trước khi con kết tội ai đó.” Myles lấy hơi thật sâu. “Kẻ thù mà con đang chuốc lấy quá mạnh mẽ, con không nên buộc tội gã nếu không có bằng chứng - không có bằng chứng nặng cân.”

Alanna nhìn sâu vào mắt Myles. “Ngài cũng nghi hãn?”

Myles thở dài và giơ tay giặt râu cằm. “Ta không có bằng chứng, Alan. Gã là kẻ tinh ranh và không có gì tóm được gã. Sự nghi ngờ của ta - và của con - chỉ xuất phát từ những việc đã tình cờ xảy ra. Không thể dựa vào đó mà buộc cho ai tội phản quốc.”

“Quý Xám và vợ của nó không phải chuyện tình cờ.” Sau khi trần trở nhiều tuần lễ, Alanna cuối cùng đã quyết định kể cho người bạn lớn tuổi của cô biết về phát hiện đối với viên ngọc lửa, rằng nó chỉ cho cô biết bao giờ có phép thuật được sử dụng. Cô thậm chí còn giao nó sang cho Myles. Ông xăm soi viên ngọc một lúc rồi trả lại cho cô.

“Con lấy nó ở đâu ra?”

Alanna thuật lại cuộc gặp gỡ Đức Mẹ trong rừng, chỉ bỏ qua mỗi chi tiết Đức Mẹ biết cô là con gái. Thịnh thoảng đã có cả đàn ông được Đức Mẹ chọn lựa. Cô không đủ can đảm để thú nhận với Myles là cô đã che giấu ông sự thật về bản thân mình suốt bao nhiêu năm qua. Hiệp sĩ lớn tuổi lắng nghe với nét mặt kín bưng. Khi cò kể xong, ông hỏi lại: “Còn điều gì mà con nghĩ là ta cần phải biết không?”

Sau khi phải kiềm giữ mỗi nghi ngờ trong tâm trí lâu đến như thế, Alanna bây giờ tuôn ra một mạch. “Khi công tước Gareth bị con ngựa hất ngã, có một quả ngựa bàng mắc trong chăn phủ ngựa. Và gã đàn ông lên dây cương cho con ngựa đó đã biến mất vào cùng ngày hôm đó. Trong cái đêm con bị bọn Tusain bắt cóc, trước đó con có nói chuyện với công tước Roger von Conté. Ông ta muốn con trở thành bạn ông ta. Ông ta nói, nếu con kết bạn với ông ta, con có thể sống thật lâu. Con nói rằng nếu vậy thì bạn bè con cũng phải được hưởng quyền lợi đó, nhưng con không tin đó là mong muốn của ông ta. Ông ta bỏ đi và sương mù kéo tới. Ngài còn nhớ thứ sương mù đó và việc con mèo Mãi Trung Thành đã ngủ say như chết? Chẳng lẽ không là kỳ quặc khi tất cả những chuyện xảy ra sau khi Roger đến thăm con? Và thực thể duy nhất có thể giúp con lúc đó - cụ thể là con mèo - đã bị làm cho tê liệt bằng pháp thuật. Bọn Tusain đã biết sẵn là sẽ bắt cóc

được con, Myles. Chúng thậm chí còn xiềng con bằng những đoạn xích đặc biệt. Không chỉ có thế, không đâu, chúng còn đã nghe kể về con, và biết là không được phép thả con ra. Ai kể cho chúng nhiều đến như thế về con? Jem - Jemis? Con không tin là gã biết điều gì khác ngoài chuyện con có pháp lực. Và ngài không bao giờ tự hỏi, tại sao khi Jonathan đối mặt với trận tấn công lớn đầu tiên của kẻ thù thì anh ấy đã bị đẩy xa khỏi tất cả những người khác?”

“Con không có bằng chứng”, Myles khẳng khái giữ ý kiến.

“Bởi vì công tước Roger không hề sơ hở”, Alanna cay đắng nói. “Con chỉ có những gì con nhìn thấy và những gì con tin.” Cô đứng dậy và chọc que sắt vào đồng lửa trong lò sưởi. Giận dữ, cô nghiến chặt hai hàm răng.

“Con căm thù Roger, ta nói có đúng không?”, Myles bình tĩnh hỏi. Ông rót đầy hai cốc rượu vang.

Alanna im lặng và suy nghĩ. “Nếu căm thù có nghĩa là người ta muốn tiêu diệt một kẻ mà người ta biết chắc chắn là độc ác, thì có - vậy thì con căm thù công tước von Conté.”

Myles tóm lấy hai vai cô. “Cẩn thận. Gã quá mạnh: con không được phép khiêu khích gã. Rất dễ có khả năng con mới là người phải chết, và không một ai biết gã ta là kẻ chịu trách nhiệm. Gã ta có khả năng làm điều đó, cái đó con thừa hiểu. Và rồi ai sẽ che chở cho Jonathan trước gã, khi con không còn nữa? Gã sợ con, nếu không gã đã không liêu sơ hở mà mời con về phe với gã.”

Alanna cười. Myles vừa khiến cô nảy ra một ý. “Con tin rằng, con còn quen một người khác cũng có thể khiến gã sợ.”

“Đừng có ra vẻ vụng về thế chứ”, Alex thúc giục trong khi Alanna gắng sức buộc giày trượt băng của mình. “Chắc chắn thời ở Trebond em đã trượt băng rồi.”

“Chỉ khi em còn rất nhỏ thôi”, Alanna trả lời ngắn gọn và nhìn khoảng băng đang mở ra trước mắt. Gary và Raoul đang chạy phía sau hai cận vệ của họ, Jonathan dìu Cythera von Alden. Gwynnen, một

công nương khác của triều đình, vừa hồn nhiên cười lạnh lóe vừa lướt những đường số tám êm mượt trong ánh mặt trời tháng Giêng.

Tại sao cô lại để Alex thuyết phục cô tham gia một trò thi ngu ngốc thế này? Kể từ khi bị gãy băng hồi năm tuổi cho tới nay Alanna chưa một lần trượt băng trở lại. Nhưng tất cả đều trêu cô là nhát gan; Jonathan nhìn sâu vào mắt cô mà hỏi “Sao?”, còn Alex thì cuộc 10 đồng tiền vàng rằng cô không đủ sức trượt một vòng quanh hồ mà không bị ngã. Lòng kiêu hãnh không cho phép Alanna từ chối một lời khiêu khích như vậy, mặc dù cô đã dè chừng người bạn này kể từ cuộc “đấu kiếm bạn bè” suýt lấy mạng cô.

Bạn bè hoan hỉ vỗ tay khi Alanna chập chững bước xuống băng; Mãi Trung Thành đứng bên bờ meo meo cổ vũ. Anh bạn mèo khăng khăng đòi đi cùng, mặc dù chàng ta - như bất kỳ một con mèo bình thường nào khác - hết sức thù ghét nước, cho dù là băng hay nước lỏng. Alanna thử một vài bước và lòng thấy nhẹ nhõm khi cảm nhận lớp băng vững chắc dưới chân mình. Cô đã dừng cảm hơn, đi một đoạn vài bước chân rồi ngưng ngắn để buộc lại một bên giày trượt.

Không một lời cảnh báo, Geoffrey và Sacherell lao từ phía sau tới, tóm lấy hai cánh tay cô và kéo cô tới cuối hồ. Alanna cười, ra lệnh cho họ thả cô ra. Cả hai người sẽ không để cho cô ngã, cô tin rõ như vậy. Cận vệ của Raoul là tay trượt băng tài ba nhất cung điện. Còn Geoffrey thì tuy sinh ra và lớn lên ở thành phố sa mạc Persopolis nhưng cũng rất khéo léo môn này. Vừa cười, họ vừa đẩy Alanna đến trước Alex.

“Sao?”, chàng hiệp sĩ trẻ tuổi vừa cười vừa chỉ xuống nền băng. “Một cuộc thi là một cuộc thi!”

Alanna cay cú lao vào cuộc và đều đặn trượt những bước tương đối dài dọc bờ hồ. Một khi đã vào nhịp, cô chỉ cần đề phòng và quan sát những chỗ mấp mô sần sùi trên mặt băng. Nó thú vị hơn những gì mình nhớ, cô thoáng nghĩ như thế khi đã rời xa đám bạn cả một đoạn

dài và tiến vào góc bên kia của mặt hồ. Rốt có thể mình nên đi trượt băng nhiều hơn!

Ở đầu hồ băng này có vài khóm sậy. Alanna lượn một vòng cung rộng, bởi cô sức nhớ ra rằng băng ở những chỗ như thế thường yếu hơn. Đúng lúc trước mắt cô chỉ còn một phần ba cung tròn thì băng sụp xuống. Alanna nghiêng rặng để không bật kêu lên khi cô rơi như một viên đá xuống làn nước lạnh giá. Việc đã xảy ra y như thế vào thời cô năm tuổi và cũng như ngày đó, đôi giày trượt băng kéo cô xuống dưới. Alanna tuyệt vọng gắng cởi giày, nín thở và thềm nguyện rửa bản thân vì tội sợ lạnh mà mặc bao nhiêu lớp quần áo. Được rồi! Đôi giày trượt băng đã rời chân và Alanna gắng ngoi lên. Hai cánh phổi muốn nổ tung. Hoảng sợ bốc lên tâm trí, siết chặt cần cổ. Cô ép mình giữ bình tĩnh, bởi cô biết mất bình tĩnh bây giờ là kết thúc. Chắc hẳn cô sẽ ngoi lên được ngay bây giờ thôi và lại có thể thở được...

Hai bàn tay chạm vào băng. Cô sờ quanh gắng tìm cái lỗ đã khiến cô rơi xuống dưới, nhưng tình thế tuyệt vọng. Bất lực vùng vẫy trong nước giá, cô sờ về viên ngọc lửa. Thoạt đầu cô không nhận ra nó khi cầm nó bằng bàn tay đã mất hết cảm giác, cho tới khi ánh lửa bùng sáng, xuyên một tia nóng cháy và lớp băng trên đầu cô tan thủng một lỗ. Cô lao lên, há miệng hút không khí, trước khi đám quần áo ướt lại kéo cô xuống dưới.

Thêm lần nữa, cô cay cú ra lệnh cho bản thân và gắng sức vươn lên. Lần này có những bàn tay mạnh mẽ tóm lấy cánh tay cô, Jon và Raoul kéo cô lên mặt băng. “Đã có ai đi tìm cứu trợ chưa?”, Jonathan nôn nóng hỏi, tay cởi áo khoác cho cô. “Cởi cho cô - cậu ấy lớp quần áo ngoài cùng!”

“Mấy cô gái chạy đi rồi”, Gary đáp và giật găng tay của Alanna ra. “Lạy thần Mithros, Alan, em làm bọn anh sợ gần... Mãi Trung Thành, biến đi!”

Alanna gắng sức xoay đầu. “Nó đang làm gì thế?” cô hỏi.

Raoul nhăn trán khi anh cởi cho cô chiếc ủng thứ hai. “Nó liếm băng. Nào, Alan, bọn anh đưa em lên bờ.”

Alanna hưởng thụ cái cảm giác có một không hai khi được một chàng khổng lồ bế bổng lên, nhẹ như thể cô là một chú mèo con. “Nó liếm băng ư?”, cô kiệt sức hỏi.

“Tôi sẽ theo ngay”, Jonathan nói. Anh cùng Alex đi đến chỗ con mèo. “Đi nào, Mãi Trung Thành”, anh nghiêm khắc ra lệnh. “Nếu không Alan lo đấy.”

Alex lắc đầu. “Mình không hiểu nổi. Mặt ao đã đóng băng mấy tuần nay rồi. Làm sao...”

“Tại sao bọn thú liếm băng?”, Jon hỏi. Giọng anh nghe rất lạ. Thận trọng, anh quỳ xuống bên Mãi Trung Thành, mắt vẫn hướng về cái lỗ thủng lớn nơi Alanna đã ngã xuống. Anh cởi găng, quệt tay trần lên lớp băng rồi liếm các ngón tay. “Có người vãi muối ở đây”, anh tuyên bố. “Thử nhìn vết lõm này mà xem, rất sần sùi.”

“Mưu sát”, Alex thì thào và quan sát kỹ hơn. “Nhưng nạn nhân là ai trong chúng ta? Có thể là một trò đùa rất tồi tệ chăng?”

“Tôi không cười”, Jonathan lạnh nhạt bình luận. “Cậu có cười không?”

Khi đã hồi sức từ vụ tắm băng, Alanna quyết định hành động. Vì không dám viết thành lời những suy nghĩ của mình nên cô nhờ Georg gửi tới Thom một thông điệp miệng. Cô cần sự giúp đỡ của anh trai. Chỉ duy nhất Roger là kẻ có thể đứng đằng sau vụ tai nạn trong ao và cô không muốn phải va phải những “tai nạn” tương tự. Cô thấy việc Alex cũng có mặt trong nhóm trượt băng là một yếu tố thú vị.

Các tuần lễ nối đuôi nhau trôi qua, không có câu trả lời mà cũng chẳng có thư trở lại. Cuối cùng, Georg phải gửi một nhóm đi tìm và tới tháng Ba thì Alanna nhận được câu trả lời - hay ít nhất cũng là một thứ tương tự.

“Người đưa thư của anh bị giết”, Georg nói với cô. “Anh ta bị găm tới năm mũi tên vào lưng và cả năm mũi tên đều tẩm thuốc độc. Ở đây

có đưa muốn làm việc rất cẩn thận.”

Alanna nhăn trán. “Chính em sẽ phải đi”, cô âu lo nói. “Không phải ngay bây giờ; những con đường núi đang ngập tuyết. Và hiện thời Jonathan cũng đang cần em.”

Georg ép cô nhìn anh. “Em yêu Jon, đúng không?”, anh hỏi khê. “Và anh thật là một thằng ngu mù lòa đến độ chưa nhận ra điều đó.”

Alanna đẩy tay anh ra. “Em không biết tình yêu là gì”, cô ngượng ngùng nói. “Ít nhất là thứ mà anh nói tới, thứ tình yêu kéo dài mãi mãi ấy, cái đó em không biết.”

Georg cười và lắc đầu. “Cô bé ơi, bao giờ thì em mới học được cách nhìn ra những gì ở ngay trước mũi em?”

Alanna vờ tay lên trên và véo mũi Georg. “Nếu có thứ gì để nhìn”, cô trêu chọc Georg. “Thôi đi nào, đừng có bắt em nhìn thấy những gì hoàn toàn không tồn tại.”

Georg mím cười. “Em là một bé con bướng bỉnh”, anh nói. “Và điều đó khiến em hấp dẫn. Nếu em định đến thành phố của các thần linh, anh sẽ đi cùng.” Khi cô phản đối, anh khiến cô im lặng bằng cách đặt tay lên miệng cô. “Em không nghe thấy anh nói gì hả? Người đưa thư của anh đã bị găm tới năm mũi tên tẩm thuốc độc vào lưng, em đã gặp may khi không gửi thư cho anh ta cầm theo, mà chỉ gửi thông điệp miệng. Cơ thể anh ta bị lục soát và đồ đạc của anh ta nằm tung tóe trên nền tuyết xung quanh. Thật may là mùa đông này lạnh đến như thế - mọi thứ đều đóng băng và không có chút phân hủy thay đổi nào kể từ khi anh ta chết. Thế đấy, thừa quý cô, anh sẽ đi cùng khi em đi thăm anh trai, cho dù em thích hay là không.”

Alanna dẫu môi ra, im lặng. Tới lúc đó cô sẽ lên đường mà không báo cho Georg biết. Cô có thể tự lo cho bản thân.

Jonathan không muốn để cô đi, nhưng đến đầu tháng Tư thì Alanna vẫn cứ lên đường đến Thành Phố Thánh Thần. Cô để Mãi Trung Thành ở lại, ra lệnh thật chi tiết rằng nó phải canh chừng hoàng tử và ngay lập tức đi tìm Myles nếu có chuyện xảy ra.

Trời chưa mờ sáng cô đã chuẩn bị xong yên cương cho con Ánh Trăng và lén ra khỏi cung. Trong thành phố chẳng có ai - và chẳng có tên ăn trộm nào. Cô cứ tưởng đã qua mặt được Georg, bởi cô chỉ nói cho người trong cung biết vào chiều ngày hôm trước. Nhưng cô lầm. Vua Kẻ Trộm chờ cô bên cổng thành. Anh mặc bộ đồ kỵ sĩ và ngồi trên một con ngựa to khỏe màu nâu đỏ.

“Jonathan đã nói cho anh biết”, Alanna buộc tội anh.

“Không. Stefan có nuôi chim bồ câu chuyển thư. Anh luôn để mắt đến em, bé con, và cũng cần phải như thế.”

Vì chẳng thể nào thay đổi việc Georg đi cùng, nên Alanna cười lãnh lút và hướng ngựa đi bên anh. Liệu có bao giờ cô qua mặt được anh một lần?

Đó là một chuyến cưỡi ngựa vui thú về hướng bắc. Georg hài hước và ấm áp; anh biết nhiều câu chuyện cực kỳ lý thú. Đến Trebond thì họ dừng lại một đêm. Chú Coram kính hoàng trước người bạn đường của cô chủ và đọc cho Alanna nghe một bài giảng đạo đức dài dằng dặc, nhưng cô chỉ nhún vai. Thay vào đó, cô dành một chút thời gian làm việc với anh chàng trẻ tuổi đang được Coram huấn luyện thành người phụ việc cho chú; đó là một gã trai dễ thương, có một gia đình nho nhỏ và đã được học hành đôi chút. Sau cuộc nói chuyện, Alanna tin chắc là anh ta sẽ phục vụ cô chung thủy y hệt như chú Coram. Cô thống nhất với Coram là chú sẽ đến cung điện trong tháng Mười Một tới, để có mặt trong thời gian cô trải qua kỳ thi hiệp sĩ.

Giờ thì Alanna và Georg tiếp tục phi ngựa về hướng Thành Phố Thánh Thần. Alanna mỗi một thờ dài khi họ đến bên những bức tường đồ sộ của nó. Bao quanh thành phố hàng dặm đường chỉ là những chuỗi núi xám xịt, hầu như không cây cỏ nào mọc nổi.

“Làm sao Thom có thể sống được trong một khung cảnh gớm guốc như thế?”, cô hỏi Georg. “Em sẽ điên nếu cứ phải nhìn mãi cảnh này.”

“Giống như đa phần các học giả khác, chắc cậu ta chẳng bao giờ để ý đến khung cảnh đâu”, anh bạn cô trả lời.

Những thầy tu chiến binh đứng canh bên cổng thành dẫn họ đến tu viện Mithran. Khi họ đi ngang qua trường tu của Mẹ Núi, Alanna thoáng rùng mình. Cô đã sống đằng sau những bức tường này gần sáu năm trời. Bây giờ cô hạnh phúc hơn lúc nào hết về việc đã thoát được chốn đó. Một thầy tu mặc bộ đồ màu cam đưa họ vào trong tu viện; những người học việc đón lấy ngựa của khách. Một người đàn ông già khụ với nước da màu vàng trong bộ đồ màu đen - vàng của cấp đại sư lão đảo đi tới chào khách.

“Chuyến viếng thăm của các ngài mang vinh dự đến cho chúng tôi, cân vệ Alan và công dân Cooper”, ông nói. “Tôi là Si-cham, người đứng đầu cấp đại sư ở đây.”

Alanna cúi mình thật thấp. Trong hàng ngũ các pháp sư, Si-cham quyền năng đã gần bằng công tước Roger. Còn trong hàng tu sĩ thì ông đứng đầu toàn dòng Mithros của các nước miền Đông. “Sẽ rất vinh dự cho chúng tôi, nếu quý ngài muốn dùng bữa tối với chúng tôi”, người đàn ông già nua thân thiện nói tiếp. “Chúng tôi ít khi được nghe tin mới từ bên ngoài.”

“Chúng tôi sẽ rất lấy làm vinh hạnh”, Georg đáp.

“Tuyệt lắm, tuyệt lắm. Làm ơn đi theo tôi. Tôi không nghĩ là học trò cấp đại sư Thom đang chờ quý vị, hay là có?”

Alanna lắc đầu. “Tôi muốn gây bất ngờ cho anh ấy.”

Si-cham ném sang cô một cái nhìn xuyên suốt, trước khi ông gõ vào một trong rất nhiều cánh cửa nằm dọc một hành lang dài. “Quý ngài tưởng là cậu học trò cấp đại sư này của chúng tôi còn có thể bị bất ngờ về nhiều chuyện sao?”

Trước khi Alanna trả lời được câu hỏi kỳ quặc đó thì Thom đã mở cửa ra. Anh đã mọc râu, cao lên nhiều - trưởng thành hơn. Anh vui mừng ôm lấy Alanna và kêu lên: “Em trai cưng!” Khi nhìn thấy người đi cùng cô, cặp mắt tím biếc của anh mở lớn hơn. “Chẳng lẽ đây là Georg Cooper?”, anh hỏi và cười rạng rỡ.

“Chính gã đó”, Georg đáp, giơ tay sang phía anh. “Cả tôi cũng được nghe vài điều về cậu đấy.”

“Chắc phải có điều hay. ít nhất cũng được một phần”, Thom pha trò và bắt tay Georg. Anh thoáng nhìn về phía đại sư Si-cham, trong khi Alanna bối rối tự nhủ: Anh ấy biết là bọn mình sẽ tới. Anh ấy hoàn toàn không bất ngờ.

“Đồ đạc của quý vị đã được chuyển đến dãy nhà khách.” Giọng của bậc đại sư, trước đây một tích tắc còn ấm áp và thân thiện, giờ đột ngột lạnh như băng. “Họ cũng đã nhận lời mời ăn tối cùng tôi.” Thom nhún cặp mày màu đồng đỏ. “Ồ?”, anh nói bằng giọng thân thiện cường điệu. “Vậy thì tôi chắc cũng sẽ phải ngồi cùng, đúng không?”

“Một lần để đổi thay không khí.” Giọng của bậc đại sư lớn tuổi khô như lá mùa thu. “Bây giờ tôi sẽ rút lui để quý ngài trò chuyện.” Ông vội vã đi dọc hành lang.

Alanna bối rối. “Em không hiểu. Trước đó chỉ một tích tắc ông ấy còn rất vui vẻ.”

“Họ giận anh kể từ khi anh kết thúc vai hề thăng ngọc và đỗ kỳ thi viết của bậc đại sư. Vào đây nào, mời vào. Rượu vang không?” Thom lắc chuông và một người hầu mặc đồ trắng của những người mới đi tu bước vào. Thom ra lệnh cho cậu trai và làm ra vẻ anh không nhận thấy Alanna và Georg há miệng nhìn anh trân trân. Khi cậu người hầu đã ra ngoài, Alanna thả người rơi phịch xuống một chiếc ghế. Phần lớn những người nhắm đến chức đại sư không bao giờ nghĩ đến việc thử thi trước năm ba mươi tuổi.

“Anh đỗ kỳ thi viết của bậc đại sư?” Khó khăn lắm Alanna mới nói nên lời.

“Trước đây hai tuần. Nó dễ hơn là em tưởng đấy.” Thom nhún vai, ra hiệu cho Georg ngồi xuống bên Alanna, rồi bản thân mình cũng ngồi xuống chiếc ghế thứ ba. “Bây giờ chỉ còn đợt thi miệng và đợt kiểm thi pháp thuật.”

“Thế mà anh gọi là “chỉ còn”?”, Alanna hỏi như hụt hơi.

Thom cười trước nét mặt kinh hãi của Alanna. “Anh đã sẵn sàng cho những cuộc thi ấy hơn một năm nay rồi. Bây giờ họ đang nôn nóng chờ cho tới ngày anh thi xong và anh biến ra khỏi đây. Anh làm họ mất bình tĩnh.”

Rượu vang được đưa tới. Alanna uống một hơi hết cốc và rót ngay cho mình cốc thứ hai, trong khi Georg kể về chuyến cưỡi ngựa của họ tới Thành Phố Thánh Thần. Khi Alanna bình tĩnh được đôi chút, Thom lại xoay sang phía cô. “Điều gì dẫn hai người đến chỗ anh ngay khi đường núi vừa tan tuyết? Hay nói cho chính xác hơn - cái gì đưa em lại đây, hả bé? Anh tin rằng, anh đoán đúng khi nghĩ Georg đi cùng để bảo vệ em.”

Georg mỉm cười và nhâm nhi từng ngụm vang nhỏ. “Nói cho đúng với sự thực thì phần nguyên nhân lớn hơn nằm ở chỗ tôi thích cưỡi ngựa. Dĩ nhiên là cậu cũng rõ là Alanna có thể tự canh chừng.”

Thom cười khẩy. “Anh đi để bảo vệ cô ấy trước một quý ngài luôn mỉm cười”, anh nói. “Hay là anh tưởng, tôi đã quên ông ta rồi? Ông ta đâu có quên tôi. Ở đây luôn có hai kẻ theo dõi tôi.”

“Thế thì việc anh sắp thi đến nơi lại càng hay.” Alanna nhún vai. Nếu Thom coi đó là chuyện nhỏ, thì cô cũng có thể làm theo. “Em cần anh ở cung điện.”

“Thật sao?”

“Đừng có kiêu ngạo thế, anh trai”, cô nói. “Thuở trước em đã từng dìm anh xuống ao vẹt - và nếu anh làm em nổi giận, em sẽ lại làm điều đó một lần nữa. Chuyện này rất quan trọng.”

Thom cười. “Nghiêm trang thế cơ hả? Thôi được - chuyện gì?”

Họ trao đổi với nhau cho tới khi có tiếng chuông gọi vào giờ ăn tối, sau đó họ lại bàn bạc cho đến đêm khuya.

Alanna muốn Thom đến cung điện để canh chừng cho Jonathan khi cô lên đường đi chu du. Thom không từ chối; anh cũng thích ở một thời gian trong triều. Khi câu hỏi quan trọng nhất đã được giải quyết, Alanna và Georg kể lại những gì họ đã biết về Roger hay phỏng đoán

về gã ta. Thứ duy nhất khiến hai người đàn ông ngạc nhiên là câu chuyện với viên ngọc lửa. Cuối cùng, cô còn kể cho Thom nghe về những thí nghiệm mà cô đã thực hiện cùng với viên ngọc đó. Thế rồi cô ngã người ra sau và ngáp. Cô còn nhớ tiếng đồng hồ điểm nửa đêm, nhưng chuyện đó đã xảy ra cách đây ít nhất một giờ.

Georg lắc đầu. “Em còn chuyện bất ngờ nào cho anh nữa không?”, anh hỏi.

“Đừng thế chứ”, cô đáp. “Lẽ ra em đã kể cho anh nghe chuyện này từ trước rồi, nhưng chẳng bao giờ tìm được cơ hội. Theo em thì đây không phải là việc em cần phải nói nhiều.”

Thom đứng dậy và nhìn xuống mặt cô. “Nữ thần!”, anh nói khê. “Để được có mặt, anh sẵn sàng trả bất cứ giá nào!”

“Em cũng muốn anh có mặt hôm đó”, Alanna nói thẳng. “Em sợ gần chết. Nhưng cũng có thể bà sẽ không nói chuyện với em, nếu em không ở một mình.”

Thom chìa tay ra. “Cho anh xem nó một chút.”

Mắt nhìn người anh trai song sinh không chớp, Alanna chậm chậm tháo sợi dây chuyền qua đầu. Viên ngọc với ngọn lửa âm ỉ cháy bên trong bây giờ bỗng bình giữa không trung. Thom cầm lấy, đưa lên sát mắt. “Ánh lửa này có làm em bị lộ trong đêm không?”, anh lơ đãng hỏi. Alanna thấy rõ, tâm trí anh không còn ở đây nữa, mà đang ở bên những câu hỏi mà món quà tặng của nữ thần đặt ra. Đây chính là gương mặt khác của Thom, gương mặt học giả, nét mặt mà anh có khi tìm ra dấu vết của những câu thần chú xưa cũ trong những cuộn giấy hiện đại hay trong những cuốn sách cổ đã bị đốt cháy sém.

“Không.” Cô thấy mình hơi cô đơn. Noi mà người anh trai song sinh của cô hiện giờ đang tới, cô không thể đi theo. “Nó cháy ở bên trong, nhưng thật ra nó không cháy, chắc anh hiểu em muốn nói gì.”

Nhận ra vẻ buồn bã của Alanna, Georg bước đến sau cô và xoa hai bờ vai cô. Alanna hàm ơn mỉm cười với người bạn của mình. Có vẻ như anh luôn biết tâm trạng cô ra sao.

“Hấp dẫn thật”, Thom thì thào. Đột ngột, nét mặt anh căng lên. Anh ném viên ngọc lên không trung, chỉ ngón tay vào nó và kêu lên một từ, một từ mà cả Alanna lẫn Georg đều không biết. Một vụ nổ mạnh mẽ bùng lên, cho dù không có tiếng động. Không gian chao đảo; Alanna tóm lấy Georg để anh không ngã. Trong mọi góc ngách của tu viện các ngọn lửa đèn bốc vọt lên.

Những tiếng la hét tiếp theo. Alanna đập sang Thom một ánh nhìn thịnh nộ. Người anh trai nhún vai, trả lại cho cô viên ngọc lửa. Sợi dây chuyền đã biến mất; chỉ một nhúm nhỏ vàng nóng chảy bám vào phần vỏ trong suốt của viên ngọc. “Nó không sao đâu”, Thom quả quyết.

Tới đó Alanna mới thốt nên lời. “Không sao hả?”, cô giận dữ hét lên. “Anh vừa làm gì với nó?”

“Câu ta vừa ban ra một lệnh”, một giọng người lạnh lùng vẳng từ cửa vào. Si-cham trong một chiếc áo choàng nhàu nát phủ bên ngoài bộ đồ ngủ đang đứng sừng sững ở đó. “Có phải đó là một vật của những người bất tử?”

Không nói một lời, Alanna đưa viên ngọc lửa sang cho ông. Trong lòng cô quyết sẽ dạy cho Thom một bài học, về tội đã đẩy cô vào tình huống này. Người đàn ông da vàng xăm soi viên ngọc một lúc rồi trả lại cho cô. “Anh trai quý ngài vừa ra lệnh cho viên ngọc để lộ bí mật của nó”, ông giải thích. “Chỉ những vật do những người bất tử làm nên mới cưỡng nổi một mệnh lệnh như lệnh mà người này vừa đưa ra. Quý ngài không nên đưa cho cậu anh Thom một món đồ chơi nguy hiểm như vậy, cận vệ Alan.” Si-cham sắc mắt nhìn xéo về phía Thom. “Ta đoán, anh đã rõ là anh vừa bẻ gãy nhiều câu thần chú hết sức nhạy cảm mà một số đại sư của chúng ta đang luyện phép. Nhiều người trong nhóm đó phải cần cả tuần lễ mới khôi phục được những hư hại vừa rồi.”

Thom nhún vai. “Đó là chuyện cần thiết”, anh lãnh đạm trả lời. “Tôi phải xác định viên ngọc có quyền lực đến đâu.”

“Ta hiểu”, Si-cham mỉm cười bằng cặp môi mỏng. “Được lắm. Để dạy cho anh biết rằng nên cảnh báo các bạn học trước khi giờ trò chơi đùa với các bạo lực thiên nhiên, cuộc thi phép thuật của anh sẽ có nội dung là sửa lại những công việc mà anh đã làm hư trong đêm hôm nay.” Đại sư gật đầu với Alanna. “Hẹn gặp vào sáng mai, cận vệ Alan.”

Khi cánh cửa đóng lại phía sau lưng đại sư Si-cham, Alanna xoay về phía anh mình. “Tại sao anh không có thể kết bạn với họ?”, cô hỏi. “Em quý đại sư Si-cham. Còn những người khác...”

Thom lắc đầu. “Bọn họ sợ anh, bởi anh giỏi hơn họ. Họ sẽ căm thù anh, ngay cả khi anh xả thân róc thịt để mà cư xử dễ thương với họ - mà anh cũng hoàn toàn không định làm chuyện đó.”

Alanna lo âu nhăn trán. “Rồi anh sẽ rất cô đơn”, cô nói thẳng.

Thom cười. “Anh có phép lực. Cái đó đủ rồi.”

“Em đang tự hỏi liệu anh quan niệm có đúng không. Đối với em có vẻ như thế chưa đủ.” Cô bất giác phải nghĩ đến những gì mà Đức Mẹ đã nói với cô, rằng cô phải học yêu. Nếu không có tình yêu và không có tình bạn, Thom sẽ có một cuộc sống cô đơn. Ít nhất cô còn có bạn bè. Có phải cô cũng đã học yêu?

Họ ở lại thêm một ngày nữa trong tu viện. Trong khi Thom mãi mê học hành thì Georg và Alanna trò chuyện với những người khác. Cả với Thom họ cũng cần phải bàn thêm vài thứ. Vào ngày sau nữa, khi lên đường vào lúc tờ mờ sáng thì Alanna đã chắc chắn là anh trai cô chẳng bao lâu sẽ tới và giúp cô bảo vệ cho Jonathan. Ít nhất thì cô cũng vui mừng về chuyện này; như vậy là về mặt tinh thần cô đã được cất một gánh nặng lớn.

Một nửa ngày trời họ phi ngựa đi không nói một lời. Alanna suy nghĩ về người anh trai. Georg chỉ bẻ gãy sự im lặng khi họ dừng lại để ăn trưa.

“Anh em là một gã trai thú vị.”

Alanna bật lên một tiếng cười ngắn. “Đúng thế.”

“Cậu ta sẽ thành một người bảo vệ mạnh mẽ cho Jon. Như vậy em có thể an tâm mà đi tìm phiêu lưu.” Alanna gật đầu. Georg quan sát cô một lúc, rồi mới thêm vào. “Xưa nay cậu ta luôn kiêu hãnh như vậy sao?”

Alanna đau đớn ngẩng nhìn bạn mình. “Em không tin như thế. Anh ấy đã thay đổi kể từ khi bọn em về nhà để chôn cha. Ngày đó em đã thấy anh ấy cứng rắn hơn hẳn. Nhưng một khi đã thành một pháp sư quyền năng như bây giờ, anh ấy hoàn toàn có quyền để kiêu hãnh. Không phải ai cũng có thể sử dụng nhiều pháp thuật như vậy. Em không bao giờ cố gắng; em sợ.”

“Một nỗi sợ thông minh”, Georg nhận xét. “Mà ngoài ra - chả lẽ em muốn trở thành một chiến binh tài năng và một pháp sư quyền thế?”

“Không phải thế”, Alanna phản đối, bởi cô hiểu Georg cho rằng cô đang có một chút ghen tuông với anh trai mình. “Chỉ có điều anh ấy gây ấn tượng cô độc. Mà anh ấy thậm chí không nhận ra điều đó.”

Georg nhướn lông mày. “Anh nghe có đúng không đấy? Alanna Không Tim bây giờ ủng hộ tình yêu chứ không chống đối?”

“Đừng có trêu em, Georg. Anh ấy là anh trai em. Em yêu anh ấy.”

“Cậu ta biết thế”, Georg nói và vòng cánh tay quanh bờ vai cô, siết cô sát vào bên anh. “Anh ghen với cậu ta về chuyện đó. Thôi, em ăn đi! Còn cả một chuyến cưỡi ngựa thật dài cho tới lúc về nhà.”

Lần này họ không dừng lại ở Trebond. Họ đi dọc con đường của Trebond và Alanna chỉ dừng lại có một chút để nhìn về nhà. Cung điện ngày càng trở thành quê hương của cô nhiều hơn và Trebond chỉ còn là một địa điểm trên bản đồ.

Vào hoàng hôn của ngày hôm sau và khi họ còn cách quán nghỉ gần nhất vài dặm đường, Georg cảm nhận là hiểm họa đang lại gần. Anh ghìim ngựa lại, phồng cánh mũi ngửi vào gió.

“Nếu cái mũi lớn lên ở thành phố của anh không lừa anh...” Anh ngưng ngang và thốt lên một tiếng la đau đớn: một mũi tên đen sì xấu

xí nhô ra từ xương đòn của anh. Những gã đàn ông lao ra từ sau những thân cây ven đường và bao lấy họ.

“Phi ngựa đi!”, Georg nghiêng răng nói.

Con Ánh Trăng chồm lên và đập vào hai gã lưu manh định tóm dây cương của cô, Georg rút dao găm, phi thẳng vào cổ họng một gã. “Đi đi!”, anh la lên khi lại có những tên khác nhào về phía anh.

“Không!” Alanna hung tợn găm lên và thúc ngựa đâm thẳng vào một gã đàn ông vừa lấp tên lên cung. Con ngựa cái thẳng vó đập gã gục xuống, trong khi Alanna rút kiếm Tia Chớp, chém vào một gã thứ ba. Cả Georg cũng rút kiếm để giết gã đàn ông đang định kéo anh ngã ngựa. Mặt anh trắng nhợt và Alanna kinh hoàng nhớ ra rằng, người đưa thư mà họ gửi tới Thom đã bị giết bằng tên tẩm độc. Hú lên một tràng thịnh nộ, cô chém gục cả hai gã đàn ông muốn đẩy cô ra xa Georg. Khi hướng Ánh Trăng xoay trở lại, cô nhìn thấy Georg vừa phi cây dao găm thứ hai của anh vào bờ vai một tên khác.

Georg ghìm ngựa. Mặt anh nhợt nhạt trong bóng tối đang phủ xuống. “Em đừng lo cho anh”, anh hào hển. “Mũi tên này không bị tẩm độc. cố hỏi gã kia được càng nhiều càng tốt!” Anh chỉ về phía gã đàn ông vừa bị anh làm bị thương; gã là kẻ duy nhất còn đứng được.

Alanna cắt ngang đường chạy trốn của tên lưu manh, cô đá gã ngã đập xuống đất. Thế rồi cô nhảy khỏi ngựa, Giận dữ, cô kề kiếm vào cổ gã. Tên đàn ông nhìn trần trần lên cô, gắng bò tiếp.

“Đừng có động đây!” Alanna thét lên, giọng chói gắt. Gã lưu manh này đã cùng tông phạm làm Georg bị thương! “Đứa nào cử bọn mày tới đây? Đứa nào?”

“Chúng tôi không định làm gì cậu cả”, tên lưu manh lấp bắp với đôi mắt mở lớn. “‘Ta muốn bắt sống thằng bé’, người ta ra lệnh như thế và không một ai nói là bọn cậu mạnh như vậy. ‘Một món dễ dàng’, ông ta bảo. ‘Giết gã đàn ông và mang về cho ta cậu bé, các người sẽ được thưởng hậu’.”

“Đứa nào nói thế?”, Alanna gầm lên.

Gã đàn ông mở mồm ra, định cất tiếng, nhưng từ cổ họng chỉ thoát ra những âm thanh chết ngạt, những giọt mồ hôi lớn chảy hối hả trên mặt gã. Đột ngột, gã nhột mặt, la lối và giằng co với những bàn tay vô hình đang siết quanh cổ gã. Tròng mắt gã đảo lên, thế rồi gã gục xuống chết.

Thật nhanh, Alanna sờ về viên ngọc lửa mang dưới áo. Khi chạm được vào nó, cô thoáng thấy những vệt sáng màu cam bao quanh cơ thể gã đàn ông đang lụi xuống.

“Pháp thuật”, cô thì thầm, rồi xoay sang phía Georg. Anh đang lao đảo trên yên cương. Không được chậm trễ! Alanna rút từ túi yên cương ra một đoạn dây rồi buộc chặt Georg vào lưng ngựa của anh. Sau đó cô lại trèo lên Ánh Trăng, đưa sang cho bạn mình một chai rượu mạnh rồi xem xét vết thương. Mũi tên đã xuyên qua cơ vai của Georg, đầu tên thò ra từ lưng anh. Alanna gom góp toàn bộ lòng dũng cảm, cắt cánh của mũi tên rồi rút mũi tên ra khỏi vết thương. Georg gục vào cô, ngất đi, và cô hàm ơn anh về chuyện đó. Cô dìu người anh ngã về phía trước, ôm lấy con ngựa, rồi cầm dây cương đi tiếp vào bóng tối.

Alanna có cảm giác phải cả một vĩnh hằng đã trôi qua thì họ mới tới được quán trọ. Cô ngăn gọn ra lệnh cho những người hầu chuồng ngựa, lo lắng trông chừng họ khiêng Georg xuống ngựa và vào trong nhà. Khi bà chủ quán đề nghị đi gọi thầy thuốc thì cô từ chối với lời giải thích ngắn ngủi rằng cô cũng có khả năng chữa bệnh. Thật nhanh, người ta dọn phòng cho họ; một cô hầu phòng mang lại rượu Banntwein, nước sôi và khăn sạch. Alanna rửa vết thương, băng lại, rồi sử dụng pháp thuật chữa bệnh mạnh nhất của mình. Kiệt lực về cuộc chiến và việc sử dụng pháp lực, cô gắng sức ngồi canh bên Georg tới nửa đêm. Màu da mặt anh khiến cô lo. Anh đã mất quá nhiều máu...

“Đừng bỏ em mà chết”, cô thì thào khi chuông đồng hồ báo nửa đêm mà anh vẫn chưa chừa cơn quạ. “Chỉ là một vết thương nho nhỏ ở vai

thôi. Lạy Đức Mẹ, Georg - đừng bỏ em mà chết!”

Mí mắt anh động đậy, anh mở mắt ra và mỉm cười. “Anh không biết là em cũng có quan tâm tới anh”, anh thì thầm. “Mà tại sao em lại coi thường anh thế? Anh không chết vì chuyện vặt - anh đã qua những thứ tệ hơn nhiều.”

Alanna giơ tay chùi gò má ướt. “Dĩ nhiên là em có quan tâm đến anh một chút, gã lưu manh vô lương tâm!”, cô thì thầm. “Dĩ nhiên.”

Vào ngày sinh nhật thứ 18 của Alanna, Mãi Trung Thành đánh thức cô dậy vào lúc trời mờ sáng. Dậy đi và mặc đồ vào, anh bạn mèo giải thích. Chắc chắn cô bé không muốn rằng sự ngạc nhiên mà họ định dành cho cô cũng trở thành một ngạc nhiên đối với họ. Jonathan nói là cô nàng phải vội lên rồi!

Đúng khi Alanna cài vạt áo sơ mi vào chiếc quần ngang gối thì hoàng tử gõ cửa phòng cô. “Đã sẵn sàng chưa, cận vệ?”, anh hỏi.

Alanna giật cửa ra. “Em luôn sẵn sàng, thưa ông chủ”, cô đáp. Thế rồi cô thấy đi cùng với anh còn có Gary, Raoul và Alex. “Các anh không nghĩ là vẫn còn hơi sớm quá một chút sao?”, cô than phiền.

Tay cầm những gói lớn, họ lần lượt bước vào phòng cô. “Không, bọn anh không nghĩ thế, đại sứ cầu nhau ạ”, Gary nói và đập lên vai cô. “Nồng nhiệt chúc mừng nhân ngày sinh nhật!”

Đám các chàng trai chất quà lên giường rồi xoay sang phía Jonathan. Anh hằm hè nhìn họ. “Tôi cứ tưởng Raoul mới chính là người giải thích cho Alan hiểu chứ?”

“Câu đọc diễn văn tốt hơn mình”, Raoul nói.

“Những gì mà họ đang cố không nói cho em hiểu”, Gary nhún vai giải thích. “Là bọn anh đã bàn bạc và nhất trí rằng, người hùng tương lai của chúng ta phải được trang bị cho tử tế.” Anh nhìn những gói quà trên giường. “Những gói quà này là của bọn anh, của nhà vua, của hoàng hậu, của cha anh, của công tước Baird, Douglass, Geoffrey, Sacherell - mình có quên tên ai không?”

“Mình nghĩ là không”, Alex nói.

“Myles nói rằng chỉ có trời đánh mới lôi được thầy ấy ra khỏi giường vào giờ này, nhưng nếu em xuống chuồng ngựa, em sẽ tìm được một thứ của ông”, Raoul thêm vào.

Jonathan trao cho Alanna gói quà lớn nhất và nặng nhất. “Làm đi”, anh thúc giục khi thấy cô chỉ nhìn nó trân trân. “Nó là của em.” Bên trong gói đó là chiếc áo xích nhẹ nhất mà Alanna từng cầm lên tay. Áo được mạ vàng. Trong những gói khác là một mũ sắt mạ vàng, một chiếc thắt lưng dệt bằng sợi vàng gắn đá thạch anh tím, một đôi găng tay cưỡi ngựa bằng da mềm, một bao kiếm dát vàng dành cho Tia Chớp đi kèm với dao găm tương thích và bộ giáp bịt đùi mạ vàng thích hợp với chiếc áo xích. Alanna im lặng mở các gói quà. Món nhỏ nhất của “anh họ Georg” có chứa một chiếc nhẫn bằng vàng trắng, gắn viên ngọc mắt mèo đen nhánh.

Kính cẩn và hầu như kinh hãi về những cử chỉ yêu thương này, cô nhìn những người khác. “Em - em không biết em phải nói gì.”

“Đừng nói gì hết!” Jonathan khuyên cô. “Thử đi xem Ánh Trăng đi.”

Myles đã tặng cô trọn một bộ yên cương hoàn hảo làm bằng da hạng nhất, dát vàng. Ánh Trăng biểu lộ niềm vui của nó bằng tiếng hí chói chang, trong khi Mãi Trung Thành hài lòng gừ gừ trong một chiếc bát thép to buộc bên yên cương. Alanna khóc vì hạnh phúc, nhưng cô gục mặt vào bờm Ánh Trăng và không ai nhận ra.

Và cũng không ai muốn nhận lời cảm ơn của cô. Các chàng trai ra lệnh cho cô im đi hoặc là - nếu cô nhất định phải tỏ ra hàm ơn họ - thì hãy dạy cho họ lời của những bài ca tục tĩu nhất mà cô đã học được từ đám lính ở lũy thành Drell.

“Sao em bối rối thế?”, Jonathan hỏi cô trong đêm đó. “Chẳng lẽ em không nhận thấy là tất cả bọn anh đều yêu mến em và mong em thành công - ngay cả khi em rời bỏ bọn anh?”

“Như thế thì họ càng căm thù em, một khi họ biết sự thật”, Alanna đau khổ nói.

“Vớ vẩn. Em không nghĩ rằng một vài người trong số họ đã có thể nghi ngờ điều gì rồi chẳng?”

Alanna nhìn người bạn đồng thời là người tình của cô. “Myles”, cô thì thầm. “Em cuộc là thầy ấy biết.”

Jonathan quyết định không kể lại cuộc nói chuyện hết sức đặc biệt giữa anh và Myles vào ngày bọn Tusain bắt cóc Alanna. “Tại sao em không hỏi thẳng ông ấy?”, anh nói.

Alanna nghĩ về chuyện này khi cô nhớ ra một việc khác. “Jonathan - em cần hai hiệp sĩ dạy cho em luật hiệp sĩ trong khi em tắm tẩy trần trước cuộc thi. Em cần phải làm gì?”

“Anh đề nghị là em nói cho ông anh họ Gary được biết”, Jonathan ngáp và thả người xuống giường. “Anh ấy sẽ cho toàn bộ trò này là một cú vui siết tả. Nhưng anh tin là bọn anh cũng có thể dạy cho em sau khi em đã tắm xong.”

Alanna cười và nằm xuống bên anh. “Anh chỉ không muốn Gary nhìn thấy em khỏa thân.”

“Em nói có lý, anh không muốn! Em có muốn không?”, Jonathan nghi ngờ hỏi và nhìn vào mắt cô. Khi Alanna chỉ cười khúc khích, Jonathan nhắc lại: “Em có muốn không?”

“Với một người không nghĩ chuyện nghiêm chỉnh với em, rõ ràng là anh ghen quá mức”, cô nói và cười.

Jonathan ép cô phải nhìn anh. “Anh nghĩ chuyện nghiêm chỉnh với em. Theo cái cách của anh”, anh bình tĩnh nói. “Nhưng nếu anh nói đến tình yêu là em sẽ bỏ chạy.”

“Đừng làm thế, Jonathan”, cô thì thầm.

“Em thấy chưa?”, anh lại ngáp. “Ehrrng nôn nóng quá. Đẳng nào thì anh cũng chưa thể nói đến chuyện cưới xin...”

“Em không hề muốn nói đến chuyện cưới xin!”, cô kêu lên. “Em cũng không hề muốn anh nói đến tình...”

Jonathan cắt lời bằng cách đặt tay lên miệng cô. “Anh yêu em, Alanna”, anh quả quyết. “Em không cần phải chú ý đến điều đó nếu em không muốn, nhưng mà anh yêu em. Giờ ngủ đi.”

Alanna còn thức thật lâu. Cô cứ mong anh đừng nói điều đó, vậy mà cô thấy hạnh phúc vì anh đã nói. Ngay khi trở thành một hiệp sĩ, cô sẽ bỏ ra đi. Không nghi ngờ gì nữa. Mà Jonathan thì phải có một quan hệ vợ chồng mang lại lợi ích cho quốc gia. Cũng không nghi ngờ gì nữa. Dù vậy...

Cô tưởng anh đã ngủ rồi. “Em yêu anh, Jonathan”, cô thì thào. Anh vòng một cánh tay ôm lấy cô và kéo cô lại gần hơn. “Anh biết.”

Chương 9. Kỳ thi

Ngay sau ngày sinh nhật, Alanna và Gary cùng cưỡi ngựa vào cánh rừng hoàng gia. Hoàng tử Jonathan đứng nhìn theo. Anh biết Alanna cần phải nói chuyện gì với anh họ Gary của mình. Jon bồn chồn. Đối với Alanna trò chơi này nặng ký hơn nhiều, không biết tâm trạng nàng ra sao?

“Em muốn nói chuyện gì thì tốt nhất là nói luôn với anh đi, cho xong việc”, Gary ra lệnh sau khi họ đã im lặng cưỡi ngựa suốt một tiếng đồng hồ. “Chắc phải là chuyện tương đối quan trọng.”

Alanna chùi những hạt mồ hôi nhỏ li ti đậu trên mép. “Quan trọng thật”, cô thú nhận. “Gary, có bao giờ - có bao giờ anh thoáng nghĩ rằng, em có thể là ai khác so với vẻ ngoài của em?”

Anh nhún vai. “Kể từ khi biết em, anh đã hiểu là em có một bí mật lớn”, anh trả lời. “Anh luôn nghĩ rằng sớm hay muộn gì thì em cũng sẽ cho anh biết.”

Alanna lấy một hơi thật sâu. “Em là con gái”, cô nói thẳng. “Em - tên em thật ra là Alanna. Em đến từ thái ấp Trebond và huân tước Thom thật sự là anh trai song sinh của em.”

Gary đột ngột giật ngựa đứng lại và nhìn cô trân trối. “Đừng có đùa!”

Alanna, trong lúc nói đã cúi mặt xuống gáy con Ánh Trăng, bây giờ ngẩng đầu lên. “Em không đùa. Đó là sự thật!”

“Thế thì ngực em đâu?”, anh hỏi.

Mặt Alanna đỏ lựng. “Em buộc cho nó xẹp xuống.”

“Nhưng mà khi em đi tắm...” Gary ngưng ngang và huýt sáo. “Không đứa nào trong bọn anh nhìn thấy em tắm! Mà bơi cũng

không!”

“Đúng.”

Gary lơ đãng giơ tay giật giật râu cằm. “Ngoài anh ra còn ai biết nữa?”

Alanna vất vả nuốt khan. Có vẻ như anh không giận.

“Jonathan. Georg và bà Cooper. Chú Coram, anh trai Thom của em. Bà lang ở thái ấp Trebond. Mãi Trung Thành.” Cô vuốt ve con mèo đang ngồi trong chiếc bát treo bên yên cương của Ánh Trăng, cùng tham gia chuyến phi ngựa.

Một vài tích tắc qua đi, chỉ có tiếng chim và tiếng thú rừng. Nét mặt Gary không để lộ điều gì, nhưng theo những gì mà cô hiểu về anh, thì chắc anh đang ghép lại tất cả những bức tranh đã khiến anh thấy khó hiểu trong suốt những năm qua. Đột ngột, một nụ cười tươi rói lan ra trên gương mặt Gary và anh nheo mắt lại vì vui thú. “Ngay bây giờ anh đã sướng khi tưởng tượng đến tất cả nét mặt của bọn họ!”, anh la lên và cười sặc sụa.

“Ví dụ như ai?”, Alanna hỏi. Việc anh thấy chuyện này tức cười tới thế khiến cô bối rối. Mặc dù Jonathan đã đoán trước phản ứng của Gary, nhưng cô đã không tin!

“Tất cả bọn họ!”, chàng hiệp sĩ há mồm hớp hơi và chùi những giọt lệ cười ra khỏi khóe mắt. “Tất cả bọn họ với nhau!”

Gary vẫn còn cười không ngớt khi họ bắt đầu phi ngựa trở về nhà. Ngoại trừ mối quan hệ giữa cô với Jonathan, Alanna kể cho anh nghe tất cả.

Anh rất hứng thú, cho toàn bộ câu chuyện là một trò vui nặng ký và vui sướng vì được tham gia.

“Dĩ nhiên là anh sẽ dạy quy định hiệp sĩ cho em trong khi em thực hiện buổi tắm theo đúng nghi lễ. Anh sẽ bực mình nếu em nhờ một người khác đấy”, anh tuyên bố khi họ nghỉ lại để ăn trưa. “Khoan đã! Cận vệ của em - em đã chọn ai chưa?”

Alanna lắc đầu. “Em có nói chuyện này với cha anh và ông cũng cho rằng chuyện chọn cận vệ chỉ phí thời gian, trong khi em đã định lên đường ngay trong kỳ nghỉ giữa đông.”

“Ý em là ngay sau khi em nói cho họ biết em là ai?”

Alanna gật đầu. “Đằng nào thì em cũng không thể mang cận vệ theo, ngay cả khi sự thực không lộ ra.”

Gary nhướn một bên mày. “Chả lẽ em tin rằng, bọn họ sẽ vui mừng nếu mà thoát khỏi em, ngay sau khi họ biết sự thật?”

“Anh không nghĩ thế sao?”

Cậu con trai của công tước Gareth không phải kẻ đần. “Người này hoặc kẻ nọ”, cuối cùng anh nói. “Những người không biết rõ em, chắc là có đấy. Nhưng còn bạn bè em, anh tin rằng em nhận định về họ quá nghiêm khắc.” Anh đứng dậy và cùng với cô chất đồ vào túi yên cương. “Anh hầu như không thể nào chờ được!”

Hoàng tử Jonathan mang tâm trạng vừa nhẹ nhõm vừa ghen tuông khi thấy Alanna và Gary mỉm cười và tinh nghịch nhìn nhau trong bữa tối. Thật nhanh, hai người kể lại cho anh nghe những gì đã xảy ra. Qua đó bộ ba đã có một thứ để mà thăm thì nói chuyện với nhau - và cười với nhau - suốt cái mùa hè dằng dặc đó. Những câu chuyện như nước mát tưới vào tâm hồn Alanna. Bởi cô đã quá quen coi chiếc mặt nạ của mình là một chuyện sống chết, nên cô chưa bao giờ học được cách cười về nó. Gary, Jonathan và Georg dạy cho cô điều này và vậy là nhờ bạn bè mà cô có được những cách nhìn mới mẻ về những gì cô đã làm, và về những người gần gũi thân thiết với cô nhất. Họ đã giúp cho ý nghĩ phải nói ra sự thực bớt đi một phần vẻ đáng sợ.

Đối với tất cả những người quen biết Alanna, có vẻ như cô đổi thay từng ngày trong thời gian kể từ sinh nhật thứ 18 tới lễ Hội Giữa Đông. Trong giờ học cô vẫn lắng nghe chăm chú, chăm chỉ thực hiện các nhiệm vụ của mình, nhưng rõ ràng là tâm trí cô đang ở nơi khác. Alanna thường cải trang đi xuống thành phố, vào đền thờ Đức Mẹ Tối Cao vĩ đại để suy nghĩ. Có rất nhiều thứ khiến cô phải động não - Jon,

Georg, Thom, công tước Roger, thời gian thích hợp để nói sự thật với nhà vua và hoàng hậu - nhưng thứ khiến cô bận tâm nhất vẫn là cánh cửa sắt của phòng thi. Tại sao cô sợ cánh cửa đó đến thế, bản thân Alanna cũng không hiểu rõ. Cô chỉ biết, đây là lần đầu tiên trong đời cô mong có thể níu kéo cho thời gian ngừng trôi. Thậm chí suy nghĩ rằng có thể cô sẽ vượt qua kỳ thi và lên đường kiếm tìm phiêu lưu mạo hiểm cũng không khiến cô vui thích nữa. Cô đã quen, thấy thân thiết và yêu quý cung điện cùng những con người ở đây, và cô biết rằng cô sẽ cảm thấy thiếu vắng họ. Thật sự cô không còn quá tin chắc, liệu cô có muốn bỏ đi hay không.

“Vậy thì ở lại đây đi”, Myles khuyên nhủ khi có lần cô nói ra điều này. “Đa phần các hiệp sĩ trẻ đều chiến đấu phục vụ cho vương quốc ngay sau khi đạt biển hiệp sĩ. Chắc chắn công tước Gareth và nhà vua sẽ rất sung sướng nếu giữ được con ở đây.”

Alanna lắc đầu. Điều duy nhất còn khiến cô vui mừng là cảm giác nhẹ nhõm sau khi nói được ra sự thật với tất cả.

Cô đứng dậy và quàng tay ôm người bạn già râu tóc bù xù. “Con yêu ngài, Myles”, cô thì thào và chớp mắt để ngăn lệ. “Con sẽ thường xuyên quay trở lại. Con hứa như vậy.”

Myles dịu dàng vuốt lưng Alanna và đưa cho cô chiếc khăn tay của ông. “Ta biết”, ông an ủi. “Có lẽ ta không biết nhiều, nhưng cái đó thì ta biết.”

Georg ngồi nhìn Alanna đi đi lại lại không ngừng trong phòng anh. Đôi mắt màu hạt dẻ không để lộ anh đang nghĩ gì. “Em chỉ tự làm mình mệt đi thôi”, anh nói. “Làm sao mà em thức được cả đêm nay nếu chỉ mới chiều đã kiệt lực rồi?”

Alanna chùi tay qua khuôn mặt đẫm mồ hôi. “Em không tin là trong đời có lần nào em sợ như lúc này, Georg.”

“Kể cả lúc em chiến đấu với bọn Ysander? Hay là khi em suýt chết đuối trong lúc trượt băng?” Cô lắc đầu và giơ tay sờ viên ngọc lửa treo

dưới cổ. “Kể cả khi em đối mặt với hiệp sĩ Dain hoặc khi bọn Tusain tấn công em?”

“Không. Chẳng lẽ anh không hiểu? Đối với bọn nó em có thể chiến đấu. Còn bây giờ phải đối mặt với thứ mà em không nhìn được, một thứ mà em hoàn toàn không biết không hiểu chút nào...” Alanna bế Mãi Trung Thành ngồi lên vai cô, đi sang phía cửa sổ và nhìn trân trân ra ngoài thành phố. “Em hoàn toàn không làm được gì cả; em chỉ biết để cho nó xảy ra. Đây không phải là kiểu cách của em. Anh phải hiểu điều đó tốt hơn mọi người khác chứ?”

“Đây.” Vua ăn trộm ấn vào tay cô một cốc Banntwein và uống một ngụm từ chiếc cốc mà anh tự rót cho mình. “Anh đã giữ chai rượu này cho một dịp đặc biệt. Mà có dịp nào đặc biệt hơn là kỳ thi hiệp sĩ của em đêm nay? Uống cạn đi, cô bé.”

Alanna vâng lời và sung sướng uống món nước ngon lành. “Ngon quá đi”, cô khen. “Bình thường em chỉ uống món này khi cần phải giữ cái đầu tỉnh táo, nhưng mà rượu này ngon thật. Anh có ăn cắp nó không đấy?”, cô lại dò hỏi, nghi ngờ như từ xưa tới nay.

Mãi Trung Thành nháy ra khỏi vai cô khi Georg bật lên một tràng cười ha hả. “Chẳng lẽ anh lại mời em hay Jon đồ ăn cắp?”, anh hỏi. “Không, đừng có trả lời anh. Nhìn này, đây là tem đóng thuế. Rõ ràng và sắc nét. Những loại rượu như thế này còn quý hơn cả vàng, mà cũng được canh chừng tốt hơn canh vàng.”

Alanna ngáp. “Không phải là em nghi anh, Georg”, cô ngáp thêm một lần nữa, và thêm lần nữa. “Mệt quá -” Cô nhìn bạn mình bằng đôi mắt nhanh chóng sụp xuống. “Anh - anh bỏ thuốc ngủ vào đây hả?”, cô buộc tội anh.

Georg giơ tay đỡ khi cô gục xuống. Mí mắt cô còn chớp chớp một chút rồi mới sập hẳn. “Chẳng lẽ em tưởng anh sẽ để cho em tự hành hạ mình cho tới khi phát bệnh, trong khi trước mặt em là một đêm quan trọng đến như thế?”, anh hỏi khẽ. Georg bế cô lên, mang cô sang phòng anh và thận trọng đặt cô lên giường anh.

“Chú mày biết từ trước”, anh nói với con mèo Mãi Trung Thành khi nó nhảy lên nằm cạnh Alanna. “Tại sao chú mày không cảnh báo cô bé là ta đã nêm gia vị vào rượu Banntwein?”

Con mèo quật đuôi. Đập chặn cho nàng tử tế, chàng ta khuyên Georg. Cô bé dễ lạnh lắm.

Vua Kẻ Trộm cười, làm theo, rồi anh đi xuống dưới, nhập bọn với Gary, Raoul và Jonathan.

Sau hoàng hôn, Georg đưa Alanna quay trở lại cung điện, nơi cô phải đối mặt với kỳ lễ Hội Giữa Đông và kỳ thi hiệp sĩ. Cô chỉ còn vừa đủ thời gian để điểm lại những việc cần làm. Alanna chỉ ăn một chút xíu; nếu Myles không thúc cô từng miếng, có lẽ cô không ăn chút nào. Rồi cô mặc vào người bộ đồ màu trắng, bộ đồ sẽ cùng cô bước vào phòng thi. Ngay sau khi chuông đồng hồ đổ tám tiếng, Jonathan và Gary đến để dẫn cô vào cú tắm tẩy trần.

Trong khi Alanna bì bõm trong bồn nước lạnh, hai anh bạn cô chờ ở phòng bên và khe khẽ nói chuyện với nhau.

“Mình cứ mong nó đã qua rồi”, Jonathan nói và dỏng tai nghe xem Alanna đang làm gì.

Gary thoáng liếc xéo về phía Jonathan và rót một cốc rượu vang. “Bình tĩnh đi. Bọn mình cũng đã sống sót qua kỳ thi đó “

“Nhưng mà sát sạt”, Jonathan hắt cả cốc rượu vào họng.

“Đúng là sát sạt, nhưng bọn ta đã sống sót. Cả cô bé cũng sống sót thôi. Và đừng quên: người ta đã nói rằng pháp thuật của căn phòng này không hề bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì. Nếu cô bé vượt được qua kỳ thi, không một ai có thể nói cô ấy không xứng đáng với tấm biển hiệp sĩ, dù là gái hay trai.”

Alanna bước ra từ bồn tắm, người đã lau khô và mặc chỉnh tề. Gary nhận thấy mặt cô hơi nhợt nhạt đôi chút, nhưng nhìn chung là bình tĩnh. “Em đã sẵn sàng nhận lời giảng dạy?”, anh hỏi theo đúng quy định.

Alanna đưa lưỡi liếm bờ môi khô rang. Bắt đầu rồi. “Em sẵn sàng”, cô nói khẽ.

“Nếu em sống sót qua cuộc thi hiệp sĩ”, Jonathan nói đúng từng lời như nghi lễ đòi hỏi. “Em sẽ trở thành hiệp sĩ của vương quốc. Em sẽ bảo vệ cho những kẻ yếu ớt hơn em, sẽ vâng lệnh chỉ huy của em, sẽ sống theo một cung cách làm sáng danh vương quốc và các vị thánh thần của em.”

“Mang biển hiệp sĩ là một việc quan trọng”, Gary nói tiếp. “Điều đó có nghĩa là em không được bỏ qua một lời kêu cứu nào. Điều đó có nghĩa là người giàu cũng như người nghèo, người trẻ cũng như người già, đàn bà cũng như trẻ em đều có thể cầu mong em giúp đỡ, và em không thể từ chối một ai.”

“Em có nghĩa vụ bảo vệ luật pháp”, Jonathan nói. “Em không được quay mặt đi trước những chuyện phạm pháp. Em không được giúp đỡ một ai vi phạm luật pháp của vương quốc, và tại mọi thời điểm và trong mọi trường hợp, em luôn phải ngăn chặn những hành vi vi phạm luật pháp.”

“Em có nghĩa vụ với danh dự của em và với lời hứa của em”, Gary nhắc nhở. “Hãy cư xử sao cho em không cần phải ngượng ngùng khi đối mặt với Thần Bóng Tối.”

“Em đã học những luật định dành cho một hiệp sĩ”, Jonathan nói tiếp. “Hãy giữ chúng trong tim em. Hãy sử dụng chúng làm những lời khuyên khi sự việc tưởng như vô vọng. Chúng sẽ không bỏ rơi em trong hoạn nạn, nếu em hiểu và thực hiện chúng với nhân tính và thiện tâm. Một hiệp sĩ là một người tốt. Nghĩa vụ cao nhất của anh ta là thông cảm.”

Alanna chăm chú lắng nghe. Không một câu chữ nào trong đó là mới mẻ, nhưng hôm nay chúng có một sức mạnh chưa từng thấy. Đêm hôm nay cô sẽ canh trước cửa phòng thi - bước đầu tiên để chứng minh rằng cô xứng đáng với tấm biển hiệp sĩ. Còn ngày mai?

Ngày mai mình sẽ nghĩ về ngày mai, cô quả quyết tự nhủ.

Gary và Jon đưa cô sang phòng thi ở khu nhà thờ, và họ nhắc cho cô nhớ rằng, kể từ bây giờ cho tới thời điểm rời phòng thi vào ngày hôm sau, cô không được phép hé miệng thốt ra một lời nào. Gary đặt tay lên vai cô, Jonathan hôn lên má cô. Thế rồi họ bỏ đi và để cô ở lại một mình trong nhà thờ, đứng nhìn cánh cửa sắt nặng nề dẫn vào phòng thi. Trước đây bốn năm cô đã quỳ ở đây bên cạnh Jonathan, đã quan sát nét mặt anh và tự hỏi anh đang nghĩ đến chuyện gì. Giờ đến lượt cô và cô vẫn còn chưa biết những suy nghĩ của anh trong đêm hôm đó. Có phải tim anh cũng đập lồng lên như tim cô bây giờ? Anh có sợ không? Thật khó khăn khi người ta không được phép hé răng. Cô chỉ được phép nghĩ, chỉ thế thôi.

Sau một hồi, dòng suy nghĩ của cô bắt đầu bay lượn. Chú Coram đã tới đây vào hai đêm trước. Hai chú cháu đã thức nửa đêm đầu và chú đã đưa cô xem báo cáo về công việc quản trị tại thái ấp Trebond. Công việc này bây giờ được giao cho anh Ormen trẻ tuổi, và người bạn già của Alanna mừng vui vì lại được cùng cô lên đường. Cô tự hào khi thấy người thầy đầu tiên của mình có ấn tượng mạnh về những gì cô đã làm được trong bốn năm qua. Alanna gạt ngang lời khen của chú và giải thích rằng, nếu cô làm tốt công việc của mình thì nguyên nhân nằm ở chỗ chú đã là một người thầy tốt. Trong đêm còn lại, họ đã cùng nhau ngắm nghía các tấm bản đồ và quyết định xem họ sẽ đi đến những đâu để kiếm phiêu lưu. Alanna mỉm cười một chút, thoáng buồn rầu.

Kỳ thật, cô nghĩ. Đã có thời gian mình hầu như không chờ được đến lúc rời khỏi nơi đây. Và bây giờ, khi đã tới lúc, thì mình lại không muốn đi. Tại sao mình không thể hạnh phúc - hay tại sao ít nhất mình cũng không thể quyết định nổi?

Thom ở đâu? Anh đã định sẽ đến cung điện trước kỳ lễ Hội Giữa Đông, nhưng giờ vẫn chưa thấy anh tới. Có phải anh lại đang đuổi theo những câu thần chú đặc biệt từ thời cổ đại và đã quên mất cô? Trong một số phương diện Thom nhắc cho cô nhớ tới người cha của

họ, người dành phần lớn cuộc đời mình cho những giấc mơ tinh thần xa vời.

Alanna để cho dòng suy nghĩ trôi đi. Khi tay cô chạm vào viên ngọc lửa, bất giác cô nhớ đến cái đêm cô gặp Đức Mẹ. Tại sao người tặng cho cô viên ngọc này? Phải đó là một món vũ khí hay chỉ là một kỷ vật?

Cô nghĩ đến Jonathan. Đám cưới với anh, một ngày nọ, sẽ không phải là chuyện tồi tệ, cô cân nhắc, nhưng đó là chuyện không thể xảy ra; anh phải lấy một người mang lại lợi ích cho Tortall. Và chắc chắn cô chưa muốn lấy chồng bây giờ; cô còn quá nhiều dự định!

Công tước Roger. Trong những năm qua đã xảy ra nhiều chuyện kỳ quặc và cô luôn tự hỏi, ông ta đang âm mưu điều gì. Vậy mà không bao giờ cô đuổi theo mỗi nghi ngờ của mình cho tới nơi tới chốn - tại sao thế? Có phải đó chỉ là lòng ghen tị của cô đối với người anh họ lóng lánh sắc màu của Jonathan, ghen với thứ quyền lực mà ông ta có đối với những người khác; hay cô thật sự có lý do nghiêm túc cho nghi ngờ của mình, rằng ông ta không mưu đồ chuyện gì tốt đẹp cho hoàng tử? Đức Mẹ đã cảnh báo cô theo một cung cách khó hiểu. Có phải các vị thần linh muốn cô thách thức Roger?

Mà làm sao làm nổi? Cô thầm phản kháng. Mình không có bằng chứng chống được gã và cũng không có khả năng để tìm ra bằng chứng. Mình sẽ đánh mất tất cả - danh dự, tiếng tăm, bạn bè, thậm chí mạng sống - nếu mình buộc tội Roger mà không có những bằng chứng chắc chắn. Mình hy vọng rằng, các vị thần linh không cho mình là nhẹ dạ đến như thế - hay là ngu ngốc đến như thế.

Đột ngột, cô chớp mắt. Ánh sáng chạm vào những khuôn cửa sổ trở cao của nhà thờ và các vị tu sĩ trong những chiếc áo dài thẫm màu bước vào trong. Một người chạm tay vào vai cô, chỉ về phía cánh cửa sắt nặng nề. Cuộc thi bắt đầu.

Cứng đờ người ra, Alanna đứng dậy. Hai đầu gối đau buốt khiến cô gục xuống. Lòng dũng cảm ở đâu rồi? Cô so vai, nhăn mặt và đi theo

vị tu sĩ câm nín đến phía bên kia của nhà thờ. Cô chăm chú nhìn những người đàn ông tháo thanh chắn cửa, cho tới khi mắt cô không còn nhìn thấy một thứ gì khác. Tim đập lồng lên, miệng khô khốc, cô không nhận ra là các bạn cô đã lặng lẽ bước vào khoảng không gian nhà thờ phía sau cô.

Không một tiếng động, cánh cửa phòng thi mở ra. Alanna vất vả nuốt khan, vai so và đi vào trong. Các tu sĩ nhanh lẹ khóa cửa sau lưng cô và để cô lại trong bóng tối sâu thẳm, như biết bao lần cô đã từng nằm mơ.

Cô chớp chớp mi, chờ cho tới khi cặp mắt quen với bóng tối. Kỳ lạ làm sao, ở đây có ánh sáng, mặc dù không hề có cửa sổ mà cũng không có đuốc. Thật ma quái, nhưng rõ ràng là có sáng. Hy vọng bập bùng lóe lên trong cô. Rất có thể cô sẽ không gặp chuyện gì.

Cô đang đứng trong một căn phòng nhỏ bằng đá, hoàn toàn không có đồ gỗ hoặc bất kỳ một thứ đồ vật nào khác. Không có cửa ra nào khác lẫn cửa sổ, tức là không một cơ hội cho ai đó hoặc kẻ nào đó có thể len vào, và đúng khi Alanna dần tự hỏi, liệu đây có phải là một trò đùa, thì đột ngột, một cơn gió lạnh như băng mãnh liệt thúc tới, đẩy cô ngã đập gối xuống nền. Alanna vòng hai cánh tay ôm lấy chân. Hai hàm răng đập lập cập và lớp quần áo hoàn toàn không che chở gì được cho cô. Giá mà mình mặc ấm hơn, cô nghĩ và chiến đấu chống lại cảm giác kinh hoàng luôn luôn đổ chụp xuống cô mỗi khi bị lạnh.

Cứ mỗi lần cô gắng đứng dậy là cơn bão như quất roi lại ném cô xuống. Tay chân tê dại vì lạnh. Cô muốn động đậy và vòng tay ra trước ngực để giữ cho cơ thể ấm thêm đôi chút, nhưng ngọn gió ép chặt cô xuống đất, nghiền nát mọi cử động. Cô dồn sức chống lại, cắn xuống môi và thậm chí quên đi nỗi sợ của mình. Điều quan trọng duy nhất bây giờ là sống còn.

Đột ngột, cô nghe thấy giọng người. Cũng bất thành hình như khi nó tới, ngọn gió ngưng thổi.

Những giọng người lớn hơn lên, cầu xin giúp đỡ và nài nỉ Alanna cứu họ trước Thần Bóng Tối. Alanna nhận ra - giọng la hét của cha cô, anh Thor Không Lò, những cậu bé đã chết vì cơn sốt đốm mờ hôi. Những người đàn ông đã bỏ mạng trong trận chiến với Tusain. Nước mắt nối nhau lăn dài trên má - cô đã muốn giúp, nhưng cô không biết giúp bằng cách nào. Tất cả những người này giờ thuộc về Thần Bóng Tối. Cô bất lực, cho dù điều đó có làm cô đau đớn đến đâu.

Những giọng người tắt đi.

Alanna chậm chậm đứng dậy. Run toàn thân.

Thứ tiếp theo sẽ là gì đây? Có tiếng tắc lưỡi trong góc phòng phía sau. Alanna xoay về và nhanh lẹ cắn vào nắm đấm, bóp nghẹt tiếng hét - không được phép la hét! Nhưng làm sao mà cô im lặng cho được khi có một con nhện to như con ngựa đang bò về phía cô? Xưa nay cô vốn ghét nhện!

Alanna lùi vào góc phòng, nghiêng chặt hai hàm răng, cho đến khi đau nhức vì mỏi. Con nhện tiến mỗi lúc một gần hơn, gần hơn, đôi mắt khát tắc lưỡi. Nó giơ chân trước dài ngoẵng và lông lá chạm vào Alanna.

Thế rồi Alanna chết đuối, như cô đã suýt chết đuối khi lên năm tuổi và lần thứ hai vào mùa đông vừa rồi, khi lớp băng trên ao bị rải muối. Không phải lần đầu tiên cô tự hỏi, có phải vị trí băng mỏng đó là dành riêng cho cô. Cô không thể quên rằng lần đó Alex cũng lại có mặt. Anh ta cũng chính là người thách thức cô trượt băng. Một suy nghĩ mới kỳ quặc làm sao, khi người ta đang chết đuối, cô nghĩ như thế trong khi dồn sức ngoi lên trên. Chậm chậm, sức lực cô cạn kiệt. Kể cả phát hiện rằng cô sẽ không thể lên đến mặt băng cũng chỉ gọi nên một sự ngạc nhiên uể oải trong tâm trí.

Không, cô nghĩ, mình sẽ không la hét. Nếu cần thì bỏ mạng, nhưng mình sẽ không la.

Biển biến mất, Alanna quỳ trên nền đất, lấy hơi thật sâu, gắng cư xử thật khẽ khàng và cân nhắc, không biết sắp tới sẽ là chuyện gì. Da và

quần áo cô hoàn toàn khô ráo.

Không một chuyện gì xảy ra. Alanna chờ đợi. Quắt người đi vì sợ, bởi chắc chắn những gì mà địa điểm quỷ quái này sắp gửi tới cho cô sẽ còn trầm trọng hơn tất cả những gì đã xảy ra cho tới nay. Cuối cùng, cô bắt đầu đi đi lại lại và xoa hai cánh tay. Trong người cô vẫn còn lạnh khủng khiếp. Cái lạnh, sự bất lực không thể giúp những người đã chết, nhện, chết đuối: căn phòng này bắt cô phải trải nghiệm lại tất cả những gì mà cô sợ nhất. Có phải đây là nội dung của cuộc thi? Có phải các hiệp sĩ tương lai bị ép phải đối mặt với những nỗi sợ sâu kín nhất của họ?

Cô hắt hơi và ngẩng đầu lên. Bầu không khí xung quanh cô âm âm ngân lên vì chứa đầy ắp quyền lực và trên một trong những bức tường đá có một vết sáng nhạt dần tỏa rộng. Vết sáng giờ chứa đầy màu sắc và hình dạng, nhưng rời rạc và hỗn loạn. Alanna nheo mắt, mong nhìn thấy hình ảnh sắc nét hơn, nhưng nó vẫn mờ nhòe như trước. Có cái gì mách cho cô hay rằng, việc cô nhìn rõ được bức tranh này là một chuyện quan trọng, rất quan trọng - đúng thế, quan trọng sống chết -, và cô phải nhìn được nó dù với giá nào. Cô dồn sức nhìn qua lớp sương mù, giơ tay về phía bức tường. Cô chạm phải một thứ gì rắn rẫn, nhưng lại có cảm giác như một làn vải. Ra nó là nguyên nhân khiến cô chỉ nhìn thấy lờ mờ hình ảnh nọ. Alanna nghiêng răng ken két và tóm lấy làn chất liệu vô hình. Cô cảm nhận rõ những sợi vải rất mảnh cắt vào lòng bàn tay mình, khi cô gắng xé rách một lỗ để nhìn qua. Mồ hôi ròng ròng trên má, cô quên đi cái lạnh tàn độc trong phòng khi những ngón tay tìm thấy một lỗ hổng vô hình. Cô kéo nữa, kéo nữa, kéo đến mức những cơ cánh tay co cứng lại.

Tấm màn chắn trước mắt cô - cô không biết liệu nó có thật hay chỉ là phù phép - cuối cùng chịu thua và Alanna ngã tới trước, đập gối xuống đất. Hình ảnh trên tường bây giờ hiện thật rõ ràng. Quá rõ ràng.

Một công tước Roger hể hả mỉm cười đứng bên giường Jonathan, hoàng tử đang nằm trên giường. Hai cánh tay vắt chéo trên ngực; đầu

đội vương miện. Da anh còn trắng hơn đá Marmor, nhợt nhạt như cái chết. Im lặng mỉm cười, Roger gỡ vương miện từ đầu Jonathan và đặt nó lên đầu mình.

Alanna nhào vào hình ảnh đó và đã há miệng ra để la hét. Chỉ trong một nửa tích tắc cuối cùng, cô mới sực nhớ ra rằng cô nhất nhất phải im lặng, và cô cắn chặt xuống môi. Tâm trí cô tiếp tục la lớn Không!, trong khi hai năm dấm trần đập liên hồi vào bức tường vô hình ngăn giữa cô và công tước Roger. Cuối cùng, cô ngã nhào xuống đất và nước mắt tuôn xối xả nóng hổi trên má.

Không, cô nghĩ và siết chặt hai bàn tay sườn sột sát rướm máu. Chuyện đó sẽ không xảy ra! Ta không cho phép! Không đời nào ta để Jonathan chết!

Cửa phòng chậm chậm mở. Với hai bàn tay trắng xát nhuộm đỏ máu và khuôn miệng nghiền thành một đường kẻ mỏng tấp, Alanna lao đảo bước ra. Jon và Myles vội vàng bước tới để dẫn cô ra khỏi nhà thờ. Mãi Trung Thành và chú Coram đi theo. Trước khi họ đưa cô lên giường, hoàng tử bôi thuốc mỡ lên tay cô và quấn băng cho cô.

Hai mí mắt đã nặng trĩu, Alanna nhìn Jonathan. “Chuyện đó sẽ không xảy ra, Jon. Em hứa như vậy.”

Anh vuốt một lọn tóc bết mồ hôi ra khỏi trán cô. “Anh biết”, anh thì thầm. “Ngủ đi em. Mọi chuyện qua rồi.”

“Chưa qua đâu”, cô muốn nói như thế, nhưng cô quá mệt. Mắt cô nhắm lại và cô ngủ thật sâu, không mơ mộng gì. Cô đã không nói và cũng không la hét.

Nghi lễ tấn phong cô thành hiệp sĩ xảy ra lúc hoàng hôn và thật ngắn ngủi. Lễ nghi thật sự chính là cuộc thi thì đã qua, và phần còn lại chỉ là chuyện hình thức. Alanna quỳ trước nhà vua, thề trung thành và nguyện sẽ bảo vệ nhà vua cùng Tortall bằng cả cuộc đời mình. Nhà vua chạm kiếm vào vai và đầu Alanna rồi nói khẽ: “Ta phong cho ngươi, Sir Alan, thành hiệp sĩ của vương quốc Tortall. Hãy phục vụ trung thành và tận tụy!”

Alanna đứng dậy. Thật kỳ quặc. Ngoại trừ cảm giác mỏi mệt và bối rối, cô thấy mình vẫn y như trước, nhưng giờ cô đã là hiệp sĩ.

Một người đàn ông mảnh dẻ râu tóc đỏ bước ra từ đám đông và vẫy chú Coram lại gần. Thom mỉm cười với cô em gái song sinh đang ngỡ ngàng của anh. “Muôn tâu Chúa Thượng”, anh lịch sự nói và cúi chào nhà vua cùng hoàng hậu. “Thần là Thom, huân tước von Trebond và là đại sư của dòng tu Mithran. Là anh trai của Sir Alan, thần xin được phép trao biển hiệp sĩ cho anh ấy.” Anh chỉ vào một hiện vật lớn phủ vải, được chú Coram nâng trên tay.

Nhà vua nghiêng đầu và gắng tự chủ để không nhìn trân trân vào một bậc đại sư còn quá trẻ, như tất cả các thần dân của người đang nhìn. “Lời đề nghị được chấp nhận, huân tước Thom.”

Thom tháo lớp vỏ bọc, để lộ một lũy thành màu đen trên nền đỏ - đó là biểu tượng của Trebond. Alanna khoác tấm biển lên cánh tay trái. Nó vừa nhẹ vừa chắc chắn và cô có thể cảm nhận rõ ràng pháp lực đang bào bọc nó. Cô cúi mình trước anh trai, cúi mình trước nhà vua và hoàng hậu để rồi kinh hãi nhìn quanh. Tất cả đang reo hò cổ vũ! Đổ bừng mặt lên, cô lắc đầu. Dĩ nhiên tất cả mọi người cũng đã reo hò khi Jonathan được trao biển hiệp sĩ, nhưng đó là một chuyện khác hẳn. Jonathan là người kế tục ngai vàng, mà một hiệp sĩ kế tục ngai vàng sẽ có quyền lực nhiều hơn rất nhiều so với một người kế tục ngai vàng không phải là hiệp sĩ. Nhưng còn cô đã chiếm một chỗ trong trái tim của họ và bây giờ người ta reo mừng với cô, bởi họ yêu cô. Thom đi cùng với cô khi cô quay trở lại phòng mình để cất tấm biển. Anh trịnh trọng chào đón anh bạn mèo Mãi Trung Thành, trong khi Alanna đặt tấm biển lên giường cô, chăm chú quan sát. “Em cứ tưởng anh không đến chứ”, cô nói và chạm bàn tay còn băng kín vào tấm biển. “Đẹp tuyệt!”

“Anh đến muộn bởi anh muốn bí mật làm chuyện này.” Anh mỉm cười vuốt bàn tay ngang phía trên tấm biển. Alanna chờ người ra khi

lũy thành màu đen mờ đi, thay vào đó xuất hiện một con sư tử lớn, vàng óng ánh, đứng trên hai chân sau.

“Cái gì thế?”, cô hỏi khi con sư tử biến mất và ngọn tháp lại hiện ra. Thom giúp cô bọc tấm biển lại và treo nó trong phòng quần áo của cô, bên cạnh các món vũ khí khác.

“Dĩ nhiên là một sư tử cái sẵn sàng nhảy chồm tới. Cái này để dành cho giây phút em để lộ ra em thật sự là ai. Giờ ta đi ăn tối đã; anh sắp chết đói rồi.”

Alanna đi trước, dẫn anh đến phòng đại tiệc. Một sư tử cái sẵn sàng chồm tới, cô nghĩ. Không tệ.

Chương 10. Cuộc đấu kiếm với gã pháp sư

Bữa đại tiệc giữa đông thứ hai, với sự tham gia của hầu hết mọi thành phần quý tộc trong triều đình vua Roald, lúc đó đã bắt đầu. Thom nháy mắt với Alanna rồi ngồi xuống cạnh công tước Roger, người hoàn toàn không lộ vẻ ác cảm đối với chàng pháp sư còn quá trẻ tuổi và rất có thể còn tài giỏi hơn cả ông ta. Alanna quan sát hai người nói chuyện với nhau một chút, rồi hướng sự chú ý của cô về phía những người khác. Hoàng hậu cũng đã tới. Đây là lần đầu tiên bà có mặt trong đám đông kể từ khi cơn bệnh của bà bắt đầu hơn một năm trước đây. Lúc đầu, có vẻ như hoàng hậu chịu đựng được, nhưng rồi dần dần, nét mặt bà trắng bệch. Alanna nhìn thấy mồ hôi nổi lên trên mặt hoàng hậu Lianne, nhìn thấy tay bà run rẩy khi nâng cốc rượu. Khi bà bắt đầu ho thì công tước Baird lẹ chân chạy đến bên với nét mặt căng thẳng và âu lo.

Alanna nhớ lại hình ảnh trong phòng thi, và cô đưa tay sờ viên ngọc lửa treo dưới cổ. Cô cắn chặt xuống môi. Như cô e ngại, bao quanh cơ thể hoàng hậu là một quầng ánh sáng màu cam, tuy yếu ớt nhưng dai dẳng.

Đột ngột Alanna hiểu rằng cô cần phải hành động, mà là hành động ngay lập tức. Nếu Roger phù phép hoàng hậu, thì ở đâu đó phải có một bằng chứng hiện hình. Kể cả tay pháp sư tài năng nhất cũng cần một hiện vật có thực, làm đích cho gã tập trung suy nghĩ và pháp lực.

Chờ tới khi bữa tiệc đạt đến đỉnh cao náo nhiệt, Alanna xin lỗi và hứa hẹn với bạn bè là sẽ quay trở lại ngay. Bây giờ, khi Roger đang hướng toàn bộ sự quan tâm vào anh trai cô và bận rộn trả lời những câu hỏi của Thom, thời điểm thích hợp đã tới. Nhà vua ít nhất phải

một tiếng nữa cũng chưa đứng dậy. Alanna định tận dụng giờ đồng hồ này.

Cùng với cảm giác như phòng thi đã tặng cho cô một sức sống mới mẻ và một con mắt sắc sảo hơn, cô vội vàng quay trở lại phòng mình. Đa phần đồ đạc của cô đã được gói ghém sẵn, bởi sáng ngày mai cô sẽ có phòng riêng. Mãi Trung Thành, vì không được phép đến dự đại tiệc, đang chờ cô.

Cô bé đang mạo hiểm, anh bạn mèo kêu meo meo khi Alanna lục lọi trong rương, tìm bộ móc sắt mở khóa mà Georg đã tặng cô. Nếu gã tóm được em, em sẽ là một hiệp sĩ chết thẳng cẳng.

“Thế thì tôi không được phép để cho gã tóm cổ. Đồng ý không?” Alanna rút chiếc túi da đựng đồ nghề vào áo chên. “Đi thôi, bạn canh chừng cho tôi.”

Alanna đi qua những khoảng hành lang phía sau, dẫn đến khu ở của Roger. Mãi Trung Thành chạy sau. Chắc trong dòng họ nhà ta cũng có một dòng máu điên, anh bạn mèo nhận định.

Alanna cười, không trả lời.

Dãy phòng của Roger rất tiện lợi cho mục đích của Alanna lúc này. Có một cầu thang cuốn nhỏ rẽ ra từ hành lang chính và kết thúc ở cánh cửa ngoài phòng Roger. Trong khi Mãi Trung Thành đứng canh ở phía cuối cầu thang này, Alanna vào việc. Dải cầu thang cuốn tròn dẫn lên trên che Alanna khuất ánh nhìn của những người đi bên dưới.

Thận trọng, cô thọc móc sắt đầu tiên vào ổ khóa. Nó cháy bùng lên rồi tan chảy. Alanna lẹ tay buông rơi nó và buột miệng chửi rủa sự ngu ngốc của mình. Dĩ nhiên là Roger phải khóa cho cửa của gã một câu thần chú bảo vệ. Bực bội, cô nhìn ổ khóa và cân nhắc. Cô có thể thử dùng một câu thần chú bẻ gãy lớp bảo vệ này, nhưng điều này sẽ kéo dài quá lâu và cô đang vội. Vẫn còn một khả năng khác...

Cô đặt hai bàn tay còn được băng kín lên ổ khóa và lấy một hơi thật sâu. Hung dữ, cô thúc phép lực vào ổ khóa và khiến cho lớp pháp lực bảo vệ của Roger nổ tung ra theo đúng nghĩa của từ này. Khi đôi mắt

đã dụi trở lại từ tia chớp chói lòa, Alanna nghiêng răng gom sức dùng một móc sắt khác. Chỉ sau một giây đồng hồ cô đã nghe thấy tiếng cách của thanh sắt. Cửa mở ra và Alanna khẽ huýt sáo gọi Mãi Trung Thành.

Anh bạn mèo hối hả chạy tới, Alanna đóng cửa lại.

Tim tòi trong phòng chính là chuyện vô nghĩa. Thứ mà cô đang tìm, cô sẽ không thấy ở đây. Ngày ngày đều có người lui tới và vì thế mà Roger không để ở đây những thứ quan trọng. Phía sau dãy phòng có một cánh cửa dẫn sang phòng làm việc của ngài công tước.

Cả cửa này cũng được khóa kín.

Lần này, Alanna sờ lên viên ngọc lửa và thấy toàn bộ cánh cửa được bao quanh bởi một làn ánh sáng màu cam. Cô cũng đã đoán như thế. Giống như với cửa vào, cô không còn thời gian để tìm xem câu thần chú nào sẽ bẻ gãy được pháp thuật bảo vệ này - mà liệu cô có biết được câu thần chú phù hợp hay không, cô cũng không tin chắc. Pháp thuật bảo vệ cho cánh cửa này chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều so với pháp thuật bảo vệ cho cửa vào.

Alanna gom góp toàn bộ lòng dũng cảm, đặt một tay lên cửa và dồn phép lực chảy sang đó. Lần này, cô ngắt đi.

Mãi Trung Thành đánh thức cô bằng cách liếm cái lưỡi ram ráp của nó lên phần mũi nhạy cảm của cô. Chút nữa hãy ngủ, chàng mèo đề nghị.

Cô tặng cho anh bạn mèo một cái nhếch mép rồi mở cửa.

Cả căn phòng bày la liệt những chiếc bàn đựng công cụ, cỏ lá và sách vở. Alanna nhìn qua những cuốn sách; một số cô đã biết, số khác cô đã nghe nói tới. Đa phần là sách pháp thuật. Có một số sách cô không đọc được, bởi chúng được viết bằng một số ngôn ngữ đã hoàn toàn bị quên lãng. Cô phát hiện thấy những quả cầu thầy bói nhiều kích cỡ và màu sắc: hồng, đen và trong suốt. Có một quả cầu đỏ rực như máu và cô né không chạm vào nó. Lò sưởi ở đây là hai cái chảo

lớn để giữa phòng, đựng than gỗ đang cháy âm ỉ. Thay vì đuốc, Roger sử dụng một loại đèn có ánh sáng trắng, lưỡi lửa không hề chập chờn.

“Có phải tôi nghe thấy tiếng nước chảy?”, cô khẽ hỏi Mãi Trung Thành. Cô nhìn quanh chăm chú hơn và cuối cùng phát hiện thấy ở góc sau cùng của căn phòng có một đài phun nước. Nước tuôn ra từ một đoạn ống cắm vào tường, nhảy nhót trên những viên đá mọc đầy rêu, trước khi chảy xuống một bồn chứa sâu. Đây tò mò, cô đi sang bên đó. Tại sao trong phòng này lại có đài phun nước?

Mắt cô va phải hai thứ: một tấm voan màu trắng bạc, có vẻ như đang quấn quanh một số đồ vật, và một con búp bê nhỏ nằm trong bể nước, thẳng ngay phía dưới vòi nước đổ. Trong một thoáng, Alanna đã không muốn chạm tay vào gói vải lẫn con búp bê, nhưng rồi sự quả quyết mới đạt được qua kỳ thi ép cô cầm lấy cả hai thứ.

Cô mang chúng ra bàn và nhích một cây đèn gần lại, xem xét.

Con búp bê nhỏ là một tượng sáp đã bị nước bào cho bột bặt, tượng hoàng hậu, giống bà hoàn hảo từ tóc đen cho đến váy áo bà yêu thích nhất. Rõ là nó đã nằm trong nước một thời gian dài, bởi nét mặt đã mờ hẫng và màu sắc của váy đã nhợt đi. Alanna biết pháp thuật này: tạo ra một bức tượng của nạn nhân và đặt nó dưới dòng nước chảy. Tùy chất liệu được sử dụng, phép lực của pháp sư và tốc độ chảy của dòng nước, nạn nhân sẽ đổ bệnh nhanh hay chậm rồi cuối cùng bỏ mạng. Công tước Roger đã sử dụng loại nến tốt nhất và Alanna đoán rằng, thỉnh thoảng gã sẽ lấy con búp bê này ra khỏi dòng nước để cái chết của hoàng hậu xảy ra chậm chậm, gây ấn tượng tự nhiên hơn.

Bàn tay run bần, Alanna gạt con búp bê sang bên và xét kỹ món đồ thứ hai, là bọc vải. Vì lần này cô nhắc nó lên không thận trọng như lần trước, nên cô nhìn thấy vết rách đó quá muộn. Một con búp bê bé xíu rơi ra từ bọc vải và đập vào cạnh bàn. Một bên mạng sườn của Alanna chọt đau nhói, khiến cô buông ra một tiếng thét. Vội cắn vào nắm tay mình, đè xuống tiếng thét thứ hai, cô cúi xuống nhặt con búp bê. Dĩ nhiên, đó là tượng của cô. Giờ thì cô xem xét gói vải kỹ hơn. Vết rách

dài và mảnh, rất khó phát hiện thấy trên lớp vải mỏng. Hai bàn tay giật giật, và cô sực nhớ lại cảm giác trong phòng thi khi gắng sức xé miếng vải chắc cho rách ra một lỗ. Alanna rút dao găm, cắt đoạn dây buộc bọc vải, và trải ra bàn. Trước mắt cô la liệt những con búp bê nhà vua, công tước Gareth, Myles, ông đại quản gia cung điện và thậm chí Jonathan, giống hệt đến ma quái.

“Dĩ nhiên”, cô khẽ giải thích với Mãi Trung Thành. “Giờ thì tôi hiểu rồi. Roger không muốn ai trong số chúng tôi nhìn ra âm mưu của gã, thế là gã đục tượng chúng tôi bọc vào vải. Và chùng nào những người đàn ông như công tước Gareth và Myles cũng như ông đại quản gia cung điện không nhìn thấy những việc đang xảy ra, sẽ không ai dám nói một lời nào.”

Giờ em định làm gì, Mãi Trung Thành hỏi, đuôi giật lên từng hồi. Giờ em đã vi phạm tất cả những quy định ngu ngốc dành cho một hiệp sĩ. Bây giờ làm gì?

Alanna mỉm cười quả quyết và thận trọng chất những con búp bê vào miếng vải. “Tôi không thể để Roger tiếp tục trò này”, cô đáp. “Buổi tối hôm nay khi hănh quay lại, hănh sẽ nhận thấy là những con búp bê đã biến mất; có lẽ thậm chí hănh còn biết rằng chính tôi đã lấy đi. Nếu bạn bè tôi và tôi muốn sống sót qua vụ phát hiện này, thì tốt nhất là tôi phải quan tâm đến Roger von Conté, ngay lập tức.”

Ôm bọc vải nặng trĩu trong hai tay, cô quay thẳng về phòng đại tiệc. Cô đứng lại bên Myles và Jonathan một thoáng, yêu cầu họ cùng cô đến bên bàn nhà vua. Thom đang trò chuyện với Raoul và Gary, nhưng khi thoáng thấy ánh mắt của cô em, anh vội vàng xin lỗi và bước sang. Alanna gom góp toàn bộ lòng dũng cảm và đi đến bên chiếc bàn dài đứng trước hai ngai. Cô cúi mình thật thấp trước nhà vua và hoàng hậu. Chỉ tới khi cảm nhận thấy Myles, Thom và Jonathan đã đến sát phía sau, cô mới bắt đầu nói.

Lạy Đức Mẹ Tối Cao, xin hãy giúp cho con, cô thầm van xin khi nhà vua bắt đầu chú ý đến cô. Con không biết liệu Người có muốn con

xử lý bằng cách này hay không, nhưng đây là cách duy nhất mà con biết.

“Muôn tâu Chúa Thượng”, cô nói rõ ràng và rành mạch, để tất cả mọi người cùng nghe thấy. “Hôm nay tôi đã cư xử không trung thực.” Đột ngột, im lặng lan ra trong căn phòng rộng mênh mông. Alanna lấy hơi thật sâu và nói tiếp. “Tôi hôm nay tôi đã đột nhập vào nhà của một người đàn ông khác. Tôi biết đây là chuyện không trung thực, nhưng tôi vẫn làm. Bởi những gì tôi làm thật quả là việc không hay. Nhưng những gì tôi nghĩ là sẽ tìm thấy - và thật sự đã tìm thấy - còn tồi tệ hơn nhiều.”

Cô đặt gói vải cùng những con búp bê lên mặt bàn hươc nhà vua. Hoàng hậu Lianne kinh hoàng thét lên và lùi về khi thấy những con búp bê giống hệt mình, chồng, con trai và anh trai. Nhà vua và công tước Gareth tái mặt. Ông đại quản gia của cung điện ghé mắt nhìn qua vai người ngồi cạnh và thoát đở rục lên vì thịnh nộ. Thom tò mò giơ tay ra một lúc, cho tới khi anh sực nhớ rằng chạm vào những bức tượng đó bây giờ không phải là ý kiến hay. Nét mặt của Jonathan và Myles không hề biểu lộ họ đang nghĩ gì - và có lẽ như vậy lại hay.

Alanna nhìn công tước Roger. Tay pháp sư nhìn thấy những vật mà cô vừa đặt xuống trước mặt chú gã: gã tóm lấy tay dựa ghế, xiết chặt đến nỗi những đốt xương bàn tay nổi lên trắng nhợt.

“Tôi có cần phải nói tôi tìm thấy những thứ này ở đâu không, bầm tướng công?”, Alanna lớn giọng khiêu khích và nhìn thẳng vào mắt công tước von Conté. “Tôi có cần phải kể cho quý ngài nghe cái đài phun nước nho nhỏ trong phòng làm việc riêng tư của ngài, nơi bức tượng hoàng hậu nằm bên dưới dòng nước chảy để Người dần dần đỡ bệnh mà chết? Có cần tôi...”

“Dối trá!”, Roger phun ra phè phè. “Tâu Chúa Thượng. Đã từ lâu Sir Alan ghen tị với tôi, bởi tôi có ảnh hưởng lớn đối với Người và cậu em họ Jonathan của tôi. Giờ anh ta tìm cách bôi nhọ danh dự của tôi

trong mắt Người, bằng cách bày ra những hình nhân do chính anh ta làm nên, và buộc tội tôi sử dụng những pháp thuật như vậy!”

“Vì lý do gì mà tôi cần phải làm những hình nhân như thế?”, Alanna hỏi, xoay về phía nhà vua. “Vì lý do gì mà tôi cần phải làm hại hoàng hậu? Bà là mẹ của hoàng tử của tôi và là bạn tôi, bà đối xử tốt với tôi. Tôi không hề được lợi nếu làm hại bà, và cũng không hề được lợi khi che ánh mắt của những người khác, những người có thể ngăn trở tôi chiếm lấy ngai vàng vốn không thuộc về tôi.”

“Dối trá!”, Roger thét lớn, nhảy dựng dậy và xía ngón tay về phía cô. “Vô lễ nhà ngươi muốn phủ nhận rằng nhà ngươi có khả năng sử dụng một pháp thuật như thế? Nhà ngươi muốn chối rằng nhà ngươi biết pháp thuật đó, trong khi chính ta đã dạy cho nhà ngươi pháp thuật hình nhân? Nhà ngươi lên kế hoạch giết nhà vua và hoàng hậu để trở thành hiệp sĩ hùng mạnh nhất vương quốc, ngay khi Jonathan trở thành vua.”

“Thú vị thật.” Myles nhìn thẳng vào mặt Roger và ánh mắt bình thường vốn dịu dàng của ông bây giờ rắn như thép. “Ta cứ tiếp tục với suy nghĩ này thêm một chút và đặt trường hợp, hoàng tử Jonathan qua đời. Điều đó sẽ có lợi cho ai? Tôi e rằng nó sẽ có lợi cho quý ngài, ngài Roger, bởi sau đó chính ngài sẽ trở thành vua của Tortall.”

“Đây là một âm mưu!”, Roger kêu lên và nhìn quanh. “Myles tìm cách vận động mọi người chống lại tôi, trong khi gã trai trẻ này vu oan cho tôi!” Công tước Conté tắt ngang, chờ nhà vua lên tiếng. Cả phòng đại tiệc chỉ còn thoảng tiếng nức nở khe khẽ của hoàng hậu, người đang tựa vào vai công tước Gareth. Roger gắng tìm một gương mặt thiện cảm mà không thấy. Khuôn miệng hằn mím chặt thành một vệt kẻ mảnh. “Tôi đòi quyền của tôi. Tôi đòi xử án hiệp sĩ bằng trận đấu tay đôi - tôi chống lại người buộc tội.” Gã trở về phía Alanna. “Nếu tôi nói dối, các thần linh sẽ lo lắng sao cho Sir Alan thắng cuộc. Nhưng tôi khẳng định rằng tôi mới sẽ là người thắng, vì tôi vô tội!”

Im lặng sâu và nặng nề hơn, khi tất cả chờ quyết định của Chúa Thượng. Vua Roald cầm bức tượng của mình lên, xoay xoay giữa những ngón tay. “Lời đề nghị chiến đấu được chấp nhận”, ngài tuyên bố.

“Là người bị buộc tội, tôi được phép chọn thời điểm”, Roger hồi hải. “Trận đấu tay đôi phải được tổ chức ngay lập tức, trước khi những lời dối trá của Sir Alan lan rộng ra và làm hại đến thanh danh của tôi.”

Alanna rùng mình. Cô chợt thấy mình già như người thiên cổ. Lẽ ra cô phải đoán trước là Roger sẽ muốn chiến ngay bây giờ, lúc mà cô còn kiệt lực vì cuộc thi và còn đang bị thương. Cô nhìn xuống hai bàn tay quấn kín băng.

“Ngay bây giờ hoặc bao giờ, tôi không quan tâm”, cô nói, giọng biểu lộ vẻ chán ngán. “Tôi tin rằng công tước Roger lập một kế hoạch thâm độc để giết hoàng tử và bạn bè tôi. Chuyện này được giải thích càng nhanh bao nhiêu, tôi sẽ càng nhanh được biết rằng họ không bị nguy hiểm đe dọa nữa.”

“Một tiếng nữa, trong đại triều”, nhà vua quyết định.

Alanna tách ra và đi về phòng mình để thay quần áo. Mãi Trung Thành ngồi nhìn cô. Vì những luật định của tòa án hiệp sĩ qua trận đấu tay đôi nghiêm cấm mặc áo giáp, nên cô chỉ chọn một chiếc sơ-mi mềm, quần ngang gối và tất. Cô muốn đạt độ tự do tối đa trong chuyển động. Cô cởi băng ra và thận trọng bôi thuốc mỡ lên hai bàn tay sứt sứt. Cũng may mà chứng không bị cứng đờ, cô nghĩ thầm, quấn lại bên ngoài một lượt băng nhẹ và buộc tóc ra sau gáy.

Cô ngồi xuống để chùi cây kiếm Tia Chớp và giải thích với Mãi Trung Thành: “Tôi tin rằng, bây giờ tôi không còn quá bức bối vì lúc trước không hề biết gã định làm gì. Nhưng tại sao tôi chỉ xét việc này rất kỹ vào đúng buổi tối hôm nay? Vết rách trong tấm vải không phải là chuyện tình cờ.” “Mời vào!”, cô nói lớn khi có tiếng gõ cửa.

Jonathan, Myles, chú Coram và Thom bước vào. Myles mỗi một nhìn cô. “Ta nghĩ rằng con có những nguyên nhân chính đáng cho

cách xử sự của mình. Ta rất muốn biết.”

Alanna lắc đầu. “Con có cảm giác mình vừa được giải phóng khỏi tấm màn pháp thuật mà gã trói bọc tất cả chúng ta. Rất nhiều việc đột ngột trở thành rõ ràng đối với con. Tại sao trong đêm hôm đó, khi con bị bắt cóc, sương mù lại bốc lên mà là bốc lên ngay sau khi Roger nói chuyện với con; tại sao trận tấn công lớn của cánh quân Tusain chủ yếu nhắm vào Jonathan; tại sao hoàng hậu mãi không khỏi bệnh. Thom, chắc anh nghĩ em phải là người điên, vì em không bao giờ để ý đến những lời cảnh báo của anh và của Georg.”

Thom nhún vai. “Anh luôn nghĩ, chắc em có lý do riêng.” Khi Jonathan, Myles và chú Coram nhìn anh, chàng đại sứ trẻ tuổi nói thêm: “Tôi bị người của công tước Roger canh chừng từ nhiều năm nay. Kể từ khi điện hạ cùng Alan đi đến Thành Phố Đen. Và Georg đã nhiều lần bắt được những gã đàn ông được Roger sai bám theo Alan.”

Chú Coram nhận việc lau kiếm, trong khi Alanna bắt đầu những bài khởi động dẫn cơ. Cơ thể cô còn cứng sau cuộc thi và cô đã nhiều lần nhìn thấy Roger trên những bãi đấu kiếm để biết rằng cô không dễ thắng nổi gã, ngay cả khi cô có phong độ cao nhất. Việc gã là pháp sư chứ không phải một hiệp sĩ chính thống sẽ được cân bằng bởi khả năng là gã bây giờ đang châm kim vào một hình nhân khác, được làm giống cô.

Jonathan nhìn Alanna căng người, duỗi cho ngón tay chạm vào ngón chân. “Nhưng em có nghi”, anh nhận định. “Tại sao không bao giờ em nói với anh một lời, cho dù là em không tin chắc?”

“Em có nói chứ, hồi đó, gần Thành Phố Đen”, cô đáp. “Suýt chút nữa thì anh giật đứt đầu em. Em muốn có bằng chứng, trước khi lại nhắc lại chuyện này. Và cứ mỗi lần em quyết định làm một việc gì đó, thì - thì lúc đó đột ngột em lại mất hứng. Giờ thì em biết tại sao - bởi vì gã đã bọc em và Myles cùng những người khác vào một lần vải. Nhưng bây giờ em vẫn còn ngỡ ngàng là tại sao lại để chuyện đó xảy ra. Anh thì không ngỡ ngàng à?”

Trước khi Jonathan kịp trả lời có tiếng gõ vào cửa phòng Alanna. Chú Coram mở ra, và bước vào là một chàng Georg trùm áo choàng kín mít.

Jonathan và Myles rõ ràng rất ngạc nhiên trước sự có mặt của gã lưu manh cao lớn. “Stefan có chim bồ câu đưa thư”, Alanna giải thích. Cô tặng cho Vua Kẻ Trộm một nụ cười nhỏ xíu, rồi quay sang với những bài tập khởi động của mình. “Em rất mừng là anh đã tới.”

Georg cúi xuống, dịu dàng xọc tay vào mái tóc cô. “Đừng làm chuyện ngu ngốc”, anh cảnh báo.

“Tôi tin rằng Alanna đã xài hết khẩu phần ngu ngốc của ngày hôm nay”, Thom nhón lưỡi.

Alanna nôn nóng ngẩng lên. “Trò đóng kịch đã qua rồi. Myles, tất cả những người này đều biết chuyện đó - ngài cũng nên biết. Con là con gái.”

“Nhưng ta biết mà”, Myles bình tĩnh đáp. “Ta cảm ơn là con đã nói thật với ta, nhưng ta biết điều đó từ nhiều năm nay.”

Timon gõ rồi tự mở cửa. “Tôi được cử tới đây để dẫn quý ngài vào đại sảnh”, anh chàng đầu khổ nói. “Phải thế không, cận vệ, Sir Alan, và những điều người ta nói về công tước Roger là thật?”

Alanna vất vả xỏ chân vào ủng. Miệng cô đột ngột khô khốc. “Đúng. Đó là chuyện thật.”

“Alan và tôi sẽ đến ngay”, Jonathan giải thích với những người khác. Họ nhận ra lời yêu cầu, theo Timon ra ngoài hành lang và đóng cửa lại. Alanna lao vào vòng tay Jonathan và ôm xiết anh, thật chặt.

“Em rất tiếc”, cô thì thào và gắng nén nước mắt. “Em biết anh yêu ông ấy, nhưng em không thể để ông ấy tiếp tục. Ông ấy sẽ giết mẹ anh.”

Jonathan xiết chặt cô. “Anh còn yêu em hơn.” Giọng anh tắc nghẹn. “Đừng để cho gã giết em.”

Alanna lắc đầu. “Em không định thế. Cứ tin em.”

Họ bước ra hành lang với những người khác. Không một ai cất tiếng khi cả nhóm lên đường đến đại sảnh. Họ chỉ biểu lộ tình cảm qua việc Jonathan và Georg khoác chặt vai Alanna, và chú Coram, Myles cũng như Thom gửi tới cô những ánh mắt âu lo. Đã tới lúc không còn cần đến từ ngữ.

Bản thân Alanna chỉ nghĩ đến duy nhất một chuyện, rằng cuối cùng họ đã đến với một quyết định qua cuộc đấu kỳ quặc sắp xảy ra giữa cô và công tước von Conté. Chuyện này sẽ được quyết định một lần cho mãi mãi, và cô không hối tiếc.

Roger đã đứng sẵn trong đại sảnh với lưỡi kiếm tuốt trần, sát phía trước hai ngai. Alanna ôm những người bạn của cô một lần cuối, trước khi rút kiếm bước đến bên Roger. Tim đập lồng lên đến cổ khi sứ truyền lệnh đọc lời thách đấu. Cô hầu như không nghe; mỗi quan tâm của cô chỉ dành cho nhà vua và hoàng hậu, cho Jon - giờ đã đứng sát bên vua cha, và công tước Gareth - đứng sát bên em gái hoàng hậu. Alanna cảm nhận một niềm hể hả sâu xa. Ngay cả khi gã giết mình thì mình cũng thắng cuộc, cô nghĩ. Mình đã gieo hạt nghi ngờ chống lại gã; người ta sẽ không bao giờ còn tin gã trở lại.

Thật hay khi biết rằng cô đã đạt được một mục đích, ngay cả khi Roger giờ sẽ giết cô. Và cũng thật là hay khi biết rằng bạn bè cô có mặt ở đây và hy vọng cô chiến thắng.

“Bắt đầu!”, vua Roald bình tĩnh tuyên bố.

Alanna và Roger nhất tề nhắc kiếm lên. Hai người đi vòng quanh nhau, người này nhìn người kia không chớp mắt. Roger thực hiện nhiều cú tấn công giả để khiêu khích Alanna. Nữ hiệp sĩ thoáng mỉm cười. Roger già hơn cô và có kinh nghiệm hơn, nhưng cô nhẫn nại hơn gã.

Cô có lý. Giờ Roger tấn công thật sự, bởi vì gã nghĩ rằng cô quá tự tin. Alanna đỡ nhát kiếm băm tới và nhảy sang bên. Cô thoát giật mình khi cán kiếm đập vào lòng bàn tay bị thương. Cô phải thận trọng, nếu

không những đốt xương còn cứng đờ và hai bàn tay sưng sật sẽ khiến cô bỏ mạng.

Nhằm mục đích làm cô mỏi mệt, Roger tấn công không ngơi. Alanna gắng tiết kiệm sức lực, chủ ý né tránh nhiều thay vì giơ kiếm ra đỡ, nhưng gã pháp sư rất nhanh lẹ. Cảm giác đau trèo dọc cánh tay phải lên cao và cắn vào vai cô. Những vết sưng sật trên bàn tay cầm kiếm lại chảy máu, máu đã thấm đẫm lớp băng. Sự mỏi mệt khiến phản ứng của cô chậm lại.

Đột ngột, cô chớp mắt. Có phải Roger chuyển kiếm sang tay trái? Hay gã ta cầm hai kiếm? Không thể nào! Cô lắc đầu và gắng sức nhìn cho rõ. Cô lờ mờ nghe thấy tiếng Thom “Chơi bẩn! Gã ta sử dụng ảo giác!”, nhưng cô biết sẽ không một ai can thiệp và chấm dứt cuộc đấu, bởi sợ rằng làm như vậy thì cô sẽ bỏ mạng.

Chỉ một cú nhảy sang bên trong nửa tích tắc cuối cùng cứu mạng cô, khi gã công tước đâm thẳng tới. Thom nói đúng; Roger sử dụng pháp thuật tạo ảo giác, khiến Alanna không rõ bàn tay nào của gã thật sự cầm kiếm và bàn tay nào đánh lừa cô. Alanna dùng tay còn rảnh rút ra viên ngọc lửa từ dưới áo sơ mi và cảm ơn Đức Mẹ. Cây kiếm ảo bây giờ cháy rực một màu cam.

Alanna đỡ một ngọn đòn của cây kiếm thực và chém trở lại khiến cho hai đốc kiếm ngoắc vào nhau. Đó là một sai lầm: gã đàn ông cao và khỏe hơn tận dụng sức lực để ép Alanna dần khụy gối xuống.

Alanna thờ hồn hển, gỡ được ra, buông mình ngã xuống đất và lăn thật nhanh. Roger chém tới, chém đúng vào vai cô, đúng khi cô đứng dậy. Cô lùi về phía sau, giận dữ cắn xuống môi: gã đã chuyển cây kiếm sang tay trái! Cô cảm ơn Đức Mẹ rằng vết thương không sâu, và lại giơ tay lên viên ngọc lửa.

Gã công tước liên tục chuyển kiếm từ tay này sang tay kia, nhưng với sự giúp đỡ của viên ngọc, cô có thể theo dõi cây kiếm thật được cầm ở bên tay nào. Giờ đây họ đã đến một giai đoạn mà những tay kiếm không dai sức phải há mồm ra thở và phạm sai lầm; đây là lúc

mà cô phải thọc thật sâu vào nội tâm để tìm đến một nguồn lực mà hiếm khi cô biết là nó tồn tại. Cô không thể không ngưỡng mộ kỹ thuật của Roger, trong khi cô cẩn rắng gạt đòn, đâm thẳng, chém tới rồi né sang bên, nhưng cô cũng không thể không lấy làm tiếc rằng một tay kiếm tài năng như thế lại là một con người đáng ghê tởm đến vậy.

Chớp lấy một phần tích tắc khi Roger đổi tay cầm kiếm, Alanna đâm thẳng tới và khiến gã bị thương ở cánh tay phải. Roger giận dữ la lên khi Tia Chớp cắt vào cơ, nhưng tay pháp sư hồi sức rất nhanh và chém mạnh về phía cô. Alanna lao đảo lùi về và đầu mũi kiếm của Roger lướt sát người cô từ xương đòn xuống tới ngang eo.

Chiếc áo nịt ngực mà cô thường dùng lỏng ra khi các dây buộc bị cắt đứt. Nó tuột xuống và phồng lên. Những đoạn dây siết và những đường cong mềm mại của vòng ngực cô - thứ khiến Alanna ngưỡng ngừng nhất - hiện lên dưới vệt sơ mi rách.

Roger buông kiếm, mở to mắt rồi lùi về.

“Dừng lại!”, nhà vua hét lên, đứng dậy và chờ người ra. Một tiếng rì rầm kinh ngạc thổi lên một cơn gió qua căn sảnh rộng mênh mông. Chuyện gì xảy ra ở đây?

“Có lẽ em nên làm cái gì đó với chuyện này”, Thom khuyên nhủ và bước ra phía trước. “Anh sẽ giải thích mọi chuyện.”

Mọi cặp mắt đổ dồn về chàng đại sư trẻ tuổi mặc bộ quần áo màu đen với ngù vai bằng bạc, khi Alanna lẩn ra phía sau một tấm bình phong. Đột ngột cô thấy mừng rằng chuyện nói dối giờ đã kết thúc. Cô giật tấm áo nịt ngực nằm đằng sau lớp sơ mi đã bị xé rách, trong khi Thom nói: “Xin rủ lòng tha thứ cho em gái tôi, muôn tâu Chúa Thượng.” Alanna lắc đầu vì lòng dũng cảm của anh trai, đè chéo hai vạt sơ mi lên nhau và nút chặt vào trong quần.

“Em gái tôi muốn trở thành hiệp sĩ”, Thom giải thích tiếp. “Bản thân tôi muốn trở thành pháp sư. Chúng tôi đã trao đổi vai trò cho nhau. Tôi tin rằng, trong vụ thương thuyết này tôi đã được lợi nhiều hơn; tôi không phải nói dối nhiều năm trời như em tôi, nói dối những

người mà tôi yêu quý và tôn trọng. Đây. Tôi đã mang giấy khai sinh của chúng tôi tới, dành trường hợp có người muốn kiểm tra. Em gái tôi tên là Alanna. Chúng tôi là anh em song sinh.”

“Ai biết chuyện này?” Giọng nhà vua nhẹ mà đe dọa. Alanna bước ra từ tấm bình phong. “Ai biết chuyện này?”

“Thần.” Jonathan nói to và rõ ràng. “Thần biết chuyện này kể từ Thành Phố Đen.”

“Tôi”, chú Coram ngượng ngùng lẩm bẩm.

Gary bước lên. “Thần biết chuyện này.”

“Và tôi cũng vậy”, Myles thêm vào. “Tôi đã nghi như thế, kể từ khi Alan - Alanna - trị bệnh sốt đở mồ hôi cho Jonathan, tâu Chúa Thượng.”

Nhà vua chĩa ánh mắt về phía Alanna. “Nhà ngươi có cần xin lỗi điều gì không?”

Alanna nhìn thẳng vào mặt ngài. “Tôi căm thù cảnh phải lừa dối Chúa Thượng”, cô thú nhận. “Tôi đã muốn nói điều đó, nhưng tôi không thể. Liệu nhà vua có cho tôi biển hiệp sĩ, nếu tôi nói ra sự thật?” Sự im lặng của nhà vua đủ là câu trả lời. “Tôi đã gắng trung thực trong mọi chuyện khác, và tôi không hối tiếc về những gì tôi đã làm.”

Tiếng gầm gừ giận dữ của Roger khiến tất cả mọi người ngạc nhiên. “Mày - đồ quý cái!”, gã lồng lộn. “Dối trá - lừa đảo!”

Không một lời cảnh báo, gã giơ kiếm nhào về phía cô. Alanna đỡ đòn. Cô chiến đấu bảo vệ mạng sống của mình. Roger tấn công như một ngọn gió xoáy, không cho cô cơ hội lấy hơi.

Đột ngột, cơn thịnh nộ dồn nén của Alanna bấy lâu nay đối với Roger bùng cháy. Gã là kẻ thù của cô; gã tìm cách giết những người mà cô yêu. Và bây giờ thì gã ra vẻ như thể là bị buộc tội oan.

Cương quyết tột độ, cô nghiêng chặt răng. Cô có mặt ở đây để hủy diệt Roger von Conté. Và thế có Đức Mẹ, cô sẽ làm điều đó!

Cô giật Tia Chớp lên trên và đưa kiếm theo một đường cong lớn - người ta gọi đây là đòn cánh bướm - cắt đi của Roger một lọn tóc. Cô chuyển kiếm sang tay trái và bây giờ thì cô nghiêm trang thật. Trong một phiên bản đối xứng của đòn cánh bướm lúc trước, cô giật ngọn kiếm xuống dưới và phạt theo vòng cong. Lần này, cô cắt đứt dây lưng của Roger. Khi quét kiếm về, cô rách xẻ áo chèn của ngài công tước. Roger tuyệt vọng đỡ và lùi, còn cô tấn công gã thật quyết liệt. Đột ngột, một đám mây lớn màu cam nổi lên bao quanh gã công tước. Khán giả há miệng thở và lùi về khi đám mây lan ra, tấn công về phía Alanna, Jonathan và cả nhà vua. Alanna nhìn thấy hiểm họa đang phủ xuống đầu hai người đàn ông đó và cô quên mất hiểm họa của bản thân mình.

“Sáng danh Đức Mẹ!”, cô hét lên và lao về phía trước. Tia Chớp xọc thẳng vào đám mây, cắt nó ra làm đôi và tìm thấy Roger ở giữa. Khói khí màu cam cháy rực lên, làm lóa mắt tất cả những người đứng xung quanh. Alanna cảm nhận Tia Chớp giật lên trong tay cô. Roger hét chói lói và cô đâm thêm nhát nữa, lần này mạnh hơn. Lưỡi kiếm cắt sâu hơn. Alanna mở mắt ra và nhấp nháy, gắng nhìn cho rõ.

Roger đang đứng và gắng sức rút lưỡi kiếm ra khỏi cơ thể gã. Một vết thương sâu trên vai gã chảy máu xối xả. Gã công tước bị thương vừa nhìn Alanna trân trân vừa chậm chậm gục xuống. Alanna rút kiếm ra. Chòng chành và giật run lên, sợ hãi và kiệt lực, cô đứng bên cơ thể Roger.

Cô ngẩng lên. Tất cả mọi người trong phòng - thậm chí cả Jonathan và Thom - kinh hãi nhìn cô trân trối. Trong một phút, cô thậm chí sợ cả bản thân mình.

Cô vừa giết chết cháu của nhà vua. Cô vừa cướp mạng của kẻ thù quyền lực nhất của cô, gã pháp sư quyền năng nhất các nước miền đông.

Lời kết

“Em chắc là em không muốn cân nhắc thêm một lần chứ?”, Jonathan hỏi và cầm lấy tay cô. Ngọn gió đông quật cho màu sắc rời gò má anh, và cặp mắt anh xanh hơn bất cứ lúc nào. “Anh thật sự có cảm giác là anh hầu như không quen biết Sir Alanna.”

Alanna mỉm cười và lắc đầu. “Em phải ở một mình một thời gian; à mà không, không hẳn là một mình”, cô công nhận và cười với chú Coram đang mặc rất ấm. “Em phải đi khỏi đây một thời gian để cân nhắc.”

“Nếu em còn đau khổ về chuyện Roger thì thôi trò đó đi”, Gary sỗ sàng nói. “Em đã làm những gì cần làm.”

“Em biết. Nhưng em đã lên kế hoạch cho chuyến đi này từ rất lâu rồi và giờ thì em có nhiều nguyên nhân hơn bất cứ lúc nào để biến khỏi đây. Em phải nghĩ lại toàn bộ câu chuyện với Roger. Và nghĩ lại chuyện làm một nữ hiệp sĩ có nghĩa là gì. Và em muốn làm gì với cuộc đời mình. Sau đó em sẽ quay lại.”

Cô nhìn quanh để biết chắc rằng, tất cả những túi yên cương và kể cả những chiếc túi lớn trên lưng con lừa thồ đã được buộc kỹ. Thế rồi cô mỉm cười với đoàn hộ tống gồm có Jonathan, Gary, Raoul và Georg. “Chắc chắn như thế. Em không thể sống lâu mà không có bọn anh.”

Gary vỗ lên vai anh chàng Raoul vạm vỡ có ánh mắt đau khổ. “Chia tay đi, Raoul”, anh nói và ném một cái nhìn đầy ý nghĩa sang phía Jon.

Raoul tóm lấy tay Alanna, chặt đến nỗi cô đau dội lên. “Anh cũng giống như Jonathan - anh có cảm giác như anh hoàn toàn không quen biết Sir Alanna”, anh than thở. “Canh chừng cô bé cho kỹ đấy, Coram.”

“Yên tâm”, người hầu lực lưỡng gật đầu.

Alanna cúi xuống hôn vào má Raoul. “Cái tay Sir Alanna mà các anh luôn miệng nói tới suy cho cùng chỉ là một cậu Alan mà không có lời dối trá bọc quanh”, cô giải thích. “Em đâu có thay đổi gì. Ngẩng đầu lên, Raoul.”

Gary là người tiếp theo. Anh ôm cô ngấn, nhưng mạnh. “Nếu em đi quá lâu, bọn anh sẽ đi tìm em đấy”, anh đe dọa. “Chúc một chuyến đi thú vị, Alanna.” Anh kéo Raoul lùi sang bên, để Alanna thoải mái nói chuyện với Jonathan và Georg.

“Đừng có quên ký hiệu của dân kẻ trộm mà anh đã dạy em”, Georg cảnh báo. “Nhớ dùng nó khi em gặp nguy!”

Alanna ôm lấy anh và nhấp nháy mắt gắng không khóc. “Em sẽ nhớ anh lắm, bạn cũ!”, cô thì thầm.

Mắt Georg lóng lánh kỳ lạ khi anh nhìn cô. “VẬY là càng có thêm một nguyên nhân để quay trở lại với anh, sau khi em đã cân nhắc tất cả những gì cần cân nhắc. Tình yêu của anh đi theo em, Alanna.” Anh tắc lưỡi ra lệnh cho con ngựa của mình rồi nhập bọn với Gary và Raoul.

Jonathan gắng mím cười. “VẬY là lần nữa chỉ có hai đứa mình thôi, thừa công nương hiệp sĩ. À không, đúng hơn là em và anh và Mãi Trung Thành”, anh thêm vào và gật đầu với chàng mèo đang hấp háy mắt ngồi trong chiếc bát lớn được buộc kỹ bên yên cương của Ánh Trăng. Đột ngột, Jon giang rộng vòng tay, kéo Alanna lại gần và siết cô thật chặt, thật lâu. Anh hôn cô nồng nhiệt, trước khi buông cô ra. “Em đi xuống hướng nam?”

Alanna gật đầu. “Em muốn sống đến cuối mùa đông này mà không thêm một lần bị lạnh”, cô giải thích. “Em sẽ viết thư cho anh.”

Anh nâng mặt cô lên và nhìn sâu vào cặp mắt màu tím biếc. “Cho tới khi em quay về thì mọi chuyện đã dịu xuống rồi”, anh nói. “Và sẽ không ai mừng như anh khi gặp lại em.” Anh nhìn sang phía chú Coram đang đứng chờ bên cổng thành. “Canh chừng cô ấy cho kỹ, Coram Smythesson!”

Người bạn già của Alanna làm ra mặt ngạc nhiên. “Ồ, thế mà tôi cứ tưởng, hay nhất khi đi với một nữ hiệp sĩ là cô ấy sẽ trông chừng cho tôi chứ!”

Alanna gửi cho hoàng tử cái nhìn cuối rồi thúc ngựa phi về hướng cổng thành. Trước mắt cô trải dài con Đường Chính Phía Nam. Con đường đã hết tuyết, hết băng. Dù hôm nay mới là ngày đầu của năm, không khí đã hầu như ấm áp. Alanna mặc những lớp quần áo dễ chịu, có một con ngựa tốt, Mãi Trung Thành kề bên và chú Coram phi ngựa cạnh cô.

Cái chết của Roger là chuyện trầm trọng, cô nghĩ, nhưng cuộc đời có thể trầm trọng hơn như thế rất rất nhiều. Có lẽ dù vậy mình vẫn sẽ hạnh phúc.

Tràn ngập cảm hứng, cô buông ra một tiếng thét và thúc chân giục Anh Trắng sang nước đạ. “Nào, đi thôi, chú Coram!”, cô gọi và phi vượt lên. “Ta đi tìm phiêu lưu.”

HẾT TẬP 02

Mục Lục

1. [Start](#)
2. [Chương 1. Người đàn bà trong cánh rừng](#)
3. [Chương 2. Roger von Conté](#)
4. [Chương 3. Cận vệ của Hoàng tử](#)
5. [Chương 4. Chiến tranh](#)
6. [Chương 5. Bên sông](#)
7. [Chương 6. Bị bắt](#)
8. [Chương 7. Bài học mùa đông](#)
9. [Chương 8. Những nỗi sợ](#)
10. [Chương 9. Kỳ thi](#)
11. [Chương 10. Cuộc đấu kiếm với gã pháp sư](#)

Table of Contents

[Start](#)

[Chương 1. Người đàn bà trong cánh rừng](#)

[Chương 2. Roger von Conté](#)

[Chương 3. Cận vệ của Hoàng tử](#)

[Chương 4. Chiến tranh](#)

[Chương 5. Bên sông](#)

[Chương 6. Bị bắt](#)

[Chương 7. Bài học mùa đông](#)

[Chương 8. Những nỗi sợ](#)

[Chương 9. Kỳ thi](#)

[Chương 10. Cuộc đấu kiếm với gã pháp sư](#)